C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Hammet Dashiel\Krvavé povídky.pdb

PDB Name: Krvavé povídky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.1.2009
Modification Date: 26.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

STO ŠEST TISÍC KRVAVÝCH PENĚZ

„Jsem Tom-Tom Carey," převaloval pomalu slova v ústech, jako by neměl naspěch.

Ukázal jsem na židli vedle psacího stolu a obhlížel jsem ho, když si šel sednout. Vysoký, širokoramenný, s rozloženým hrudníkem, placatým břichem. Mohl vážit něco mezi osmdesáti a devadesáti kilo. Snědá tvář tvrdá jako pěst, ale nebylo v ní nic nevlídného. Byla to tvář muže něco přes čtyřicet, muže, který vede drsný život, ale svědčí mu to. Modrý oblek byl dobře střižený a muž se v něm zřejmě cítil pohodlně.

Když se posadil, obalil si hrstku tabáku hnědým papírem a pokračoval s představováním: Jsem bratr Paddyho Mexikána."

Připadalo mi, že možná mluví pravdu. Paddy měl barvu i způsoby jako tento chlapík.

„Pak by vaše skutečné jméno bylo Carrere," poznamenal jsem.

„Ano." Zapálil si cigaretu. „Alfredo Estanislao Cristobal Carrere, jestli to chcete úplně přesně."

Zeptal jsem se, jak se píše Estanislao, napsal jsem jméno na kus papíru, připsal jsem alias Tom-Tom Carey a zavolal jsem Tommyho Howda a řekl mu, aby zašel do kartotéky zjistit, jestli tam k tomu něco máme.

„Mezitím, co budou vaši lidé otvírat hroby, povím vám, proč jsem přišel," protahoval muž snědé tváře do oblaků kouře z cigarety, když Tommy s papírkem odešel.

„Smůla, že Paddyho takhle oddělali," poznamenal jsem.

„Byl šíleně důvěřivý, a tak nemohl žít dlouho," vysvětloval jeho bratr. „Povím vám, jaký to byl hombre. Naposled jsme se viděli před čtyřmi roky tady v San Francisku. Vrátil jsem se zrovna z expedice do - na tom nezáleží kam. Podstatné je, že jsem byl švorc. Místo perel jsem si z toho výletu přivezl jizvu po střele na boku. Paddyho tížilo asi patnáct tisíc, které někde zabavil. To odpoledne, kdy jsme se viděli, měl nějakou schůzku a nechtěl s sebou nosit tolik peněz. Tak mi je dal, abych mu je do večera u sebe schoval."

Tom-Tom Carey vyfoukl kouř a usmál se s nepřítomným pohledem při té vzpomínce.

„Takový hombre to byl!" pokračoval. „Důvěřoval i vlastnímu bratrovi. Já hned to odpoledne odjel do Sacramenta a chytil jsem vlak na východ. V Pittsburghu mi jedna dívenka pomohla těch patnáct tisíc utratit. Jmenovala se Laurel. Měla ráda režnou s mlékem na zapíjení tvrdého alkoholu. Já to pil s ní, až jsem měl uvnitř tvaroh, a od té doby jsem už na něj nikdy neměl chuť. Tak jsem slyšel, že je vypsaná odměna sto tisíc dolarů na Papadopoulose, je to tak?"

„Plus šest. Pojišťovny vypsaly sto tisíc, asociace bankéřů pět a město jeden tisíc."

Tom-Tom Carey típl zbytek cigarety do popelníku a začal si připravovat další.

„Předpokládejme, že bych vám ho předal. Kolika kanály budou ty peníze procházet?"

„Tudy vůbec ne," ujistil jsem ho. „Celostátní detektivní agentura se peněz na odměny ani nedotkne, ani její najatí pracovníci. Jestliže má kdokoli od policie účast na zajištění hledané osoby, žádá podíl."

„Ale když účast nemá, pak je všechno moje?"

„Když ho přivedete bez pomoci, či bez jakékoli pomoci kromě naší."

„To udělám." Řekl to jako chleba. „Tolik, co se týká zajištění. Teď co se týká usvědčení. Když ho dostanete, jste si jistý, že ho přibijete na kříž?"

„Měl bych být, ale on bude postaven před soud a před porotu a to znamená, že se může stát cokoli."

Svalnatá hnědá ruka držící hnědou cigaretu udělala bezstarostné gesto.

„Pak by možná bylo lepší z něj vytáhnout doznání, než ho přitáhnu," řekl ledabyle.

„Bylo by to tak jistější," souhlasil jsem. „Měl byste si to pouzdro na pistoli popustit trochu níž. Takhle je pažba moc vysoko a dělá vám to bouli, když si sednete."

„Hm. Myslíte tu na levém rameni. Sebral jsem to jednomu chlápkovi, když jsem ztratil svou. Má to moc krátký řemen. Odpoledne si seženu jiný."

Tommy se vrátil s deskami, na jejichž štítku stálo: Carey, Tom-Tom, 1361-C. Byly v nich výstřižky z novin, nejstarší deset let, nejmladší osm měsíců. Pročetl jsem si je a každý jsem po přečtení podal tomu snědému chlápkovi. Tom-Tom Carey v nich byl popsán jako dobrodruh, provozující nezákonný obchod se zbraněmi, podvodník, pašerák a pirát. Ale byly to všechno jen domněnky, dohady, podezření. Několikrát byl zadržen, ale vždycky propuštěn pro nedostatek důkazů.

„Křivdí mi," postěžoval si nevzrušeně, když jsme dočetli. „Například krádež toho čínského člunu se zbraněmi, to nebyla moje vina. Byl jsem přinucen to udělat - já byl ten, kdo byl podveden. Jakmile to všechno dostali na palubu, nechtěli zaplatit. Nemohl jsem zboží vyložit. A tak jsem nemohl dělat nic jiného, než vzít člun se vším všudy. Ty pojišťovny mají asi na Papadopoulose velký zálusk, když na něj vypisují sto tisíc."

Jestli ho za ty peníze dostanou, je to výhodná koupě," řekl jsem. „Možná že není pravda všechno, co o něm noviny píší, ale není to malá ryba. Dal dohromady celou armádu ozbrojených mužů, zabral s nimi celý blok ve finančním centru, udělal dvě největší banky ve městě, odrazil veškerou policejní sílu, zmizel, zbavil se své armády, použil několika svých grázlů, aby zlikvidovali zbytek - tak to dostal taky váš bratr Paddy - a s pomocí Pogyho Reeva, Velké Flory Braceové a Reda O'Learyho zašlápl i zbytek použitých grázlů. Musíte si uvědomit, že ti grázlové nebyli žádní školáci. Byli to mazaní podvodníci jako Modrej Van-ce, Roztřesenej kluk, Darby McLaughlan - čísla ovládající své řemeslo."

„Hm." poznamenal Carey. Moje slova na něho očividně nezapůsobila. ‚A stejně o to všechno přišel, tak co? Všechny prachy jste dostali zpátky a jedině jemu se podařilo zmizet."

„Měl smůlu", vysvětloval jsem, „že Red O'Leary to všechno zkomplikoval kvůli tomu děvčeti a své marnivosti. To nemůžete připsat Papadopoulosovi. Nemyslete si, že je jeho mazanost omezená. Je nebezpečný a já se vůbec nedivím pojišťovnám. Budou spát klidněji, až si budou jisté, že už to nemůže zkoušet s dalšími legráckami ohrožujícími jejich pojištěnce."

„Vy toho o tom Papadopoulosovi moc nevíte, co?"

„Ne," řekl jsem podle pravdy. ‚A nikdo toho o něm moc neví. Ta vypsaná odměna udělala krysy z poloviny darebáků v téhle zemi. Jdou po něm jako my, a to nejen pro tu odměnu, ale právě hlavně pro tu jeho zradu ve velkém. A taky toho o něm moc nevědí - že měl prsty v řadě akcí, že byl mozkem Vancových podfuků s cennými papíry, že jeho nepřátelé mají zvláštní zálibu v časné smrti. Ale nikdo neví, odkud přišel ani kde žije, když je doma. Nemyslete si, že z něj dělám nějakého Napoleona nebo inspirátora, o němž píší přílohy nedělních listů, ale rozhodně se vyzná v tlačenici. Jak říkáte, moc toho o něm nevím - ale takových lidí, o kterých nic moc nevím, je spousta."

Tom-Tom Carey přikývl, aby mi dal najevo, že rozuměl zvlášť poslední části mého sdělení, a začal si balit třetí cigaretu.

„Byl jsem v Nogales, když jsem dostal zprávu od Angel Grace Cardiganové, že Paddyho oddělali," řekl potom. „To už je skoro měsíc. Asi si myslela, že se tu hned objevím, ale to není v mém stylu. Nechal jsem to být. Ale minulý týden jsem četl v novinách o té odměně na toho hombre, kterého označila jako Paddyho vraha. To už bylo jiné, rozdíl byl v těch sto tisících dolarů. Tak jsem se nalodil, dojel sem, promluvil s ní a pak jsem šel sem k vám, abych se ujistil, jestli nic nestojí mezi mnou a tím krvavým penízem, až toho Papadúdu lapnu."

„Angel Grace vás za mnou poslala?" zeptal jsem se.

„Hm, ale nevědomky. Zatáhla vás do svého vyprávění, že prý jste byl Paddyho přítel, na fízla prima chlápek a taky nabroušený na toho Papadúdu. Tak jsem si řekl, že budete ten správný člověk, za kterým bych se měl vypravit."

„Kdy jste dojel z Nogales?"

„V úterý, minulý týden."

„To byl," trochu jsem prolistoval paměť, „to byl zrovna den po tom, co za hranicemi zabili Newhalla."

Opálený muž přikývl. V obličeji se mu naprosto nic nezměnilo.

Jak to bylo daleko od Nogales?" zeptal jsem se.

„Byl zastřelen blízko Oquitory, to je asi sto kilometrů jihozápadně od Nogales. Zajímáváš to?"

„Ne - až na to, že si říkám, že jste odešel z místa, kde byl zabit, den po jeho vraždě a přišel jste sem, kde žil. Znal jste ho?"

„Upozornili mě na něj v Nogales jako na milionáře ze San Franciska, který tam byl s lidmi, kteří se přišli podívat na nějaké doly v Mexiku. Myslel jsem si, že bych mu někdy mohl něco prodat, ale mexičtí vlastenci mě předešli."

„A tak jste šel na sever?"

„Hm. Ten zmatek mi jaksi pokazil obchody. Měl jsem pěkný malý podnik - řekněme tomu zásobování - při hranicích. Vražda Newhalla přivedla na světlo právě tuto část země. Tak jsem si řekl, že pojedu sem a vyberu si těch sto tisíc, než se to tam uklidní. Čestně, kamaráde, já nezabil milionáře ani nepamatuju, jestli myslíte na to."

„To je v pořádku. Takže pokud tomu rozumím, vy chcete uzemnit Papadopoulose. Angel Grace pro vás poslala a doufá, že ho zničíte za to, že zabil Paddyho, ale vám jde hlavně o ty peníze, tak plánujete, že budete hrát se mnou i s Angel. Je to tak?"

„Správně."

‚A víte, co se stane, jestli se Angel Grace doví, že táhnete se mnou?"

„Hm. Bude šílet - protože je vysazená na to, aby si člověk nic nezačínal s policií a podobně, co?"

„Někdo jí kdysi něco nabulíkoval o cti mezi zloději a ona se z toho nikdy nedostala. Její bratr teď sedí ve vězení na severu - prodaný, prodal ho Johnny Instalatér. Paddyho jí oddělali jeho kámoši. Ale myslíte si, že ji to poučilo? Kdepak! Radši by nechala Papadopoulose běhat na svobodě, než by se spojila s námi."

„To je v pořádku," ubezpečil mě. „Ona si myslí, že jsem loajální bratr - Paddy jí asi toho o mně moc neřekl - ale já to s ní zvládnu. Sledujete ji?"

Řekl jsem mu, že ano. „Od té doby, co ji pustili. Chytli ji tentýž den jako Floru, Pogyho a Reda, ale nic proti ní nebylo kromě toho, že byla Paddyho milenka. Takže ji hlídáme. Kolik jste toho z ní dostal?"

„Popis toho Papadúdy a Nancy Reganové, to je všechno. Neví o nich víc než já. Co ta holka Reganová?"

„Co já vím! Ta nás může maximálně dovést k Papadopoulosovi. Bylo to Redovo děvče. Právě to, že šel tehdy na schůzku s ní, dalo celé věci jiný směr. Když se Papadopoulos vykroutil, vzal ji s sebou. Nevím proč. S tou loupeží nemá nic společného."

Tom-Tom Carey si dobalil čtvrtou cigaretu, zapálil si a vstal.

„Takjsme domluveni?" zeptal se a sahal po klobouku.

„Když nám předáte Papadopoulose, dohlédnu, abyste dostal do posledního nikláku všechno, na co máte nárok," odpověděl jsem. ‚A vyklidím vám pole - nebudu vám komplikovat situaci nějakým přílišným sledováním vašich kroků."

Řekl, že to je ode mne solidní, sdělil mi, že bydlí v jednom hotelu na Ellis Street a odkráčel.

Zavolal jsem pak kancelář nebožtíka Taylora Newhalla, kde mi sdělili, že chci-li jakoukoli informaci o jeho záležitostech, měl bych volat do jeho venkovského sídla, pár kilometrů na jih od San Franciska. Zkusil jsem to. Důležitý hlas patřící komorníkovi mi sdělil, že osoba, s kterou bych v záležitosti pana Newhalla hovořit, je jeho právní zástupce Franklin Ellert. Šel jsem tedy do Ellertovy kanceláře.

Ellert byl nervózní, rozčílený stařec, šlapal si na jazyk a důsledkem zvýšeného krevního tlaku měl trochu vypoulené oči.

„Myslíte, že je možné předpokládat," zeptal jsem se ho rovnou, „že Newhallova vražda byla něčím víc než jen záležitostí mexických banditů? Je možné, že byl zabit za určitým účelem, že se nevzepřel proti útočníkům?"

Právníci nemají rádi, když jim kladete otázky. Tenhleten prskal, šklebil se a poulil oči ještě víc a pochopitelně mi neodpověděl.

„Tože? Tože?" vyhrkl nepřívětivě. „Vytvětlete mi, jak to mytlíte, pane!"

Kulil oči na mne, pak na stůl, vzrušeně posunoval papíry, jako by hledal policejní píšťalku. Řekl jsem mu, o co mi jde, totiž o Tom-Tomovi.

Ellert ještě trochu zaprskal a žádal vysvětlení: „To tím ktěrtu mytlíte?" a z papírů na desce stolu udělal úplný chlívek.

„Nemyslím tím nic," zavrčel jsem na jeho prskání. „Opakuju vám jen to, co se říkalo."

„Ano, ano, já vím!" Přestal na mne poulit oči a trochu zmírnil hlas. „Ale není přete vůbet žádný důvod ty něto takového mytlet. Nit, pane, vůbet nit!"

„Máte možná pravdu," poznamenal jsem už cestou ke dveřím. „Ale stejně do toho trochu zašťourám."

„Potkejte, potkejte," vyškrabal se z křesla a běžel kolem stolu za mnou. „Mytlím, že té mýlíte, ale budete-li to vytětřovat, rád bych věděl, to jste objevil. Třeba mi úttujte vatě obvyklé poplatky za vtěchno, to uděláte, a informujte mě pravidelně o průběhu. Touhlatýte?"

Řekl jsem že ano, vrátil jsem se ke stolu a začal jsem se ho vyptávat. V Newhallových záležitostech nebylo, jak řekl jeho právní zástupce, nic, co by nás mohlo vzrušovat. Zemřelý byl multimilionář a většinu peněz měl v dolech. Skoro polovinu svých peněz zdědil. V jeho minulosti neexistovala žádná podezřelá praxe, žádné spory o vlastnictví, žádné podvody, žádní nepřátelé. Byl to vdovec, měl jen jednu dceru. Dokud žil, měla všechno, na co si vzpomněla, a měli se velmi rádi. Do Mexika odešel se skupinou důlních majitelů z New Yorku, kteří předpokládali, že mu tam nějaké doly prodají. Napadli je banditi, zahnali je a Newhall a nějaký geolog jménem Parker byli během potyčky zabiti.

Když jsem se vrátil do kanceláře, poslal jsem telegram do naší pobočky v Los Angeles. Žádal jsem, aby poslali detektiva do Nogales, a ten aby zjistil něco o Newhallově vraždě a záležitostech Careyho. Úředník, který měl telegram odeslat, mi zároveň oznámil, že se mnou chce mluvit šéf. Šel jsem hned k němu a byl jsem představen malému baculatému muži jménem Hook.

„Pan Hook," vysvětlil mi šéf, „je majitelem restaurace v Sausalitu. Minulé pondělí přijal servírku Nelly Rileyovou. Řekla mu, že je z Los Angeles. Její popis, říká pan Hook, je velmi podobný tomu, jak vy a Counihan popisujete Nancy Reganovou. Je to tak?" otočil se na tlouštíka.

„Naprosto. Je to tak, jak jsem to četl v novinách. Asi metr šedesát pět vysoká, střední postavy, modré oči a hnědé vlasy, věk asi dvacet jedna nebo dvacet dva, je pěkná, ale nejnápadnější je, že je namyšlená až hrůza, nic pro ni není dost dobré. Prosím vás, já se snažil být trochu společenský a už na mě křičela, abych dal pryč ty svoje špinavý tlapy. A pak jsem zjistil, že o Los Angeles toho ví míň než málo, přestože tvrdila, že tam žila dva či tři roky. Určitě to je ona, za to vám ručím," a mluvil dál a dál hlavně o tom, jakou odměnu by měl dostat.

Jedete teď zpátky?" zeptal jsem se ho.

„Co nejdřív. Jenom musím sehnat nějaké nádobí. Pak se hned vracím."

„Ta dívka bude ve službě?"

„Ano."

„Tak s vámi pošleme jednoho našeho pracovníka, který Nancy Reganovou zná."

Zavolal jsem Jacka Counihana z kanceláře detektivů a představil jsem ho Hookovi. Domluvili si, že se setkají za půl hodiny v přístavišti a Hook se odkolébal.

„Ta Nelly Rileyová asi nebude Nancy Reganová," řekl jsem Jackovi. „Ale nemůžem si dovolit prošvihnout příležitost, i kdyby měla být pravděpodobnost jen jedna ke stu."

Pak jsem ještě Jackovi a šéfovi řekl, že u mne byl Tom-Tom Carey a já že byl u Ellerta. Šéf poslouchal se svou obvyklou zdvořilou pozorností. Mladý Counihan - byl u nás teprve čtyři měsíce - poslouchal s vykulenýma očima.

„Teď radši utíkej za Hookem," radil jsem mu, když jsem skončil a oba jsme od šéfa odešli. ‚A jestli je to Nancy Reganová, čapni ji a nepouštěj." Protože nás už šéf nemohl slyšet, dodal jsem ještě: „A rozhodně si dej pozor, abys z mladické galantnosti tentokrát zase nedostal do zubů. Dělej, že už jsi dospělý."

Jack zčervenal, řekl Jdi do háje!" urovnal si kravatu a vydal se za Hookem.

Já šel psát zprávy. Když jsem skončil, dal jsem nohy na stůl, vyprazdňoval jsem pomalu krabičku Fatim a až do pěti hodin přemýšlel o Tom-Tomovi. Pak jsem šel na svou oblíbenou rybí polévku a steak a hned domů, převléknout se. Chtěl jsem jít hrát poker.

Do mého oblékání zazvonil telefon. Volal Jack.

Jsem v Sausalitu. To děvče není Nancy. Ale objevil jsem něco jiného. Nevím dost dobře, co s tím mám dělat. Můžeš sem přijet?"

Je to natolik důležité, že kvůli tomu mám zrušit poker?"
„Ano, já myslím, že to stojí za to." Mluvil vzrušeně. "Byl bych rád, kdybys přišel. Opravdu si myslím, že to je dneska tvoje karta."
„Kde jsi?"
„U přístavu. Ne u Golden Gate, u toho druhého."
„Dobrá. Chytím první člun."
O hodinu později už jsem šel od přístavu v Sausalitu. Jack Counihan dělal cestu davem a začal povídat: „Když jsem šel sem, že se vrátím -"
„Počkej, až budem venku z té tlačenice," radil jsem mu. „Asi je to něco senzačního, koukám, že máš na jedné straně ohnuty límeček!"
Automaticky si opravil defekt na jinak zcela bezchybném oblečení. Už byl zaměřený jen na to, co měl na mysli, a tak se ani neusmál.
„Tady tudy nahoru," řekl a vedl mě za roh. „Hookova restaurace je na rohu. Můžeš se na to děvče podívat, jestli chceš. Je stejně velká jako Nancy a má taky takovou pleť, ale to je všechno. Je to taková malá uličnice, kterou pravděpodobně z posledního místa vyhodili za to, že jí spadla žvejkačka do polévky."
„Dobře. Tak ji necháme být. A co máš na srdci?"
„Když jsem se na ni podíval, vracel jsem se zpátky k přístavu. Byl jsem ještě dost daleko, když zrovna přistál člun. Ulicí nahoru šli dva muži, museli přijet tím člunem. Byli to Řekové, dost mladí, dost hrubí. Normálně bych jim nevěnoval moc pozornosti. Ale protože Papadopoulos je Rek a Rekové nás tudíž zajímají, pozoroval jsem je. V chůzi se o něco hádali, nemluvili moc hlasitě, ale mračili se na sebe. Když mě míjeli, chlapík blíž u okraje chodníku řekl tomu druhému: Řeknu mu, že už to je devětadvacet dní.
Počítal jsem a zjistil, že to je devětadvacet dní, co jsme začali hledat Papadopoulose. Je to Řek a ti chlápkové byli Řekové. Když jsem se dopočítal, otočil jsem se a šel jsem za nimi. Prošli celým městem až nahoru do kopce na jeho okraj. Došli k malé chatě - jen asi tři místnosti - posazené na konci mýtiny v lese, úplně o samotě. Byla na ní vyvěšená tabule Na prodej, v oknech žádné záclony, žádná známka toho, že by tam někdo bydlel, ale na zemi za zadním východem bylo vlhko, jako by tam někdo vylil vědro nebo hrnec vody.
Zůstal jsem schovaný v křoví, dokud se trochu nesetmělo. Pak jsem šel blíž. Zevnitř jsem slyšel hlasy, ale okny jsem nic neviděl. Jsou totiž zatlučená prkny. Za chvíli vyšli ti dva muži, které jsem sledoval, a něco říkali někomu uvnitř, jazykem, kterému jsem nerozuměl. Dveře zůstaly otevřené, dokud ti dva nebyli z dohledu na cestičce dolů - nemohl jsem jít za nimi, aby mě neviděl ten, kdo byl u dveří.
Dveře se pak zavřely a bylo slyšet, jak lidi uvnitř chodí po chatě - možná to byla jen jedna osoba - bylo cítit, že se tam něco vaří, a z komína se trochu kouřilo. Čekal jsem a čekal, ale už se nic nestalo, tak jsem si řekl, že ti raději zavolám."
„Zní to zajímavě," souhlasil jsem.
Procházeli jsme pod pouliční lampou. Jack mi položil ruku na paži, zastavil mě a lovil něco v kapse.
„Podívej!" a něco mi ukazoval. Ohořelý kousek modré látky. Mohl to být zbytek dámského klobouku, jehož tři čtvrtiny shořely. Prohlížel jsem si to pod lampou a pak jsem si ještě posvítil baterkou, abych viděl pořádně.
„Zvedl jsem to za tou chatou, když jsem to tam kolem očmuchával," mluvil dál, „a -"
‚A Nancy Reganová měla tehdy v noci, když zmizela s Papadopoulosem, takový klobouk," dokončil jsem za něj. Jdem k té chatě!"
Vyšli jsme z osvětleného města, vylezli do kopce, sklouzli do údolíčka, zabočili na klikatící se písečnou cestičku, z ní jsme sešli přes drny mezi stromy na prašnou silnici, po ní šli necelý kilometr a pak mě Jack vedl úzkou stezičkou mezi změtí křovin a nízkých stromů. Doufal jsem, že ví, kam jdeme.
„Už tam skoro jsme," zašeptal mi.
Tu z křoví vyskočil nějaký muž a chytil mě za krk. Měl jsem ruce v kapsách svrchníku - v jedné baterku, v druhé zbraň.
Namířil jsem zbraní tak, jak byla v kapse, na muže a stiskl. Výstřel mi zničil kabát za sedmdesát pět dolarů. Ale taky uvolnil sevření na mém krku.
To bylo moje štěstí. Ale už jsem měl na zádech dalšího muže.
Pokusil jsem se vykroutit z jeho rukou. Nešlo to a já ucítil podél páteře ostří nože.
To už takové štěstí nebylo - ale bylo to lepší, než kdybych v sobě ucítil jeho hrot.
Vyrazil jsem hlavou na jeho obličej, ale netrefil jsem se. Dál jsem se pokoušel vykroutit, vyvléknout. Vytáhl jsem ruce z kapes a zaťal jsem mu nehty do obličeje.
Ostří nože se ocitlo u mé tváře. Chytil jsem ruku, která nůž držela a padal jsem dozadu na něj.
Řekl "Au!"
Já se převalil, rukama a koleny jsem se opřel o zem a přestože mě zasáhl pěstí, povedlo se mi postavit se.
Jeho prsty se mi sevřely na kotníku.
Nezachoval jsem se jako džentlmen: odkopl jsem mu prsty od své nohy - zjistil jsem, kde je jeho zbytek těla - kopl jsem ho dvakrát a pořádně.
Vtom zašeptal Jack moje jméno. Neviděl jsem ho v té tmě, ani jsem neviděl muže, na kterého jsem vystřelil.
Já jsem v pořádku," řekl jsem mu. Jak jsi na tom ty?"
„Prima! Je to všechno?"
„Nevím, ale risknu to a podívám se, co tu mám."
Namířil jsem baterkou na muže, který ležel pod mou nohou, a rozsvítil jsem ji. Hubený blonďák, obličej od krve, růžově orámované oči v prudkém světle mžikaly i při veškeré snaze dělat mrtvého.
„Nech toho," křikl jsem na něho.

Z lesa se ozval výstřel z velké zbraně a ještě jeden, slabší. Kulky prorážely listí.

Zhasl jsem baterku, sklonil se k muži na zemi a zbraní jsem ho praštil do hlavy.

„K zemi," šeptal jsem Jackovi.

Menší zbraň se opět ozvala, dvakrát, někde nalevo vpředu.

Zašeptal jsem Jackovi přímo do ucha: Jdeme k té chatě, ať se to někomu líbí, nebo ne. Drž se při zemi a nestřílej, pokud neuvidíš, na co střílíš. Jdeme!"

Ohnul jsem se co nejvíc jsem mohl a šel jsem cestičkou dál za Jackem. V té pozici se mi rozvíral řez na zádech, palčivá bolest od lopatek až skoro k pasu. Cítil jsem, jak mi po hýždích stéká krev - aspoň mi to tak připadalo.

Chůze ve tmě a v té pozici byla nanic. Pod nohama nám praskalo suché chrastí a rameny jsme lámali větve, které byly v cestě. Naši přátelé v lese předváděli střelbu. Naštěstí nejsou praskající větve a šustící listí zrovna ten nejlepší terč. Tu a tam někde blízko zasvištěla kulka, ale žádná se o nás nezastavila. My jsme nestříleli. Na konci porostu, kde nás místo černočerné noci obklopila temná šeď, jsme zastavili.

„Tak jsme tu," ozval se Jack, jehož stín jsem viděl kousek před sebou.

„Teď rychle," zavelel jsem a vyrazil k temné siluetě chaty. Jack mi snadno stačil na dlouhých štíhlých nohou, když jsme se brali poklusem přes vymýcený prostor.

Stín tvaru muže se odlepil od siluety a jeho zbraň na nás začala blikat. Výstřely šly tak rychle za sebou, že se slily do jednoho dlouhého koktavého výbuchu.

Padl jsem k zemi a strhl Jacka s sebou. Ležel jsem jako placka až na obličej, který se zarazil o ostrou, zubatou hranu prázdné plechovky.

Od druhé strany stavení vyštěkla jiná zbraň. A od kmene stromu napravo třetí. Začali jsme je kropit taky.

Jedna kulka odrazila zem a oblázky rovnou mně na ústa. Vyplivl jsem bláto a upozornil jsem Jacka, aby nestřílel tak do výšky. „Drž zbraň při zemi a vždycky stiskni spoušť jen zlehka."

Na pravém obrysu domku se objevil jakýsi hrb. Poslal jsem mu pozdrav ze své zbraně. A mužský hlas začal hořekovat: „Auvej, auvej!" a pak tišeji, ale velice hořce: „Zhebni, za tohleto!"

Pár hřejivých vteřin dopadaly kulky kolem nás. A pak najednou všechno skončilo a kolem nás se rozhostilo noční ticho.

Po pěti ničím nerušených minutách jsem se zvedl na ruce a na kolena a postupoval jsem vpřed. Jack za mnou. Ale zem na tom místě k tomu rozhodně nebyla vhodná. Po třech metrech jsme toho nechali. Postavili jsme se a zbytek cesty k chatě jsme došli po dvou.

„Počkej," zašeptal jsem, nechal jsem Jacka stát na rohu stavení, obešel jsem celé, nikoho jsem nenašel, nic jsem neslyšel, jen vlastní kroky.

Zkusili jsme přední dveře. Byly zamčené, ale nebyly pevné. Vrazil jsem do nich ramenem a vstoupil jsem s baterkou a se zbraní v nikách dovnitř.

Ta chatrč byla úplně prázdná!

Nikdo, žádné zařízení, v žádné ze dvou prázdných místností ani stopa po ničem, jen holé dřevěné stěny, holá podlaha, holý strop, z kterého visela roura od kamen.

Stáli jsme uprostřed, obhlíželi prázdný prostor, nikde nic, od předních dveří k zadním vůbec nic. Ještě jsme s tím neskončili, když se v otevřených dveřích objevilo světlo a kdosi zvolal chraplavým hlasem: „Hej! Všichni ven, jeden po druhém - a nestřílet!"

„Kdo to říká?" zeptal jsem se, zhasl baterku a postavil jsem se k postranní stěně.

„Plnej vagón šerifů!" odpověděl mi hlas.

„Nemohli byste jednoho postrčit dovnitř, abysme se na něj podívali?" prosil jsem. „Už se na mě dneska střílelo, škrtili mě a řezali, že nemám důvěru jen v něčí slovo!"

Ve dveřích se objevil vytáhlý kolenatý muž hubené ošlehané tváře. Ukázal mi svoji placku, já vylovil svoje doklady a už se cpali dovnitř další zastupující šerifové. Dohromady byli tři.

Jeli jsme kolem po silnici za nějakým případem a najednou jsme slyšeli střelbu," vysvětloval ten vytáhlý. „Co se tu děje?"

Řekl jsem mu to.

„Ale tahle chatrč je už dlouho prázdná," řekl, když jsem skončil. „Mohl by se tu kdokoli docela snadno usadit. Vy si myslíte, že by to mohl být Papadopoulos? Už jsme se tu po něm taky rozhlíželi a po jeho přátelích, když je vypsaná taková odměna."

Společně jsme prohledali okolí, ale nikoho jsme nenašli. Muž, kterého jsem povalil na zem, i ten, na něhož jsem vystřelil z kapsy, oba byli pryč.

Jeli jsme pak s policisty zpátky do Sausalita. Vyhledal jsem tam lékaře, aby mi ošetřil záda. Říkal, že řez je sice dlouhý, ale mělký. Pak jsme se vrátili do San Franciska a rozdělili jsme se do svých domovů.

Tak skončil den.

A teď co se stalo příští ráno. Já to neviděl. Ale slyšel jsem o tom chvíli před polednem a odpoledne jsem o tom četl v novinách. Nejdřív jsem netušil, že o to budu mít nějaký eminentní zájem, ale později jsem to pochopil. Proto o tom píšu.

V deset hodin ráno se do rušné Markét Street vpotácel muž, který byl nahý od rozmlácené hlavy až k chodidlům zkrvavených nohou. Z holé hrudi, z boků a zad mu visely pruhy kůže i s masem a kapala z nich krev. Levou paži měl na dvakrát zlomenou. Levou stranu holé hlavy rozdrcenou. Zemřel v nemoc

nici o hodinu později, aniž cokoli komukoli řekl. V očích měl
stále stejný prázdný, nepřítomný pohled.

Policie šla po krvavé stopě. Končila velkou krvavou skvrnou v ulici u malého hotelu, do které se šlo z Markét Street. V hotelu našli pokoj, z něhož ten muž vyskočil, spadl nebo byl shozen. Postel byla nasáklá krví. Byly na ní roztrhané a smotané kusy prostěradla a povlaku, svázané a použité jako lana. Ležel tam i ručník, kterého bylo použito jako roubíku.

V novinách psali, že tomu nahému muži ucpali ústa, svázali ho a pak ho zpracovali nožem. Lékaři sdělili, že pruhy kůže s masem byly odřezané, nikoli odtržené nebo odškábnuté. Když ten, kdo použil nože, zmizel, naháč se vymanil z pout a zřejmě šílený bolestí buď skočil nebo spadl z okna. Pádem si rozrazil lebku a zlomil paži, ale dokázal ještě ujít vzdálenost kolem jednoho a půl bloku.

Vedení hotelu sdělilo, že muž tam byl ubytovaný dva dny. Zapsal se jako H. F. Barrows. Měl černý příruční kufřík, v němž kromě oblečení, holicích potřeb apod. našla policie krabici nábojnic, kapesník s dírami pro oči, čtyři paklíče, malé páčidlo a spoustu morfia, injekční stříkačku a další vybavení příruční lékárničky. Na jiném místě v pokoji našli další části oděvu, revolver a dvě lahve alkoholu. Nikde nebyl ani cent.

Předpokládalo se, že Barrows byl zloděj, že ho možná komplicové svázali, zmučili a okradli mezi osmou a devátou ráno. Nikdo o něm nic nevěděl. Nikdo neviděl nikoho, kdo by za ním přišel. Pokoj nalevo od jeho pokoje byl prázdný. A host v místnosti na druhé straně odešel do práce v továrně na nábytek před sedmou hodinou.

Když se to stalo, byl jsem ve své kanceláři, seděl jsem na židli tak, abych se neopíral o záda, četl jsem zprávy o tom, jak různí detektivové v různých pobočkách naší agentury měli smůlu, neboť se jim nepodařilo vypátrat cokoli, co by souviselo s minulým, přítomným či budoucím pobytem Papadopoulose a Nancy Reganové. Nic nového, četl jsem podobné zprávy už tři týdny.

Pak jsme šli se šéfem na oběd a já mu během jídla vylíčil události předchozího večera v Sausalitu. Jeho obličej laskavého dědečka byl pozorný jako vždy, úsměv zdvořile zaujatý, ale když jsem byl asi v polovině vyprávění, odvrátil ode mne mírné oči a soustředil se na svůj salát, na který se díval, dokud jsem neskončil. Pak, oči stále sklopené, pronesl, jak je mu líto, že mě pořezali. Poděkoval jsem a jedli jsme chvíli dál beze slova.

Konečně se na mě zase podíval. Obvyklá mírnost a zdvořilost, kterou většinou překrýval svou chladnokrevnost, byly stále v jeho tváři, v jeho očích i hlase, když promluvil: „První náznak toho, že Papadopoulos je stále naživu, se objevil bezprostředně po tom, co se dostavil Tom-Tom Carey."

Teď byla řada na mně, abych sklopil zrak.

Díval jsem se na housku, kterou jsem ulamoval, a řekl jsem: „Ano."

Odpoledne telefonovala nějaká žena z Misie, která prý byla svědkem velice tajemných událostí a byla přesvědčená, že mají co dělat s tím známým bankovním vloupáním. Šel jsem tedy za ní, strávil jsem s ní většinu odpoledne a zjistil jsem, že polovinu těch událostí si vymyslela a druhá polovina byla jen podlou snahou žárlivé manželky uškodit manželovi.

Když jsem se vrátil do agentury, bylo skoro šest hodin. Za pár minut volal Dick Foley. Zuby mu cvakaly, takže mu bylo špatně rozumět: „Mžeš do ludo mocní cepří stavu?"

„Cože?" zeptal jsem se a on to opakoval ještě jednou a bylo to ještě méně srozumitelné. Ale už jsem trochu začínal chápat, že se mě ptá, můžu-li přijít dolů do nemocnice v přístavu. Slíbil jsem, že tam budu za deset minut a s pomocí taxislužby se mi to podařilo.

Dick na mě čekal u vchodu do nemocnice. Z šatů a vlasů mu kapala voda, ale mezitím si přihnul whisky, takže mu přestaly cvakat zuby.

„Káča pitomá skočila do zálivu!" vyštěkl na mě, jako by to byla moje vina.

‚Angel Grace?"

‚A koho jinýho jsem měl sledovat? Na přívozu do Oaklandu. Sama u zábradlí. Myslel jsem, že chce něco hodit do vody. Hlídám ji. Sup! Už je ve vodě." Dick kýchl. ‚Já blbec za ní. Držel jsem ji. Vylovili nás. Je tam," hodil hlavou dovnitř do nemocnice.

„Co bylo, než šla na člun?"

„Nic. Uvnitř celej den. Rovnou k člunu."

‚A co včera?"

„Byt celej den. V noci s chlapem. U silnice. Doma ve čtyři. Smůla. Nemoh jsem jít za ním."

Jak vypadal?"

Podle Dickova popisu to byl Tom-Tom Carey.

„Dobře," řekl jsem. „Ty teď klusej domů a vlez do vany s horkou vodou. A převlec se do suchého." A já šel k té, co skoro spáchala sebevraždu.

Ležela na zádech na posteli a zírala do stropu. Tvář měla bledou, ale to měla vždycky, a zelené oči nebyly víc zachmuřené než obvykle. Jako by se nic neobvyklého nestalo, jen krátké vlasy byly tmavší, protože byly mokré.

„Vy si vymýšlíte věci!" řekl jsem, když jsem došel k posteli.

Škubla sebou a vylekaně se ke mně otočila. Pak mě poznala, usmála se a úsměv na chvíli zaplašil z její tváře tu její věčnou trudnomyslnost. „Udržujete se v kondici - a špehujete lidi?" zeptala se. „Kdo vám řekl, že jsem tady?"

„To ví přece každý. Vaše fotky jsou na všech titulních stránkách všech novin, včetně vašeho životopisu a toho, co jste řekla kdysi Princovi z Walesu."

Přestala se usmívat a bez pohnutí se na mě dívala. „Už to mám!" vykřikla za pár vteřin. „Ten malej blbec, co za mnou skočil, to byl jeden z vašich čmuchalů, že mám pravdu?"

‚Já nevěděl, že za váma musel někdo skočit," odpověděl jsem. Já myslel, že jste vylezla hned, jak jste si zaplavala. Vy jste nechtěla na pevninu?"

Ani se neusmála. A jako by se dívala na něco strašného.

„Bože! Proč mi nedají všichni pokoj?" Naříkala a chvěla se. „Život je hnusná záležitost!"
Sedl jsem si na židličku vedle bílé postele a pohladil jsem přikrývku tam, kde měla rameno. „Co se stalo?" úplně mě překvapil ten otcovský tón, který můj hlas dostal. „Proč jste chtěla umřít, Angel?"
Slova, která chtěla být vyslovena, jí zasvitla v očích, zatahala ji za svaly na obličeji, dokonce už tvarovala rty- ale to bylo všechno. A slova, která potom vyslovila, byla apatická, ale měla jakousi konečnou váhavou platnost: „Ne, vy představujete zákon, já jsem zlodějka. Zůstanu na svojí straně plotu. Nikdo nemůže říct-"
„Ano, ano!" přerušil jsem ji. „Ale proboha nenuťte mě, abych poslouchal ty vaše etické argumenty! Můžu pro vás něco udělat?"
„Ne, děkuji."
„Nic mi nechcete říct?"
Zavrtěla hlavou.
Jste teď v pořádku?"
Jsem. Ze mě sledoval? Jinak byste přece o mně tak brzo nevěděl."
Jsem detektiv, vím všechno. Buďte hodná."
Z nemocnice jsem šel do Justičního paláce a tam na policii do detektivního oddělení. U kapitánova stolu seděl poručík Duff. Řekl jsem mu, že Angel Grace skočila do vody.
Když jsem skončil, chtěl vědět, jestli mám zdání, proč to udělala.
Je teď moc vyšinutá na to, aby člověk mohl na něco usuzovat. Chci, abyste ji zabásli."
„Myslel jsem, že ji chcete nechat běhat, abyste ji mohl při něčem chytit."
„To už dál nemá smysl. Byl bych rád, kdyby mohla zůstat měsíc za mřížema. Velká Flora je tam a čeká na soud. Angel ví, že Flora patří k těm, co sejmuli Paddyho. Možná že Flora Angel nezná. Podívejme se, co vzejde z toho, když ty dvě děvečky dáme na měsíc dohromady."
„To by šlo," souhlasil Duff. „Ta Angel nemá žádné známé prostředky obživy a rozhodně nemá co skákat do zálivů, které jí nepatří. Zařídím to."
Z policie jsem šel do hotelu na Ellis Street, kde měl bydlet Tom-Tom Carey. Nebyl doma. Nechal jsem mu vzkaz, že budu zpátky za hodinu. Tu hodinu jsem využil k tomu, že jsem se najedl. Když jsem se vrátil do hotelu, ten vysoký snědý muž seděl v hale. Vzal mě do svého pokoje a postavil na stůl gin, pomerančovou šťávu a doutníky.
„Viděl jste Angel Grace?" zeptal jsem se.
„Ano. Včera večer. Vyrazili jsme si."
„Viděl jste ji dneska?"
„Ne."
„Odpoledne skočila v zálivu do vody."
„Nepovídejte!" Vypadal mírně překvapený.
„Ale vylovili ji. Je v pořádku."
Přes oči mu přeletěl stín, který mohl znamenat mírné zklamání.
„Je to zvláštní děvče," poznamenal. „Neřekl bych, že by byl Paddy neměl dobrý vkus, když si ji vybral. Ale je divná." Jak pokračuje váš hon na Papadopoulose?"
„Pokračuje. Ale vy jste nedodržel slovo. Skoro jste slíbil, že mě nedáte sledovat."
Já nejsem velký pán," omlouval jsem se. „Někdy chci něco, co se velkému šéfovi nehodí. Ale to by vás nemělo vzrušovat. Přece ho můžete se třepat, ne?"
„Hm. O to jsem se snažil. Ale je to strašná hovadina, když má člověk pořád naskakovat do taxíků a vyskakovat z nich a utíkat zadními dveřmi."
Ještě chvíli jsme povídali a popíjeli a já pak odešel z jeho pokoje i hotelu a šel zatelefonovat z budky Dicku Foleymu. Dal jsem mu popis a adresu Careyho. „Nechci, abys sledoval Careyho, Dicku. Chci, abys zjistil, kdo se snaží ho sledovat, a na toho se zaměř. Stačí, když začneš ráno, teď se pěkně suš."
A tak skončil zase jeden den.
Probudil jsem se do odporného deštivého dne. Možná to bylo tím počasím, možná že jsem to předchozího dne přehnal, ale rozhodně mě rána na zádech bolela jako obrovský nežit. Za- volal jsem doktora Canoru, který bydlel o poschodí níž. Podíval se mi na to, než odešel do své ordinace někde ve městě. Převázal mi to a poradil mi, abych pár dnů nebral život tak vážně. Cítil jsem se líp po tom, co si s mým poraněním trochu pohrál, ale stejně jsem zavolal na agenturu a sdělil šéfovi, že nestane-li se něco mimořádného, zůstanu raději celý den doma.
Strávil jsem den před plynovým krbem, četl a kouřil cigarety, které nechtěly správně hořet asi pro to počasí. Večer jsem zorganizoval telefonicky poker, v němž jsem si moc nezahrál. Nakonec jsem dohromady získal celkem patnáct dolarů, což bylo o pět dolarů méně, než mě stál alkohol, který moji hosté vypili.
Nazítří byla záda lepší a lepší byl i den. Odešel jsem do agentury. Na stole jsem našel vzkaz, že volal Duff se sdělením, že dal Angel zavřít na třicet dnů do městské věznice. Na stole byla známá hromada zpráv z různých poboček o tom, že jejich pracovníci nezjistili nic ani o Papadopoulosovi ani o Nancy Reganové. Zrovna jsem ty zprávy probíral, když vešel Dick Foley.
„Mám ho," hlásil. „Třicet, možná dvaatřicet. Metr šedesát pět. Šedesát kilo. Světlý vlasy i kůže. Modrý voči. Hubenej ksicht, někde sedřená kůže. Krysa. Ubytovna na Sedmý."
„Co dělal?"
„Zavěsil se na Careyho. Ale ten ho po prvním bloku setřás. Chlap ho hledal až do dvou ráno. Nenašel. Sel domů. Mám ho vzít znova?"
„Zajdi spíš do té noclehárny a zjisti, co je to za člověka."

Odběhl na půl hodiny. Když se vrátil, hlásil: „Sam Arlie. Je tam šest měsíců. Říkají, že je holič, pokud pracuje, jestli vůbec pracuje."

„Napadají mě dvě věci o tomhle Arliem," svěřil jsem se Dickovi. Jednak že to je ten padouch, co mě onehdy v noci v Sau-salitu rozřízl záda, a zadruhé, že se mu určitě něco stane."

Dick neřekl nic, protože plýtvání slovy bylo proti jeho pravidlům.

Zavolal jsem Tom-Toma do hotelu a pozval jsem ho do agentury. „Přijďte, mám pro vás nějaké novinky."

Jen co se obléknu a nasnídám," slíbil.

„Až bude odtud Carey odcházet, pověsíš se tentokrát na něj," řekl jsem Dickovi, hned jak jsem zavěsil. Jestli se za ním Arlie objeví, bude to možná zajímavé. Snaž se být přitom."

Pak jsem zavolal na detektivní oddělení policie a smluvil jsem si se seržantem Huntem návštěvu v bytě Angel Grace Cardiga-nové. Potom jsem zase dělal papíry, dokud mi Tommy neohlásil příchod snědého muže z Nogales.

„Ten najaty chlápek, co je vám v patách, je holič jménem Arlie," informoval jsem ho ihned, jak se posadil a pustil se do balení cigarety. Taky jsem mu řekl, kde Arlie bydlí.

„Ano. Úzká tvář, světlé vlasy?"

Zopakoval jsem popis, jak jsem ho měl od Dicka.

„To je ten hombre," přisvědčil Tom-Tom Carey. „Víte o něm něco víc?"

„Ne."

„Zavřeli jste Angel Grace."

Neznělo to ani jako obvinění ani jako otázka, tak jsem mu neodpověděl.

„To je dobře," pokračoval. „Stejně bych ji musel poslat pryč. Kazila by všechno tou svou naivností, až budu mít smyčku připravenou."

„Bude to brzy?"

„To všechno záleží na tom, jak se to provede." Vstal, zívl a narovnal se. „Ale rozhodně nenaprší a neuschne, než ho chytím. Neměl jsem vás obviňovat, že mě dáváte sledovat."

„Já kvůli tomu neplakal."

Tom-Tom Carey pak pronesl: „Nashle," a pomalým krokem odcházel.

Dojel jsem zase do Justičního paláce, lapil Hunta a šli jsme do Bush Street do bytu, kde žila Angel Grace. Domácí, nadměrně navoněná tlustá ženská s tvrdými ústy a měkkýma očima, už věděla, že je její nájemnice ve vězení. Ochotně nás zavedla do dívčina bytu.

Angel Grace nebyla moc pořádná. Věci byly celkem čisté, ale rozházené. Dřez v kuchyni byl plný neumytého nádobí. Skládací postel byla ustlaná hůř než ledabyle. Šaty a různé součástky dámského vybavení visely, kde se dalo, od koupelny do kuchyně.

Zbavili jsme se domácí a důkladně jsme to tam přehrabali.

Odcházeli jsme zevrubně poučeni o dívčině garderobě i o jejích osobních zvycích. Ale neobjevili jsme nic, co by směřovalo k Papadopoulosovi.

Odpoledne ani večer nepřišlo nic o setkání Carey - Arlie, ačkoli jsem každou minutu čekal, že se Dick ozve.

Ve tři hodiny ráno zazvonil telefon na nočním stolku. Zvedl jsem hlavu z polštářů. Po drátě ke mně doléhal Dickův hlas.

„Exit Arlie."

„Dokonáno?"

Jo."

Jak?"

„Olovo."

„Náš chlapec?"

Jo."

„Vydrží to do rána?"

Jo."

„Nashle v úřadu," a zase jsem usnul.

Když jsem v devět hodin dorazil do agentury, jeden úředník zrovna dešifroval dopis, který přišel v noci od losangelského detektiva vyslaného do Nogales. Byl to dlouhý, obsažný telegram.

Sděloval, že Tom-Tom Carey je v oblasti podél hranic dobře známý. Asi šest měsíů provozoval přepravu přes hranice - zbraně na jih, alkohol, možná i drogy a emigranti na sever. Těsně předtím, než předchozí týden odešel, sháněl informace na jakéhosi Hauka Barrowse. Tento Barrows byl popsán a popis odpovídal H. F. Barrowsovi, kterého rozřezali na mašličky, který pak vypadl z okna hotelu a zemřel.

Losangelský detektiv toho nesehnal mnoho o Barrowsovi kromě toho, že byl na hranicích jen pár dnů a asi se vrátil do San Franciska. O vraždě Newhalla nevypátral detektiv nic nového, takže to stále vypadalo, že byl zabit, když se bránil zajetí ze strany mexických patriotů.

Když jsem zprávu četl, objevil se Dick Foley. Dočetl jsem a Dick doplnil svoji historku o Tom-Tomovi.

„Za ním odsud do hotelu. Arlie na rohu. V osm Carey odchází. Garáž. Najímá auto bez řidiče. Zpátky hotel. Odhlašuje se. Dvě brašny. Vyjíždí parkem. Arlie za ním, stará fordka. Já za Arliem. Po bulváru. Dál za křižovatkou. Tma. Nikde nic. Arlie šlápne na plyn, blíží se mu. Prásk! Carey zastavuje. Střelba ze dvou zbraní. Exit Arlie. Carey zpátky do města. Hotel Marquis. Zapisuje jako George F. Danby, San Diego. Pokoj 622."

„Prohledal Tom-Tom Arlieho, když ho zlikvidoval?"

„Ne, ani se ho nedotk."

„Vážně? Vem si s sebou Mickey Linehana. Nepouštěj Careyho z očí. Později večer seženu někoho, aby vás vystřídal, jestli to půjde, ale je nutné ho mít na očích čtyřiadvacet hodin denně, dokud -" ale nevěděl jsem, co by mělo přijít potom, tak jsem na tom místě skončil.

S Dickovou zprávou jsem šel k šéfovi a uzavřel jsem ji: „Podle Dicka střílel Arlie první, takže Carey počítá se sebeobranou, ale rozhodně se konečně něco děje a já bych to nerad zpomaloval. Tak bych to, co víme o tom nočním střílení, nechal pár dnů uležet. Okresnímu šerifovi se to nemusí líbit, když zjistí, co děláme, ale myslím si, že to stojí za to."

Jak chcete," souhlasil šéfa sáhl po zvonícím telefonu.

Řekl něco do aparátu a předal mi ho. Mluvil seržant Hunt: „Flora Braceová a Grace Cardiganová včera utekly, těsně před rozedněním. Vypadá to -"

Ale já neměl náladu na detaily. „Žádná stopa?" zeptal jsem se.

„Zatím nic. Ale -"

„Až se uvidíme, řeknete mi podrobností. Dík." Zavěsil jsem. „Angel Grace a Velká Flora práskly do bot," předal jsem novinku šéfovi.

Zdvořile se usmál, jako by šlo o něco, co se jeho netýká. „Gratuloval jste si, že se konečně něco děje," zamumlal.

Já se pokusil udělat z kyselého obličeje usměvavý, zahučel jsem: „No dobře," vrátil jsem se do své pracovny a zavolal Franklinu Ellertovi. Šišlavý advokát řekl, že mě rád uvidí. Šel jsem tedy k němu.

„Tak jak tte pottoupil?" zeptal se hned, jak jsem si sedl na židli vedle jeho psacího stolu.

„Trochu. Muž jménem Barrows byl taky v Nogales, když byl Newhall zabit a taky se hned vrátil do San Franciska. Carey šel sem zřejmě za ním. Četl jste zprávu o muži, který chodil nahý a rozřezaný po ulici?"

„Ano."

„Tak to byl Barrows. Do hry pak vstupuje další muž, holič jménem Arlie. Sledoval Careyho. Včera v noci Arlie střílel na Careyho na opuštěné silnici. Carey ho zastřelil."

Starý právní zástupce vykulil oči o další centimetr. „Na které tylnity?" vydechl.

„Chcete to přesně?"

„Tamotřejmě!"

Přitáhl jsem si jeho telefon, zavolal jsem do agentury, aby mi přečetli Dickovu zprávu, a dal jsem Ellertovi informaci, kterou chtěl.

Mělo to na něj okamžitý účinek. Vyskočil z křesla. Podél hlubokých vrásek na obličeji se zaleskl pot. „Tletna Newhallová je tam tama! Ta tylnite je atyjen kilometr od jejího domu!"

Zamračil jsem se a bičoval jsem mozek, ale nic jsem nevymyslel. „Snad bych tam mohl poslat jednoho našeho muže, aby ji ohlídal."

„To by bylo báje tne!" Ustaraná tvář se mu vyjasnila, už měl na ní jen asi padesát či šedesát vrásek. „Chtěla tam chudák tůttat první dny po ottově tmrti. Potlete tchopného tlověka?"

„Skála je proti němu lísteček ve větru. Dejte mi pro něj adresu a vzkaz slečně. Jmenuje se Andrew MacElroy."

Ellert psal lísteček a já zatím znovu použil jeho telefonu a volal jsem agenturu, aby chytli Andyho a řekli mu, že ho potřebuju. Cestou do agentury jsem se naobědval. Andy už na mne čekal.

Andy MacElroy byl obrovský kus chlapa - ne příliš vysoký, ale rozložitý s tvrdou hlavou, s tvrdým tělem. Nevrlý, nekompromisní, bez jakékoli představivosti - asi jako kalkulačka. Ani si nejsem jistý, jestli uměl číst. Ale věděl jsem bezpečně, že když se Andymu řekne, aby něco udělal, udělá přesně to a nic jiného. Na to, aby udělal něco jiného či něco navíc, prostě neměl, díky-bohu.

Dal jsem mu Ellertův dopis slečně Newhallové, řekl jsem mu, kam má jít a co dělat a pustil jsem problémy slečny Newhallové z hlavy.

To odpoledne se třikrát ozvali Dick Foley a Mickey Linehan. Tom-Tom Carey nedělal nic zvláštního kromě toho, že si koupil v obchodě se sportovními potřebami na Markét Street dvě krabice nábojnic ráže .44.

Odpolední listy přinesly fotografie Velké Flory a Angel Grace Cardiganové s povídáním o jejich útěku. Celý příběh byl daleko od pravděpodobných faktů, jak to konečně u novinářských článků bývá. Na jiné stránce noviny oznamovaly nalezení mrtvého muže na opuštěné ulici. Byl střelen do hlavy a do prsou, dohromady čtyřikrát. Názor úředních osob byl, že byl zabit, když čelil přepadení, a že banditi utekli, aniž ho okradli.

V pět hodin se ve dveřích objevil pihovatý Tommy Howd. „Ten Carey chce zase s vámi mluvit," oznamoval. „Šoupni mi ho sem."

Opálený muž vplul, řekl: „Máte se?" sedl si, ubalil si hnědou cigaretu a když už kouřil, zeptal se, jestli mám na večer nějaké zvláštní plány.

„Nemám. Aspoň ne nic, co bych kvůli něčemu lepšímu nemohl odložit. Pořádáte večírek?"

„Hm. Právě to jsem myslel. Takový večírek s překvapením pro Papadúdu. Chcete se zúčastnit?"

A tak jsem zase já řekl: „Hm."

„Vyzvednu vás v jedenáct - Van Ness a Geary," řekl svým obvyklým nezúčastněným tónem. „Ale bude to jen úzká společnost -jen vy a já - a on."

„Ne, ne! Ještě tam musí být jeden. Přivedu ho."

„To se mi nelíbí," zavrtěl Tom-Tom Carey pomalu hlavou a roztomile se nad cigaretou zakabonil. „Vy detektivové byste neměli být ve většině. Mělo by to být jedna ku jedné."

„Nebudete v menšině," vysvětlil jsem mu. „Hoch, kterého přivedu, nebude ani na mé ani na vaší straně. A vyplatí se vám hlídat si ho právě tak, jako se to vyplatí mně. A oba budeme dávat pozor, aby se nedostal ani jednomu z nás za záda."

‚Á proč ho tedy chcete tahat s sebou?"
„Součást vyššího celku," usmál jsem se.
Znovu se zamračil, tentokrát méně roztomile. Já se nehodlám s nikým dělit o těch sto šest tisíc."
„To je v pořádku," souhlasil jsem. „Nikdo si na ně nebude dělat nárok."
„Dobrá, věřím vám." Vstal. „Takže toho hombre musíme hlídat, co?"
„Chceme-li, aby všechno proběhlo hladce."
„Když se stane, že začne vyvádět, je možné ho provrtat, nebo pouze řekneme, že to je zlobivý chlapeček?"
„Musí nést sám svoje rizika."
„Rozumná řeč." Ke dveřím došel už s příjemnějším výrazem v tváři. „Tak v jedenáct u Van Ness a Gearyho.
Já se vrátil do společné místnosti, kde Jack Counihan, pohodlně rozložený na židli, četl nějaký časopis.
„Doufám, žes pro mě vymyslel nějakou práci," uvítal mě. „Už mám mozoly na zadku z toho posedávání."
„Trpělivost, synku, trpělivost! Té se musíš naučit, jestli se chceš stát detektivem. Prosím tě, já když byl hošík tvého věku, když jsem tady v agentuře začínal, měl jsem to štěstí -"
„Nech toho zase," prosil. A pak jeho dobrácky vypadající tvář zvážněla. „Nechápu, proč mě pořád držíte tady. Jsem kromě vás jediný, kdo opravdu dobře viděl Nancy Reganovou. Člověk by si myslel, že mě spíš poženete ven, abych ji hledal."
„Říkal jsem totéž šéfovi," řekl jsem souhlasně. „Ale on má strach riskovat, že by se ti mohlo něco stát. Říká, že za celých padesát let slídičského řemesla neviděl tak hezkého detektiva, který je kromě toho jak ze žurnálu a lev salonů a dědic milionů. Má dojem, že bychom si tě tu měli pěstovat jako výstavní kousek a nenechat tě -"
‚Jdi do háje!" řekl Jack a dělal co mohl, aby se nečervenal.
„Ale já ho přesvědčil, aby mé dnes večer nechal sejmout z tebe bavlnku," pokračoval jsem. „A tak se sejdem u Van Nessa a Gearyho před jedenáctou hodinou."
„Nějaká akce?" projevoval nadšení.
„Možná."
„Co budeme podnikat?"
„Vezmi s sebou tu svoji malou špuntovku." A pak jsem dostal okamžitý nápad a hned jsem ho vyslovil: „Radši se pořádně obleč - večerní hadry."
„Smokink?"
„Maximálně! prostě co chceš, ale ne cylindr. A teď co se týká tvého chování: předpokládá se, že nejsi fízl. Nevím sice, za co bys mohl být pokládaný, ale to je jedno. Přijde Tom-Tom Carey. Budeš se tvářit, jako že nejsi ani můj ani jeho přítel. Prostě nedůvěřuješ ani jednomu z nás. Budeme vůči tobě mít jako tajnosti. Když padne otázka, na kterou nebudeš umět odpovědět, budeš se prostě tvářit nepřátelsky. Ale příliš se na Careyho netlač. Jasné?"
Jo - doufám." Řekl to pomalu a kabonil čelo. „Mám se tvářit, jako že jdu s vámi z téhož důvodu, ale kromě toho nejsme vůbec přátelé. Jako bych ti úplně nevěřil. Něco takového?"
„Přesně tak. Dávej pozor. Celou dobu budeš plavat v nitroglycerinu."
‚A co to bude? Buď kamarád a trochu mě pouč!"
Usmál jsem se na něj, vzhůru, protože byl o hodně vyšší než já.
„Sice bych mohl," připustil jsem, „ale obávám se, že by tě to
odradilo. Tak ti radši neřeknu nic. Buď šťastný, dokud to jde. Dej si dobrou večeři. Spousta odsouzených si ráda dá bohatou snídani - šunku, vejce - těsně předtím, než je vyvedou k šibenici. Možná že k večeři si dáš něco jiného, ale -"
Pět minut před jedenáctou večer zastavil Tom-Tom Carey černé auto na rohu, kde jsme s Jackem čekali v mlze, husté jako navlhlý kožich.
„Nasedněte," pobídl nás, když jsem došli k okraji chodníku. Otevřel jsem přední dveře a pokynul Jackovi. Ale ten vytáhl oponu na svůj první vystup, ledově se na mne podíval a otevřel si zadní dveře.
„Sednu si dozadu," řekl ponuře.
„To není špatný nápad," usmál jsem se a vlezl jsem si vedle něho.
Carey se otočil dozadu a s Jackem na sebe chvíli zírali. Když se Carey dost vynadíval, zvedl oči od mladíkova límečku a motýlka - celé jeho společenské oblečení nebylo schované pod pláštěm - podíval se na mne a pronesl s úsměvem:
„Váš přítel je číšník?"
Zasmál jsem se, protože uraženost, která přelétla přes Jackovu tvář a otevřela mu ústa, byla přirozená, nikoli součást úlohy.
Mírně jsem ho kopl. Zavřel ústa, neřekl nic, ale podíval se na Careyho i na mne, jako bychom byli ukázka nějakých nižších živočichů.
Pak jsem se usmál na Careyho a zeptal jsem se, jestli ještě na někoho čekáme.
Řekl že ne, přestal se dívat na Jacka a rozjel se. Projeli jsme parkem a pak po bulváru. Auta, která jela naším směrem i v protisměru, se vynořovala jako nejasná světla a ztrácela v mlhou nasáté tmě. Vyjeli jsme z města a z mlhy do jasného měsíčního světla. Nepodíval jsem se dozadu, ale věděl jsem, že jedno z aut za námi veze Dicka Foleyho a Mickey Linehana.
Pak Tom-Tom Carey prudce zahnul z bulváru na silnici sice dobře udržovanou, ale skoro prázdnou.
„Nebyl tady někde včera v noci zabit jeden člověk?"
Carey přikývl, aniž se otočil, a když jsme ujeli asi půl kilometru, řekl: „Přesně tady."
Jeli jsme pak pomaleji a Carey vypnul světla. Silnice byla zpoloviny ozářena měsíčním světlem, zpoloviny v šedém stínu. Tak jsme se sunuli asi půldruhého kilometru. Zastavili jsme ve stínu vysokých keřů, které vrhaly na silnici velkou tmavou skvrnu.

„Vystoupí všichni, kdo mají vystoupit!" zavelel Carey a vyšel z vozu.
Jack a já jsme udělali totéž. Carey si svlékl plášť a hodil ho dovnitř.
„To místo je hned za zatáčkou, kousek od silnice," pověděl nám. „Zatracený měsíc! Počítal jsem s mlhou."
Neřekl jsem na to nic. Ani Jack nic neřekl. Měl bledý a vzrušený obličej.
„Půjdem zkratkou," sdělil nám Carey a už šel napřed přes silnici k vysokému drátěnému plotu.
Přelezl plot první, pak Jack, pak - ale zvuk kroků podél okraje silnice mě zastavil. Naznačil jsem oběma mužům za plotem, aby byli zticha, a přikrčil jsem se za křovím. Kroky byly pružné, rychlé, ženské.
Do měsíčního světla vstoupila dívka. Něco přes dvacet, ani vysoká ani malá, ani hubená ani tlustá. Krátká sukně, prostovlasá, ve svetru. V bílé tváři i v tom, jak pospíchala, hrůza, ale ještě něco navíc: víc krásy než čmuchal středního věku obvykle vídá.
Když spatřila ve stínu automobil, prudce zastavila a vydechla tak, že to byl skoro výkřik.
Přistoupil jsem k ní se slovy: „Ahoj, Nancy Reganová."
Teď vydala skutečný výkřik: „Ne, ne!" Ale potom, pokud mě měsíční světlo nemýlilo, mě poznala a strach z její tváře ustupoval. Vztáhla ke mně obě ruce a v tom gestu bylo cítit úlevu. „Co je?" ozvalo se cosi jako medvědí zabručení z ohromného balvanu, který za ní ze tmy vystoupil. „Co to má znamenat?"
„Ahoj, Andy," pozdravil jsem balvan.
„Ahoj," opakoval MacElroy a zastavil se.
Andy vždycky udělal to, co se mu řeklo. Řeklo se mu, že se má starat o slečnu Newhallovou. Obhlédl jsem dívku a pak jsem se obrátil k němu.
„To je slečna Newhallová?" zeptal jsem se.
„Jo," bručel. „Šel jsem sem, jaks mi nařídil, ale ona mi řekla, že mě nechce - nepustila mě do domu. Ale tys neříkal nic o tom, že bych se měl vrátit. Tak tábořím venku, obcházím to tady, sleduju věci. A když jsem před chvílí viděl, jak šplhá z okna dolů, šel jsem za ní, abych ji ochránil, jak jsem měl nařízeno."
Tom-Tom Carey a Jack Counihan se mezitím vrátili na silnici a postavili se k nám. Snědý muž měl v ruce pistoli. Dívčiny oči se nespouštěly z mých. Jako by vůbec neviděla ostatní.
„Co to má všechno znamenat?" zeptal jsem se jí.
Já nevím," špitala a stále se mě držela rukama s obličejem těsně u mého. „Ano, jsem Ann Newhallová. Já nic netušila. Myslela jsem, že to je všechno legrace. Když jsem pak zjistila, že to není legrace, už jsem se z toho nemohla vyvléci."
Tom-Tom Carey něco zabručel a netrpělivě přešlápl. Jack Counihan stál se skloněnou hlavou. Andy MacElroy byl jako přibitý k silnici a čekal na rozkazy. Dívka ode mne ani na okamžik neodvrátila oči.
Jak jste se s nimi zapletla? Mluvte rychle!" žádal jsem od ní vysvětlení.
Řekl jsem jí znovu, aby mluvila rychle. A tak mluvila rychle. Dvacet minut tam stála a šveholila v jednom slovním proudu, až na momenty, kdy jsem ji přerušil a žádaly aby se držela věci, kterou jsem chtěl slyšet. Místy to bylo zmatené, možná i nesouvislé, a chvílemi neuvěřitelné, ale po celou dobu jsem měl pocit, že se snaží říkat pravdu - aspoň většinou.
A ani na zlomek vteřiny ode mne neodvrátila tvář. Jako by se bála podívat jinam.
Toto milionářské dítě se před dvěma měsíci pozdě v noci vracelo ve skupině čtyř mladých lidí z nějaké společenské záležitosti dole na pobřeží. Někdo navrhl, aby se cestou ještě zastavili v jednom podniku při silnici - ve zvlášť pochybném podniku. Ale právě ta pochybnost je lákala - bylo to všechno pro ně naprosto nové. Tu noc to ale všechno viděli zblízka, nebo tam vypukla rvačka, nikdo neví proč, nebyli v tom doupěti ještě ani deset minut. A oni byli do rvačky zataženi.
Dívčin společník se projevil jako nepředstavitelná baba. Nechal Reda O'Learyho, aby si ho přehnul přes koleno a nařezal mu, a vůbec nic s ním potom neudělal. Druhý mladík z její skupiny nebyl o moc srdnatější. Dívka, dotčená tou neschopností, nakráčela k rudovlasému obrovi, který zmlátil jejího průvodce, a řekla mu nahlas, aby to každý slyšel: „Prosím vás, doprovodil byste mě domů?"
Red O'Leary to udělal rád. Opustila ho asi blok či dva od svého domu ve městě. Představila se mu jako Nancy Reganová. Možná že jí nevěřil, ale nikdy se jí na nic neptal, nikdy se nevtíral do jejího soukromí. Přestože tu byl velký rozdíl ve světě, v němž žili, vzniklo mezi nimi skutečné kamarádství. Líbil se jí. Byl to takový příkladný grázl, že v něm viděla jakousi romantickou postavu. On se do ní zamiloval, přestože věděl, že je společensky míle nad ním. Ale aspoň neměla problémy s jeho chováním k ní.
Scházeli se často. Bral ji s sebou do všech pajzlů v oblasti při zálivu, představil ji kasařům, zabijákům, podvodníkům, a vyprávěl jí divoké historky o zločineckých dobrodružstvích. Věděla, že je zločinec, věděla, že měl co dělat s vyloupením Seamanovy národní a Trustu Golden Gate. Ale dívala se na to spíš jako na divadelní představení, neviděla to v pravém světle.
Probrala se až tu noc u Larrouye, kdy na ně zaútočili všichni ti ničemové, které Red jako Papadopoulosův člověk pomáhal podvést a likvidovat. Ale bylo příliš pozdě na to, aby se ze všeho vymanila. Společně s Redem se ocitla v Papadopoulosově doupěti poté, co jsem Reda postřelil. Tam konečně definitivně pochopila, jaké ve skutečnosti jsou ty postavy, které si romanticky idealizovala a s nimiž se zapletla.
Když Papadopoulos unikl a vzal ji s sebou, měla už ve všem naprosto jasno, byla vyléčena, skončila s nebezpečným koketováním se zločinci. Aspoň si to tak myslela. Papadopoulose považovala za toho drobného vyděšeného muže, jakým se jevil, za Flořina otroka, neškodného starého nekňubu na konci života, a proto bez jakéhokoli zla. Naříkal a byl vyděšený. Prosil ji, aby ho neopouštěla, obracel se na ni se slzami, které mu stékaly po vrásčitých tvářích, a prosil, aby ho schovala před Florou. Vzala ho do svého venkovského domu a nechala ho potulovat se po zahradě, v bezpečí. Neměla ani potuchy, že dávno moc dobře věděl, kdo ona je a že všechno nasměroval tak, aby mu nabídla toto řešení.

I když potom noviny psaly, že byl vrchním velitelem armády zločinců, když na něho byla vypsána odměna sto šest tisíc dolarů, věřila v jeho nevinu. Přesvědčil ji, že Flora a Red jednoduše všechnu vinu svalil na něj, aby pro sebe dostali nižší trest. Byl to prostě takový vyděšený stařeček - kdo by takovému nevěřil?

Pak přišla z Mexika zpráva o otcově smrti a smutek vypudil z její mysli všechno ostatní až dodnes, kdy Velká Flora a ještě jedna žena - pravděpodobně Angel Grace Cardiganová - přišly do jejího domu. K smrti se Velké Flory bála, už když ji viděla poprvé. Teď se bála ještě víc. A taky ihned poznala, že Papadopoulos není Flořin otrok, ale její velitel. Teď už toho starého krkavce konečně viděla takového, jaký byl. Ale to ještě nebyl konec jejího probuzení.

Angel Grace se náhle pokusila Papadopoulose zabít. Flora ji však přemohla. Grace jim pak vzdorovitě řekla, že je Paddyho děvče a ječela na Ann Newhallovou: „A ty, káčo pitomá, copak to nevíš, že ti zabili tátu? Ty to nevíš?"

Flora svými velkými prsty uchopila Angel Grace za krk a varovala ji. Pak ji svázala a otočila se na Newhallovu dceru.

Jedeš v tom s námi," řekla rázně. Jsi v tom s námi až po uši. Tak je to, děvečko. Starý i já natáhnem brka, jestli nás chytnou. A ty budeš tancovat s náma. O to se postarám. A teď dělej, co ti řeknu, a všichni se z toho dostáném. Ale začni dělat něco na vlastní pěst a já z tebe vytluču duši."

Dívka se moc dobře nepamatovala, co bylo pak. Ví, že šla ke dveřím a odmítla Andyho služby. Udělala to naprosto automaticky, ani jí Flora, stojící za ní, nemusela napovídat. V takovém rozpoložení vylezla z okna ložnice, spustila se dolů po révovím porostlé verandě a utíkala pryč z domu, po silnici, ani nevěděla kam, prostě pryč.

Tolik jsem se od ní dozvěděl. Neřekla mi to tak všechno a ne těmito slovy. Ale pak jsem si dal ten příběh dohromady z jejích slov, z jejího výrazu, z toho, co už jsem věděl a co jsem mohl uhodnout.

Ani jednou během svého vyprávění mě nespustila z očí. Ani jednou nedala najevo, že ví o ostatních mužích vedle nás na silnici. Zírala mi upřeně do očí se zoufalou upnutostí, jako by se bála podívat jinam, a stále se mě držela rukama, jako by se obávala, že se propadne, když se pustí.

‚A co vaše služebnictvo?" zeptal jsem se.

„Už tam žádné není."

„Papadopoulos vás donutil je propustit?"

„Ano, před pár dny."

„Takže Papadopoulos, Flora a Angel Grace jsou v domě sami?"

„Ano."

„Vědí, že jste utekla?"

„Nevím. Myslím, že ne. Byla jsem nějakou chvíli ve svém pokoji. Myslím, že mě nepodezírají, myslí si, že bych se neodvážila neudělat to, co mi nařídili."

Štvalo mě, když jsem zjistil, že i já zírám upřeně do jejích očí, a když jsem je chtěl odtrhnout, nebylo to snadné. Nakonec se mi to podařilo a vyvlékl jsem i ruce z jejích.

„Zbytek mi můžete sdělit později," zabručel jsem a obrátil jsem se na Andyho MacElroye s příkazy. „Ty tu teď zůstaneš se slečnou Newhallovou, dokud my se nevrátíme z domu. Udělejte si pohodlí v autě."

Dívka mi položila ruku na paži. Jsem - ? Budete mě - ?"

„Předáme vás policii, samozřejmě," ubezpečil jsem ji.

„Ne! Ne!"

„Nebuďte naivní," prosil jsem ji. „Nemůžete běhat po světě s hloučkem hrdlořezů, zamotat se mezi ně a pak, když se to prolátne, říct promiňte, prosím a jít si po svém. Když to u soudu pěkně všechno povíte - včetně toho, co jste mi ještě neřekla -je naději, že vás pustí. Ale nemůžete uniknout vězení. Pojďme," vyzval jsem pak Jacka a Tom-Toma Careyho. „Musíme si pospíšit, abychom chytli naše přátele doma."

„Byl bych ten čas raději strávil jinak," postěžoval si Tom-Tom.

Vrátil jsem se ještě přes silnici k vozu a rychle a tiše jsem řekl Andymu: „Dick Foley a Mickey Linehan by tu někde v okolí měli být. Jakmile budeme z dohledu, najdi je. Slečnu Newhallovou předej Dickovi. Řekni mu, aby ji vzal s sebou, našel telefon a volal šerifovi. Řekni Dickovi, že ji má předat pouze šerifovi pro městskou policii. Řekni mu, že ji nesmí předat nikomu jinému, ani mně, rozumíš?"

„Rozumím."

„Dobrá. Až mu to řekneš a dívku mu předáš, přiveď co nejrychleji Mickeyho Linehana do domu Newhallových. Asi tam budeme co nejdřív potřebovat pomoc."

„Rozumím," řekl Andy.

Když jsem se vrátil, Tom-Tom se podezíravě ptal: „Co máte za lubem?"

„To je záležitost detektivů."

„Měl jsem sem jít sám a všechno to provést sám," huboval. „Od momentu, co jsme vyrazili, jenom ztrácíte čas."

„Teď to ovšem ale nejsem já, kdo ho ztrácí!"

Odfrkl si a vydal se přes louku. My s Jackem za ním. Na konci loukyjsme museli přelézt další plot. Pak jsme překonali malý zalesněný val a už před námi stál dům - velký bílý dům, zářící v měsíčním svitu, se žlutými obdélníky tam, kde byly v rozsvícených oknech žaluzie. Světlo svítilo jen dole. Horní poschodí bylo temné. Všude bylo ticho.

„Zatracenej měsíc!" ulevil si Tom-Tom, vyhrabal si další automatickou pistoli odkudsi z oděvu, takže měl teď v každé ruce jednu zbraň.

Jack se taky jal vytahovat svou, ale když viděl, že já sám nechávám zbraně odpočívat, zasunul ji zpátky do kapsy.

Careyho tvář byla jako tmavá kamenná maska - štěrbiny pro oči, štěrbina pro ústa - ponurá maska lovce lidí, zabijáka. Dýchal tiše, rozložitá hruď se mu jen jemně pohybovala. Zato Jack Counihan vedle něho vypadal jak vyjevený školák. Bledý, oči dostaly podivný tvar, dýchal jak hustilka. Ale přes veškerou nervozitu se usmíval zcela přirozeně.

„Přejdeme trávník k domu tady na té straně/* šeptal jsem. Jeden z nás pak půjde předem, jeden zadem a poslední bude

čekat, až uvidí, kde je ho zapotřebí. Ano?"
„Ano," souhlasil Tom-Tom.
„Počkejte!" zastavil nás Jack. „Ta holka říkala, že slezla po révě z horního okna. Co kdybych tam tudy vylezl? Jsem nejlehčí z vás. Jestli ji nehledali, bude okno otevřené. Dejte mi deset minut, abych našel okno, prolezl a zaujal tam potřebnou pozici. Až vy pak na ně udeříte, budu tam připravený. Co vy na to?" očekával, že zatleskáme.
„A co když tě tam chytí hned, jakmile budeš uvnitř?" namítl jsem.
‚A i kdyby! Udělám rámus, abyste mě slyšeli. A vy můžete přiběhnout a zaútočit, zatímco se budou bavit se mnou. To by přece taky šlo."
„Dobrý nebe!" vyštěkl Tom-Tom. Jaký to bude mít smysl? Ten první nápad je lepší. Jeden předem, druhý zadem, vykopnout dveře, vrazit dovnitř a střílet."
„Ale to druhé je lepší, pokud to vyjde," řekl jsem svůj názor. „Když chceš skákat do ohně, Jacku, nebudu ti bránit. Když chceš dělat hrdinu, nebudu ti to vymlouvat."
„Ne, tak rozhodně ne!" cenil na nás zuby Carey.
„Ano," odporoval jsem mu. „Zkusíme to tak, jak říká. Necháme ti náskok dvacet minut, Jacku. I tak budeš mít co dělat."
Podíval se na hodinky, já na moje, a on už běžel k domu. Ale nadávající Carey se mu postavil do cesty. Zaklel jsem a rozdělil jsem je. Jack pak obešel moje záda a pospíchal přes příliš světlé místo mezi námi a domem.
„Držte se při zemi!" radil jsem Careymu. „V téhle hřeje tolik věcí, o kterých nemáte ani tušení!"
„Ano, je jich hodně!" vztekal se, ale nechal Jacka odběhnout.
Na naší straně domu nebylo nahoře žádné okno otevřené. Jack se sunul k zadní straně domu a zmizel nám z očí.
Za námi se ozvaly tiché kroky. Otočili jsme se. Carey hned mířil. Natáhl jsem ruku a stlačil jsem mu ruce dolů.
„Neblázněte s tím střílením," uklidňoval jsem ho. „Tohle je další věc, o které nic nevíte."
Kroky utichly.
„V pořádku," řekl jsem tiše.
Mickey Linehan a Andy MacElroy vyšli ze stínu stromů. Tom-Tom Carey vrazil obličej k mému tak blízko, že by mě byl poškrabal, kdyby byl neoholený.
„Vy proradnej -"
„Chovejte se, jak se patří na chlapa vašeho věku!" napomenul jsem ho. „Ani jeden z těch mužů neprahne po vašich krvavých penězích."
„Mně se ale nelíbí ta týmová práce!" vztekal se dál. „My -"
„Budeme potřebovat veškerou možnou pomoc," přerušil jsem ho a podíval jsem se na hodinky. Pak jsem řekl oběma svým chlapcům: „Teď půjdeme až k domu. Ve čtyřech bychom to měli zvládnout hravě. Vy znáte Papadopoulose, Velkou Floru a Angel Grace podle popisu. Jsou uvnitř. Jack Counihan se teď snaží dostat dovnitř. Vy dva se mrkněte dozadu k zadnímu vchodu, Carey a já si vezmem na starost přední vchod. Zvládnem to. Dávejte pozor, aby na nás někdo nevyrazil. Jdeme na to!"
Tom-Tom a já jsme se hnali k přední části verandy, široké, na jedné straně porostlé révou a teď žlutě osvětlené světlem přicházejícím ze čtyř francouzských oken zatažených záclonami.
Sotva jsme se nohou dotkli verandy, jedno z těch oken se pohnulo a otevřelo.
První, co jsem uviděl, byla záda Jacka Counihana. Rukou a nohou otvíral okno, ale hlavu neotočil.
Za ním, čelem k němu v jasně osvětlené místnosti stáli muž a žena. Muž byl malý, hubený, vrásčitý, žalostně vyděšený - Papadopoulos. Všiml jsem si, že si oholil naježený bílý knír. Zena byla vysoká, plné postavy, růžové pleti, světlých vlasů, atletka asi čtyřicetiletá, šedé oči hluboko posazené v hezké, kruté tváři - Velká Flora Braceová. Stáli úplně tiše vedle sebe a hlídali si hlaveň Jackovy zbraně.
Zatímco jsem se před oknem díval na tuto scénu, pokročil Tom-Tom kolem mne, prošel vysokým oknem s oběma zbraněmi namířenými a postavil se vedle Jacka.
Papadopoulosovy vyplašené oči se zachytily tváře snědého muže. Flořiny šedé oči se na ni nejdřív také podívaly, pak se svezly na mne.
„Zadržte, všichni!" nařídil jsem a odstoupil od okna k okraji verandy, kde bylo révoví řídké.
Vyklonil jsem se révovím tak, aby bylo můj obličej dobře v měsíčním světle vidět, a podíval jsem se podél boku budovy. Stín ve stínu garáže byl člověk. Pokynul jsem paží. Stín se pohnul směrem ke mně, byl to Mickey Linehan. Vzadu vykoukla hlava Andyho MacElroye. I jemu jsem pokynul a on následoval Mickeyho.
Vrátil jsem se k otevřenému oknu.
Papadopoulos a Flora - králík a lvice - stále zírali na zbraně v rukou Careyho a Jacka. Když jsem se objevil, zírali zase na mne. Ženiny plné rty se zvlnily úsměvem.
Mickey a Andy se vynořili ze tmy a postavili se vedle mne. Ženin úsměv pohasl.
„Carey," řekl jsem, „vy a Jack zůstaňte, kde jste. Mickey, Andy, jděte dovnitř a vezměte naše dary od Boha."
A když ti dva oknem vstoupili, stalo se to.
Papadopoulos zaječel.
Velká Flora se vrhla k němu a strčila ho k zadním dveřím. „Utíkej! Utíkej!"křičela.
Stařec klopýtal a potácel se, jak se hrnul pokojem.
Flora měla dvě zbraně - najednou se jí objevily v nikách. Jako by její velké tělo zaplňovalo pokoj, jako by se silou vůle stala obrovská. Namířila přímo na pistole, které drželi Jack a Carey, a postavila se mezi zadní dveře i prchajícího muže a jejich zbraně.
Nalevo se něco mihlo: Andy MacElroy.

Položil jsem ruku na Jackovu paži, v níž držel zbraň.
Flořiny zbraně zahřměly najednou. Ale ona padala, protože Andy ji stáhl k zemi: padl jí na nohy, jako by na ně kdosi hodil balvan.
Jakmile Flora padala, Tom-Tom Garey už na nic nečekal. První kulku poslal tak blízko, že jí zavadila o žluté kudrnaté vlasy. Ale šla mimo a chytla Papadopoulose, zrovna když procházel dveřmi. Zasáhla ho dolů do zad a složila ho na zem. Carey střílel zas a zas a zas do nataženého těla.
„To nemá cenu," bručel jsem. „Nemůže už být víc mrtvý!"
Zasmál se jen tak pro sebe a sklonil zbraně.
„Čtyři do sta šesti!" Veškerá jeho špatná nálada a zakaboněnost byly pryč. „To je dvacet šest tisíc a pět set dolarů za každou střelu!"
Andy a Mickey se prali s Florou, aby se vzdala, a snažili se ji zvednout s podlahy.
Podíval jsem se zase na opálenou tvář Careyho se slovy: „To ještě není konec!"
„Ne?" zatvářil se překvapeně. „A co ještě přijde?"
„Mějte oči otevřené a dejte se vést svým svědomím," odpověděl jsem a otočil jsem se k mladému Counihanovi. „Pojď sem, Jacku!"
Vedl jsem ho oknem ven a přes verandu a tam jsem se opřel o zábradlí. Postavil se přede mne, zbraň stále v ruce, obličej bledý a unavený od nervového napětí. Přes jeho rameno jsem viděl pokoj, z něhož jsme odešli. Andy a Mickey seděli na pohovce a mezi nimi Flora. Carey stál poněkud stranou a zvědavě se díval na Jacka a na mne. Stáli jsme uprostřed pruhu světla, které nás otevřeným oknem osvětlovalo. Viděl jsem dovnitř - Jack stál zády do pokoje - ale na nás oba bylo vidět zevnitř. Ale slyšet nás nikdo nemohl, ledaže bychom mluvili hodně hlasitě.
Tak jsem si to představoval.
„Tak a teď mi všechno pověz," vybídl jsem Jacka.
„No, našel jsem otevřené okno," začal.
„Tu část znám," skočil jsem mu do řeči. „Vstoupil jsi a řekl jsi svým přátelům - Papadopoulosovi a Floře -jak dívka utekla a že Carey a já přicházíme. Poradil jsi jim, aby předstírali, žes je chytil. To mělo přilákat Careyho a mě dovnitř. A s tebou nepodezřelým za našimi zády byste nás dva ve třech krásně zvládli. Pak bys byl mohl sejít dolů na silnici a oznámit Andymu, že posílám pro Newhallovou. To byl dobrý plán, až na jednu maličkost: nevěděls, že mám v rukávu Dicka a Mickeyho a nevěděls, že si tě nenechám za zády. Ale to všechno není to, co chci vědět. Chci slyšet, proč jsi nás prodal, a co chceš dělat dál."
„Zbláznil ses?" Jeho mladá tvář byla udivená, oči vyděšené. „Nebo to je -"
„Samozřejmě, zbláznil jsem se," přiznával jsem. „Nebyl jsem snad dost velký blázen, když jsem tě nechal, abys mě odvezl do té pasti v Sausalitu? Ale nebyl jsem už tak velký blázen později a nebyl jsem blázen, protože jsem viděl, jak se Ann Newhallová bojí na tebe podívat. A nejsem blázen, abych si myslel, že bys byl zvládl Papadopoulose a Floru, ledaže by se byli dali. Jsem jen umírněný blázen."
Jack se rozesmál. Byl to mladický, lehkomyslný smích, ale trochu příliš ostrý. A oči se s ústy a hlasem nesmály. Sklonily se ke zbrani v jeho ruce a pak se zase podívaly na mne.
„Mluv, Jacku," žádal jsem ho zastřeným hlasem a položil jsem mu ruku na rameno. „Proboha, proč jsi to udělal?"
Chlapec zavřel oči, polkl naprázdno a rameny mu zaškubalo. Když zase otevřel oči, byly tvrdé a leskly se jakýmsi nesprávným leskem.
„Nejhorší je," řekl chraptivě a odtáhl se ramenem ode mne, „že jsem nebyl moc schopný zločinec, co? Nepovedlo se mi tě obelstít."
Neříkal jsem nic.
Po chvíli pokračoval: „Asi máš právo slyšet všechno." Mluvil záměrně monotónním hlasem, jako by se snažil vyhnout jakémukoli tónu či důrazu, které by mohly znamenat emoce. Ale byl moc mladý na to, aby se uměl tak dokonale ovládat. „S Ann Newhallovou jsem se sešel před třemi týdny, doma. Chodila do školy s mou sestrou, ale nikdy předtím jsem ji neviděl. Poznali jsme se ihned, pochopitelně. Já věděl, že se vydávala za Nancy Reganovou, ona věděla, že pracuju pro Celostátní agenturu.
Odešli jsme od nás společně a povídali jsme si. Vzala mě sem, abych viděl Papadopoulose. Ten děda se mi zalíbil a já se zalíbil jemu. Ukázal mi, jak bychom mohli společně nahromadit nepředstavitelné bohatství. Tak vidíš. Vidina těch peněz úplně zruinovala moji morálku. Řekl jsem mu o Careym hned, jak jsem o něm slyšel od tebe, a zavedl tě do té pasti, jak tomu říkáš. Myslel, že bude lepší, když nás přestaneš obtěžovat, než objevíš spojitost mezi domem Newhallových a Papadopoulosem.
Když se mi to nepovedlo, chtěl, abych to zkusil znova, ale odmítl jsem pouštět se do dalšího fiaska. Není nic pitomějšího než vražda, která se nepodaří. Ann Newhallová je naprosto nevinná, je jen naivní. Myslím, že nemá ani nejmenší podezření, že bych byl měl něco společného s jejich špinavou prací, kromě toho, že jsem je nedal zavřít. A to, můj milý Sherlocku, je asi celá moje zpověď."
Naslouchal jsem jeho líčení s výrazem chápavé pozornosti. Ale pak jsem se na něj zamračil, mluvil jsem vyčítavě, ačkoli stále ještě určitým přátelským tónem.
„Přestaň si dělat legraci! Ty peníze, které ti Papadopoulos ukázal, ty tě nezlomily. Tys potkal tu dívku a bylo ti líto vydat ji policii. Ale tvoje ješitnost, tvoje pýcha dívat se na sebe jako na chladného světáka, ti nedovolila, aby sis to přiznal. Potřebovals vypadat cynicky. A tak jsi byl vhodné sousto pro Papadopoulose. Dal ti roli, která ti vyhovovala - kombinaci supermana, džentlmena a padoucha, inspirátora a hlavní mozek a strašného, ale neodolatelného ničemy. Prostě všechny ty romantické nesmysly. To byla tvoje cesta, kamaráde. Zašel jsi dál, mnohem dál, než bylo nutné na záchranu té dívky před vězením. Chtěls ukázat světu, ale především sobě, žes nejednal ze sentimentality, nýbrž podle

svých vlastních bezohledných představ. Tak je to, jen se na sebe podívej."

Ať už se viděl jakkoli, ať už to bylo to, co jsem naznačil, nebo něco jiného, tvář mu pomalu zrudla a vyhýbal se mému pohledu. Díval se nikam, mimo mne na vzdálenou silnici.

Podíval jsem se za něj do osvětleného pokoje. Tom-Tom Carey stál teď uprostřed místnosti a pozoroval nás. Já na něj trochu zavrtěl hlavou jako varování.

„Tak co," začal chlapec znovu, ale nevěděl, co říct. Přešlapoval, nedíval se na mne.

Narovnal jsem se a odložil jsem poslední stopy předstírané sympatie.

„Dej mi tu zbraň, ty kryso proradná!" vykřikl jsem na něj.

Uskočil dozadu, jako bych ho byl udeřil. Přes obličej mu přeletěl záblesk šíleného rozhodnutí. Zvedl ruku se zbraní. Ale to viděl Tom-Tom Carey, dvakrát vystřelil a Jack Counihan ležel mrtvý u mých nohou.

A Mickey Linehan vypálil jednou a Carey ležel na podlaze s krvácejícím spánkem.

Překročil jsem Jackovo tělo, vešel do místnosti a poklekl vedle snědého muže. Ten se pohnul, chtěl něco říct, ale zemřel, než to ze sebe vypravil. Cekal jsem chvíli a vstal jsem teprve, když jsem se trochu sebral.

Velká Flora si mě prohlížela přimhouřenýma očima. A já se díval na ni.

„Nějak mi to není jasný," řekla pomalu. "Ale jestli -"

„Kde je Angel Grace?" přerušil jsem ji.

„Uvázaná v kuchyni ke stolu," informovala mě a hned pokračovala ve svých úvahách: „Vy jste rozdal karty-"

Jo," řekl jsem kysele. Já jsem druhý Papadopoulos."

Zachvěla se. Její hezká krutá tvář zesmutnéla a zpod víček stékaly slzy.

Ona snad toho starého ničemu milovala!

Když jsem se dostal zpátky do města, bylo něco po osmé ráno. Nasnídal jsem se a vydal se do agentury. Šéfa jsem našel nad ranní poštou.

„Tak to skončilo," začal jsem. „Papadopoulos věděl, že Nancy Reganová je dědička Taylora Newhalla. Když potřeboval úkryt poté, co se všechno zhroutilo s tou velkou bankovní loupeží, přiměl ji k tomu, aby ho vzala do venkovského sídla. Držel ji dvojími kleštěmi: tím, že se jí stále jevil jako zneužívaný starý chudák, a pak tím, že byla - i když nevinně a nechtěně - komplicem dění po loupeži.

Tatíček Newhall musel jet brzy služebně do Mexika. Papadopoulos v tom viděl svou další příležitost. Když bude Newhall mrtvý, dcera zdědí miliony a ten starý zloděj věděl, že ji o ně bude umět připravit. Poslal Barrowse na hranice, aby to zařídil s mexickými bandity. Barrows to zařídil, ale moc mluvil. Nějakému děvčeti v Nogales řekl, že musí zpátky do San Fransciska, aby si vyzvedl spoustu peněz u jednoho starého Řeka, a pak že se vrátí a koupí jí všechno na světě. Ta dívka to svěřila Tom-Tomovi Careymu. Carey si dal dvě a dvě dohromady a dostal tucet jako odpověď. Sel za Barrowsem.

Angel Grace byla s ním, když Barrowse navštívil a chtěl zjistit, jestli ten starý Řek je opravdu Papadopoulos a kde by ho našel. Barrows byl příliš zdrogovaný na rozumnou domluvu. Byl tak znecitlivělý morfiem, že když ho Tom-Tom začal přesvědčovat nožem, musel ho v podstatě rozřezat úplně, než ten člověk cítil bolest. To krájení zničilo Angel Grace, která se marně snažila mu v tom zabránit. A když potom v odpoledních novinách četla, jak vypadala dokončená práce, pokusila se o sebevraždu, aby se zbavila obrázku, který se jí stále vnucoval.

Carey dostal informaci z Barrowse, ale Barrows netušil, kde se Papadopoulos skrývá. Papadopoulos se dověděl o Careyho příchodu - víte jak. A poslal Arlieho, aby Careyho zastavil. Carey však nedal Arliemu příležitost, až pak začal mít podezření, že Papadopoulos by mohl být u Newhallových. Jel tam tedy a nechal Arlieho, aby jel za ním. Jakmile Arlie zjistil, kam Carey jede, rozhodl se zničit ho za každou cenu. Tak to Carey chtěl. Zastřelil Arlieho, vrátil se do města, přišel za mnou a vzal mě s sebou, abych mu pomohl věci rozmotat.

Mezitím se Angel Grace v chládku skamarádila s Velkou Florou. Věděla, kdo je Flora, ale Flora nevěděla nic o ní. Papadopoulos zařídil Floře útěk. Ta vzala s sebou Grace - ve dvou se to lépe táhne - a dovedla ji k Papadopoulosovi. Angel Grace starého napadla, ale Flora jí zabránila mu ublížit.

Flora, Angel Grace a Ann Newhallová alias Nancy Reganová jsou v okresní věznici." Končil jsem. „Papadopoulos, Tom-Tom Carey a Jack Counihan jsou mrtví."

Domluvil jsem a zdlouhavě jsem si zapaloval, pozoroval cigaretu i zápalku, všechno pomalu. Šéf zvedl nějaký dopis, položil ho, aniž si ho přečetl, a zvedl jiný.

„Byli zabiti během zatýkání?" zeptal se hlasem plným obvyklé nekonečné zdvořilosti.

„Ano. Carey zabil Papadopoulose. O něco později zastřelil Jacka. Mickey nevěděl - nevěděl nic kromě toho, že Carey střílí na Jacka a na mne - stáli jsme spolu stranou - vystřelil a zabil Careyho." Nějak se mi o tom špatně mluvilo. „Ani Mickey ani Andy nevědí, že Jack... Nikdo kromě vás a mne neví přesně, o co... přesně, co Jack udělal. Flora a Ann to věděly, ale pokud řekneme, že celou dobu jednal podle příkazu, nikdo to nemůže popřít."

Šéf se svým mírným úsměvem přikývl a usmál se, ale poprvé za tu dobu, co jsem ho znal, jsem poznal jeho myšlenky. Uvažoval o tom, že kdyby z toho všeho Jack vyšel živý, byli bychom se museli rozhodnout, jestli ho nechat prostě odejít, nebo přiznat agentuře minus zveřejněním faktu, že jeden detektiv byl darebák.

Zahodil jsem cigaretu a vstal jsem. Šéf taky vstal a podal mi ruku. „Děkuju vám," řekl.

Stiskl jsem mu ji a rozuměl jsem mu, ale nebylo nic, s čím bych se mu chtěl svěřit - ani tím, že bych mlčel.

„Prostě se to tak stalo," považoval jsem za nutné říct. „Hrál jsem karty tak, abychom z té věci měli nějaký užitek - ale nakonec to dopadlo jinak."

Přikývl a přívětivě se usmál.

„Beru si pár týdnů dovolené," hlásil jsem ode dveří. Byl jsem unavený, vyčerpaný.

OHOŘELÁ FOTOGRAFIE

„Čekali jsme, že přijedou domů včera," ukončil Alfred Banbrock svůj příběh. „Když dneska ráno ještě nebyly doma, volala moje žena paní Waldenové. Paní Waldenová řekla, že u ní nebyly a že je ani nečekala."

Jak to tedy vidím," poznamenal jsem, „vypadá to, že si vyjely na vlastní pěst a na vlastní pěst zůstávají mimo domov?"

Banbrock ustaraně přikývl. Unavené svalstvo na masitém obličeji pokleslo.

„Mohlo by to tak vypadat," souhlasil se mnou. „Proto jsem přišel žádat o pomoc do vaší agentury místo na policii."

„Už se někdy stalo, že zmizely?"

„Ne. Jestli čtete noviny a časopisy, pak jistě víte, že mladá generace nežije tradičním způsobem. Moje dcery odcházely a přicházely, jak se jim zlíbilo. A přestože nemohu říct, že bych vždycky věděl, co hodlaly podnikat, vždycky jsme v podstatě věděli, kde jsou."

„Neznáte důvod, proč by chtěly odejít z domova?"

Zavrtěl hlavou.

„Třeba jste se v poslední době nějak nepohodli," zkoušel jsem dál.

„Ne -" ale opravil se: „Vlastně ano, ačkoli jsem tomu nepřikládal žádnou důležitost a ani bych si na to nebyl vzpomněl, kdybyste byl trochu neoživil moji paměť. Ve čtvrtek večer to bylo - večer předtím, než odešly."

‚A čeho se to týkalo?"

„Peněz, pochopitelně. V ničem jiném jsme nikdy problémy neměli. Dávám každé adekvátní kapesné - možná je příliš velkorysé. A ani jsem je nenutil, aby s tím vystačily. Málokdy se stalo, že by byly na někerý měsíc nepotřebovaly víc. Ve čtvrtek večer žádaly obnos, který byl mnohem vyšší než obvykle a než by dvě děvčata vůbec mohla potřebovat. Nechtěl jsem jim to dát, ale nakonec jsem jim dal o něco nižší obnos. Nedá se říct, že jsme se hádali - rozhodně to tak nebylo v pravém slova smyslu - ale nebylo to jaksi v přátelském tónu."

„A po tomto nedorozumění řekly, že jedou k paní Waldenové do Monterey na víkend?"

„Asi. Nejsem si tady tím jisty. Uslyšel jsem o tom až druhý den ráno, ale možná to řekly předtím mé ženě."

„O jiném možném důvodu, proč by utíkaly z domova, nevíte?"

„Nevím o ničem. A ani se mi nechce věřit, že by náš rozhovor o penězích měl s tím něco společného. Vždyť nebyl zase tak neobvyklý."

„Co o tom soudí jejich matka?"

Jejich matka zemřela," opravil mě Banbrock. „Moje žena je jejich nevlastní matka. Je jen o dva roky starší než Myra, moje starší dcera. Nechápe to zrovna tak jako já."

„Vaše dcery a jejich nevlastní matka se snášejí dobře?"

„Ano, ano! Báječně. Kdykoli se rodina v něčem rozdělila, obvykle byly všechny tři proti mně."

„Takže dcery odešly v pátek odpoledne?"

„Odjely v poledne, možná o chvíli později."

„Auto, jak předpokládám, se nenašlo?"

„Přirozeně."

„Co je to za značku?"

„Locomobil, se zvláštní kabrioletovou karoserií. Černý."

„Můžete mi dát číslo vozu i motoru?"

„Doufám."

Otočil se na židli k velkému stolu se stahovací deskou, která zabírala čtvrtinu stěny, hrabal se v papírech v jedné přihrádce a přes rameno mi čísla nadiktoval. Napsal jsem si je na zadní stranu obálky.

„Zařídím, aby číslo ohlásili policii do seznamu ukradených vozů," řekl jsem mu. „To se dá udělat, aniž se zmíním o vašich dcerách. Policie nám pomůže najít auto, a to nám může pomoct najít vaše dcery."

„Ano, dobře," souhlasil. „Pokud možno bez nepříjemné publicity. Jak jsem vám už řekl, nechci žádné zveřejňování, pokud by to nebylo absolutně nutné. Pokud ovšem se neukáže, že mým děvčatům někdo ublížil."

Přikývl jsem, že chápu, a vstal jsem.

„Chtěl bych si promluvit s vaší manželkou. Bude teď doma?"

„Myslím že ano. Zavolám jí, aby věděla, že přijdete."

Našel jsem ji ve velké vápencové pevnosti na kopci v Sea Cliff, odkud byl výhled na oceán a na záliv. Byla to vysoká tmavovláska ne starší než dvaadvacet, se sklonem k plnoštíhlosti.

Nevěděla nic víc než její manžel, ale dodala drobné detaily.

Dostal jsem od ní popis obou dívek:

Myra - dvacet let, výška metr sedmdesát, váží 68 kilogramů, sportovní typ, pohotová, téměř mužského chování i chůze, krátké hnědé vlasy, normální pleť, čtverhranný obličej s velkou bradou a krátkým nosem. Nad levým uchem jizva schovaná ve vlasech. Má ráda koně a sport. Když odjížděla, byla oblečena v modro-zelených vlněných šatech, na hlavě modrý klobouček, krátký černý kabátek z tuleně a černé střevíce.

Ruth - osmnáct let, výška metr šedesát, váha 47 kilo, hnědé oči, krátké hnědé vlasy, normální pleť, malá oválná tvář, tichá, bojácná, se sklonem spoléhat na svou starší statnější sestru. Naposled měla na sobě hnědý kabát lemovaný hnědou kožešinou, pod ním šedé hedvábné šaty a široký hnědý klobouk.

Dostal jsem fotografie obou dívek a navíc ještě fotku Myry před kabrioletem. Dostal jsem seznam věcí, které si vzaly s sebou - věci, jaké si děvčata berou na víkendovou návštěvu. Nejvíc jsem si cenil seznamu jejich přátel, příbuzných a dalších známých, pokud je paní Banbrocková znala.

„Zmínily se o pozvání od paní Waldenové předtím, než se pohádaly s panem Banbrockem?" zeptal jsem se, když jsem si seznam uložil.

„Myslím, že ne," odpověděla zamyšleně. „Vůbec jsem ty dvě věci nespojovala. Víte, vlastně se s otcem nehádaly. Nebylo to tak ostré, aby se to dalo nazvat hádkou."
„Viděla jste je, když odjížděly?"
„Samozřejmě! Odjížděly okolo půl jedné v pátek odpoledne. Políbily mě na rozloučenou jako obvykle a rozhodně v jejich chování nebylo nic, co by naznačovalo něco neobvyklého."
„Takže nemáte ponětí, kam mohly jet?"
„Nemám."
„Ani hádat nemůžete?"
„Nemůžu. Mezi jmény a adresami, které jsem vám dala, jsou i někteří jejich přátelé a příbuzní žijící v jiných městech. Možná že odjely k někomu z nich. Myslíte, že bychom měli -"
„Zařídím to," slíbil jsem. „Nemohla byste vybrat jednoho nebo dva z toho jako nejpravděpodobnější osoby, k nimž mohly jet?"
Nesnažila se. „Ne," řekla rozhodně. „To bych nemohla."
Po tomto rozhovoru jsem se vrátil do agentury a rozhýbal obvyklou mašinérii: zařídil jsem, aby naši detektivové v pobočkách v jiných městech navštívili příslušné osoby z mého seznamu, oznámil jsem na polici do seznamu pohřešovaných aut číslo locomobilu, dal jsem udělat kopie fotografií.
Jakmile jsem to zařídil, vydal jsem se na cestu, abych si popovídal s osobami, jejichž adresy mi dala paní Banbrocková. První návštěva byla u jakési Constance Deleeové v činžovním domě na Post Street. Otevřela mi služebná. Řekla mi, že slečna Deleeová je mimo město. Nechtěla mi říct, kde je, ani kdy se vrátí.
Pak jsem šel do Van Ness Avenue a našel jakéhosi Wayna Ferrise v prodejně automobilů: ulízaný mladík, jehož uhlazené chování a oblek skrývaly cokoli jiného, například mozek, co by mohl mít. Byl strašně ochotný mi pomoct, ale nevěděl nic. Trvalo mu dlouho, než mi toto sdělil. Roztomilý chlapec.
Další neúspěch následoval: „Paní Scottová je v Honolulu."
V realitní kanceláři na Montgomery Street jsem našel dalšího uhlazeného, módního mladíka s ulízanými vlasy, pěkným chováním a dokonalým oblekem. Jmenoval se Raymond Elwood. Mohl jsem ho považovat za nepříliš vzdáleného příbuzného Ferrise, aspoň za bratrance, kdybych byl nevěděl, že svět tanečních sálů a čajových dýchánků se hemží takovými, jako jsou oni. Nic jsem se od něho nedověděl.
Pak následovaly další neúspěchy: „Mimo město." „Na nákupech." „Nevím, kde byste ho mohl najít."
Než jsem ten den skončil, našel jsem ještě jednu z přítelkyň děvčat Banbrockových. Jmenovala se Stewart Correllová. Bydlela na Presidio Terrace nedaleko od Banbrockových. Byla to malá žena, spíš dívka, asi stejného věku jako paní Banbrocková. Malá načechraná blondýnka s velkýma očima tak modrýma, že vždycky vypadají poctivě a nevinně, ať se za nimi děje cokoli.
„Neviděla jsem Ruth ani Myru dva týdny, možná déle," odpověděla na moji otázku.
‚A tehdy, když jste je viděla naposled, neříkala některá z nich, že by chtěly odejít?"
„Ne."
Oči měla doširoka otevřené a upřímné. Na horním rtu sebou škubl malý sval. „Nemáte ani potuchy, kam mohly jít?"
„Ne."
Držela v rukou krajkový kapesníček a dělala z něj kouličku.
„Ozvaly se vám od té doby, co jste je naposled viděla?"
„Ne."
Než to řekla, olízla si rty.
„Dala byste mi jména a adresy všech lidí, o nichž víte, že je taky znaly Ruth a Myra Banbrockovy?"
„Proč? Je snad -"
„Je možnost, že je někdo viděl ještě po vás," vysvětlil jsem jí. „Dokonce je možné, že je někdo viděl od pátku."
Bez nadšení mi dala asi tucet jmen. Všechna už jsem měl na svém seznamu. Dvakrát zaváhala, jako by měla vyslovit jméno, které vyslovit nechtěla. Její oči se držely mých, byly velké a nevinné. Prsty už nedělaly kuličku z kapesníčku, ale tahaly za látku na sukni.
Nepředstíral jsem, že jí věřím. Ale nestál jsem před ní na dostatečně pevné půdě, abych ji trochu přidusil. Než jsem odešel, aspoň jsem jí dal jeden slib, který mohla chápat jako hrozbu.
„Moc vám děkuju," řekl jsem. „Já vím, že je těžké si věci vybavit přesně. Kdybych přišel na něco, co by mohlo vaší paměti pomoct, přijdu ještě jednou a povím vám to."
Jak? Aha, přijďte!" odpověděla.
Když jsem odcházel od domu, otočil jsem se zpátky ještě ve chvíli, kdy mě bylo vidět. Za jedním oknem nahoře se rychle spustila záclona. Od pouličních světel nebylo natolik vidět, abych si mohl být jisty, že za oknem byla plavovlasá hlava.
Zjistil jsem, že je půl desáté. Dost pozdě na to, abych pokračoval v návštěvách u přátel dcer Banbrockových. Šel jsem domů, napsal zprávu za ten den a zalehl jsem. Přitom jsem myslel víc na paní Correllovou než na obě dívky. Vypadalo to, že bych ji měl prověřit podrobněji.
Když jsem druhého dne přišel ráno do kanceláře, měl jsem tam nějaké telegrafické zprávy. Neměly však žádnou cenu. Průzkum jmen a adres v jiných městech nepřinesl nic. Vyšetřování v Monterey potvrdilo, s poměrně definitivní platností, jak to u detektivního řemesla bývá, že tam dívky v poslední době nebyly a že tam locomobil nikdo neviděl.
Raná vydání odpoledních listů už se prodávala na ulicích, když jsem se šel nasnídat, abych se posilnil na pokračování ve svých vlastních průzkumech tam, kde jsem večer předtím skončil.
Koupil jsem si noviny a schoval jsem se za ně při pojídání grapefruitu. A měl jsem po snídani!

SEBEVRAŽDA BANKÉŘOVY ŽENY

Paní Stewart Correllová, manželka viceprezidenta společnosti Golden Gate Trust, byla dnes časné ráno nalezena mrtvá v ložnici ve svém dome na Presidio Terrace. Lahvička ležící na podlaze u postele zřejmé obsahovala jed.

Manžel zemřelé nezná důvod její sebevraždy. Uvedl, že nevypadala depresivně ani...

U rezidence Correllových jsem musel být hodně výmluvný, než mě pustili ke Correllovi. Byl to vysoký štíhlý muž ani ne pětatřicetiletý, s propadlou nervózní tváří a nepokojnýma modrýma očima.

„Promiňte, že vás ruším v takovou chvíli," omluvil jsem se, když jsem se k němu konečně probojoval. „Budu se snažit vás zdržet co nejméně. Jsem detektiv z Celostátní detektivní agentury. Snažím se najít Ruth a Myru Banbrockovy, které před několika dny zmizely. Myslím, že je znáte."

„Ano, znám je," řekl bez nejmenšího zájmu o věc.

„Věděl jste, že jsou pohřešované?"

„Ne." Pohnul očima od židle k předložce. Jak bych mohl?"

„Viděl jste v poslední době některou z nich?" ignoroval jsem jeho otázku.

„Minulý týden ve středu, myslím. Zrovna odcházely, když jsem přišel z banky, stály ve dveřích a hovořily s mou ženou."

„Neřekla vám vaše paní něco o jejich zmizení?"

„Ne. Já vám vážně o slečnách Banbrockových nemůžu nic říct. A jestli dovolíte -"

Jen okamžik ještě," požádal jsem ho. „Neobtěžoval bych vás, kdyby to nebylo nutné. Byl jsem tu včera večer a ptal se paní Correllové. Vypadala nervózně. Měl jsem dojem, že některé její odpovědi na mé otázky byly poněkud - vyhýbavé. Chtěl bych -"

Ale on už vyskočil ze židle a jeho rudý obličej už byl blízko mého.

„Vy jeden -" křičel. „Tak vám můžu děkovat -"

„Počkejte, pane Correlle," snažil jsem se ho uklidnit, „nemá smysl se -"

Ale on už se rozjel.

„Vy jste dohnal mou ženu k smrti," obvinil mě. „Zabil jste ji tím svým svinským slíděním, tím svým drzým vyhrožováním, tím, tím -"

Bylo to trapné. Ale bylo mi líto toho mladého muže, jehož žena se zabila. Kromě toho jsem měl moc práce. A tak jsem trochu přitáhl šrouby.

„Nebudeme se hádat, pane Correlle," přerušil jsem příval jeho slov. Jde o to, že jsem sem přišel, abych zjistil, jestli by mi vaše žena nemohla říct něco o Banbrockových. Řekla mi méně, než věděla. Později spáchala sebevraždu. Chci vědět proč. Uklidněte se a pochopte mě, a já zase udělám všechno, aby media nespojovala její smrt s jejich zmizením."

Vybuchl: „Aby nespojovali smrt mé ženy s jejich zmizením? Ale to je absurdní!"

„Možná. Ale určitá spojitost tu je," zpracovával jsem ho. Bylo mi ho líto, ale práci za mne nikdo neudělá. „Je. A jestli se budete snažit mi pomoct, třeba se o tom nikdo ani nemusí dovědět. Já to všechno zjistím a vy mi pomůžete -jinak to zveřejním."

Chvíli jsem myslel, že mi jednu vrazí. Ani bych se mu byl nedivil. Celý ztuhl, ale pak zase celý sklesl a posadil se zpátky na židli. Uhnul očima. „Nemám, co bych vám řekl," bručel. „Když ji šla služebná ráno vzbudit, byla mrtvá. Žádná zpráva, žádný důvod, nic."

„Viděl jste ji včera večer?"

„Ne. Nevečeřel jsem doma. Přišel jsem pozdě a šel jsem rovnou do svého pokoje, abych ji nevzbudil. Neviděl jsem ji od chvíle, kdy jsem včera ráno odcházel."

„Nepřipadala vám rozrušená nebo ustaraná?"

„Ne."

„Proč myslíte, že to udělala?"

„Bože můj, člověče, jak bych to měl vědět? Přemýšlel jsem a přemýšlel, ale prostě nevím!"

„Zdraví?"

„Vypadala dobře. Nikdy nestonala, nikdy si na nic nestěžovala."

„Měli jste nedávno nějaké nedorozumění?"

„Nikdy jsme se nehádali, nikdy za ten rok a půl, co jsme spolu."

‚finanční potíže?"

Zavrtěl pouze hlavou a nezvedl oči od podlahy.

„Nějaké jiné starosti?"

Zase zavrtěl hlavou.

„Nevšimla si služka něčeho neobvyklého včera večer v jejím chování?"

„Nikoli."

„Podíval jste se do jejích věcí - papírů, dopisů?"

„Ano a nic jsem nenašel." Zvedl hlavu a podíval se na mne. Jediná věc," mluvil velice pomalu, jediná věc - v krbu v jejím pokoji byl kopeček popela, jako by byla pálila nějaké papíry, dopisy-"

Pak už mi Correll víc neřekl, nic už jsem z něho nedostal.

Dívka v přijímací kanceláři Alfred Banbrock a Shoreman mi řekla, že má poradu. Poslal jsem mu po ní vizitku. Opustil poradu a vzal mě do své pracovny. Unavený obličej měl plný otázek.

Nenechal jsem ho na odpovědi čekat. Byl to dospělý muž. Nechodil jsem dlouho kolem horké kaše.

„Trochu se nám to zkomplikovalo," řekl jsem mu, když jsme seděli za zavřenými dveřmi. „Myslím, že budeme muset jít na policii a za novináři, aby nám pomohli. Jakási paní Correllová, přítelkyně vašich dcer, mi lhala, když jsem se jí včera vyptával. V noci pak spáchala sebevraždu."
„Irma Correllová? Sebevraždu?"
„Znal jste ji?"
„Ano! Velice dobře! Byla - byla velmi dobrou přítelkyní mé ženy a mých dcer. Ona se zabila?"
„Ano. Otrávila se. V noci na dnešek. Jak to souvisí se zmizením vašich dcer?"
Jak?" opakoval. „Nevím. Musí to souviset?"
„Myslím že ano. Řekla mi, že vaše dcery neviděla pár týdnů. Její manžel mi před chvilkou řekl, že s jeho ženou mluvily, když se vrátil domů minulou středu odpoledne. Když jsem s ní mluvil, byla nervózní. Zabila se brzo potom. Sotva lze pochybovat o tom, že ty dvě věci souvisejí."
„A to znamená - ?
„To znamená," dokončil jsem jeho větu, „že vaše dcery mohou být v naprostém bezpečí, ale nemůžeme si dovolit do toho šťourat bez rozmyslu."
„Myslíte, že jim něco hrozí?"
„Nemyslím nic," vyhnul jsem se jasnější odpovědi, „vím jen to, že smrt jejich přítelkyně brzy po jejich zmizení nedovoluje, abychom si s něčím zahrávali."
Banbrock zavolal svému advokátovi, bělovlasému starci jménem Norwall, o němž se říkalo, že ví o obchodních společnostech víc než všichni Morganové, jenž však neměl nejmenší představu o tom, jak pracuje policie, a řekl mu, aby na nás počkal v Justičním paláci.
Strávili jsme tam hodinu a půl, požádali jsme policii, aby se do toho pustila a sdělila novinářům to, co jsme chtěli, aby věděli. To jest spoustu informací o děvčatech, fotografie atd., ale nic, co by ukazovalo na souvislost mezi nimi a paní Correllovou. Policii jsme to ovšem předestřeli.
Jakmile Banbrock s právníkem společně odešli, šel jsem na policii, abych tu věc trochu přežvýkal s policejním detektivem jménem Pat Reddy, který ji dostal na starost.
Pat byl nejmladší člen detektivního oddělení. Velký blonďatý Irčan, který se svým typickým ležérním způsobem do věci zakousával.
Před pár lety byl Pat u policie nováček, šlapající v policejní uniformě svůj rajón na jednom kopci. Jednou v noci zrovna psal pokutový lístek najeden vůz zaparkovaný u požárního hydrantu, když tu přišla majitelka a pustila se do něho. Byla to Althea Wallachová, jediná rozmazlená dcera majitele společnosti Wallach Coffee - štíhlá, hubatá krasavice se žhavýma očima. Asi mu toho vysvětlila hodně. Vzal ji na stanici a šoupl ji za mříže.
Starý Wallach se přihnal hned druhý den ráno, aspoň se to tak říká, s hlavou jak parní lokomotiva před rozjezdem a s konvojem právníků z celého San Franciska. Ale Pat byl neoblomný a děvče dostalo pokutu. Starý Wallach se potom na chodbě do něj pustil, ale Pat tomu velkoobchodníkovi s kávou uštědřil jeden svůj ospalý úsměv a líně prohodil: „Radši dejte ty pracky pryč, nebo přestanu pít vaši kávu."
Ten vtip se dostal do většiny novin v zemi a dokonce do jedné show na Broadwayi.
Ale Pat nezůstal u té kousavé poznámky. O tři dny později jeli s Altheou Wallachovou do Alamedy a dali se tam oddat. Zúčastnil jsem se toho. Byl jsem tehdy totiž náhodou na stejném přívozním člunu jako oni a oni mě zatáhli s sebou, abych dosvědčil jejich čin.
Starý Wallach pochopitelně hned dceru vydědil, ale to nikoho netrápilo. Pat dál obcházel svůj rajón, ale protože svým sňatkem na sebe pozitivně upozornil, všimli si nadřízení jeho kvalit. A pozvedli ho do detektivního oddělení.
Starý Wallach před smrtí zjihl a odkázal Althee své miliony.
Pat si vzal volno na pohřeb, večer se vrátil do práce a podařilo se mu chytit vagón zabijáků. Pracoval dál. Nevím, co jeho žena dělala se všemi těmi penězi, ale Pat ani nepřešel na lepší doutníky - což měl udělat. Bydlel se svou ženou v sídle Wallachových, to je pravda, tu a tam za ranních dešťů se nechal odvézt do práce, ale jinak se nezměnil.
Tak to byl ten statný světlovlasý Irčan, sedící proti mně za stolem v zasedací místnosti a vykuřující prostor kolem mne něčím, co mělo tvar doutníku.
Momentálně odstranil tu věc z úst a začal mluvit do kouřových oblaků. „Tu ženskou Correllovou, co si myslíš, že má něco společného s Banbrockovými, před pár měsíci přepadli a ukradli jí osm set dolarů. Víš o tom?"
Nevěděl jsem to. „Vzali ještě něco kromě peněz?"
„Ne."
„Ty tomu věříš?"
Zaculil se. „To je právě to," řekl. „Nechytli jsme toho ptáčka, co to udělal. U ženských, co ztrácejí věci tímhle způsobem, zvlášť peníze, nikdy nevíš, jestli do něčeho spadly samy, nebo jestli jim od nich někdo pomohl."
Rozdmýchal ještě trochu jedovatých par z té věci, co tvarem připomínala doutník, a dodal: „K tomu přepadení mohlo docela dobře dojít. Co hodláš udělat teď?"
„Pojďme teď k nám do agentury zjistit, jestli není něco nového. Pak bych si ještě jednou rád promluvil s paní Banbrockovou. Třeba by nám mohla říct něco o té Correllové."
V kanceláři jsem našel zprávy z ostatních mimoměstských poboček. Na daných adresách nevěděli příslušní lidé nic o pobytu sester Banbrockových. Pak jsem šli, Reddy a já, na Sea Cliff k Banbrockovým.
Banbrock mezitím už zatelefonoval ženě zprávu o smrti paní Correllové a ona si přečetla noviny. Řekla nám, že nezná žádný důvod k té sebevraždě. A že ani jí není jasné, jaký by mohl být vztah mezi tou sebevraždou a zmizením jejích nevlastních dcer.
„Paní Correllová mi připadala tak spokojená a šťastná jako obvykle, když jsem ji naposled viděla, to bylo asi před

třemi týdny," pověděla nám. „Ovšem ona měla vždycky sklon k nespokojenosti s věcmi, ale rozhodně ne do takové míry, aby tohle udělala."
„Nevíte o nějakém problému mezi ní a jejím manželem?"
„Ne. Pokud vím, byli šťastni, ačkoli -"
Zarazila se. V tmavých očích se jí objevilo zaváhání, rozpaky.
„Ačkoli?" pomohl jsem jí.
„Když vám to teď neřeknu, budete si myslet, že chci něco zatajit," řekla a začervenala se, trochu se zasmála, ale byl to takový nervózní smích. „Nepřikládejte tomu žádný zvláštní význam, ale já na Irmu vždycky trochu žárlila. Ona a můj manžel byli - prostě každý si myslel, že se vezmou. To bylo nějaký čas předtím, než si vzal mě. Nikdy jsem to na sobě nedala znát a asi to byl jen hloupý nápad, ale měla jsem vždycky podezření, že si Irma vzala Stewarta spíš z trucu než z jiného důvodu, a že má pořád ráda Alfreda - tedy pana Banbrocka."
„Stalo se něco konkrétního, proč vás tohle napadlo?"
„Ne, nic, opravdu! Nikdy jsem tomu úplně nevěřila. Byl to jen takový nejasný pocit. Možná mě to napadlo ze zlomyslnosti, ano, pravděpodobně, víc než z jiného důvodu."
Schylovalo se k večeru, když jsme s Patem odcházeli od Banbrocků. Než jsme si dali padla, zavolal jsem ještě starého - tedy vedoucího agentury v San Francisku a tudíž svého šéfa - a požádal jsem ho, aby dal prověřit minulost Irmy Correllové.
Podíval jsem se na ranní noviny - díky jejich obyčeji vycházet skoro tak brzo, jak slunce zapadá - než jsem se odebral do postele. Naše věc dostala velkoryse dost místa. Byla tam všechna fakta kromě záležitosti Correllové, včetně fotografií a obvyklého výběru dohadů a podobného svinstva.
Příští ráno jsem vyrazil za těmi přáteli postrádaných dívek, s nimiž jsem ještě nemluvil. Některé jsem našel, ale nedostal z nich nic podstatného. Před polednem jsem zavolal do kanceláře, jestli se neobjevilo něco nového. Objevilo se.
„Zrovna volali od šerifa v Martinezu," informoval mě šéf. Jeden italský vinař poblíž Knob Valley našel před dvěma dny ohořelou fotografii a poznal na ní Ruth Banbrockovou, když viděl dnešní noviny. Dojedeš tam? Zástupce šerifa a ten Ital tam na tebe čekají v šerifově kanceláři."
„Už tam letím," ubezpečil jsem ho.
V přístavní budově jsem využil čtyř minut do odjezdu člunu a volal Reddymu, ale nesehnal jsem ho.
Knob Valley je městečko s méně než tisíci obyvatel, bezútěšné a špinavé, v oblasti Contra Costa. Lokálka Sacramento - San Francisko mě tam vysadila ještě brzy odpoledne.
Šerifa jsem trochu znal, jmenoval se Tom Orth. Seděli s ním ještě dva muži a Orth nás představil. Abner Paget byl jeho zástupce, asi čtyřicetiletý, neohrabaný, s hubeným obličejem ukončeným ustupující bradou a se světlýma inteligentníma očima. Gio Cereghino, italský vinař, byl malý opálený muž s mocnými žlutými zuby, které jeho věčný úsměv odkrýval pod černým knírem, a s měkkýma hnědýma očima.
Paget mi ukázal fotografii, ohořelý kus papíru velikosti půldolarové bankovky, zřejmě všechno, co zbylo z původního obrázku. Byla to tvář Ruth Banbrockové. Celkem se o tom nedalo pochybovat. Měla zvláštní vzrušený - skoro opilý – výraz a oči byly větší než na ostatních jejích fotografiích, které jsem viděl. Ale byla to ona.
„Říká, že to našel předevčírem," vysvětloval věcně Paget s pokynem hlavy směrem k Italovi. „Vítr mu to připlácí na nohu, když šel po cestě blízko svého pozemku. Zvedl to a strčil do kapsy, říká, prostě bez žádného zvláštního důvodu, jak předpokládám." Zmlkl a díval se zamyšleně na Itala. Ten živě pokyvoval hlavou na souhlas.
„Tak, a dneska ráno," pokračoval zástupce šerifa, „byl ve městě a v novinách z Friska viděl obrázky. Pak přišel sem a Tomovi to sdělil. S Tomem jsme se pak rozhodli, že zavoláme do vašeho úřadu, protože v novinách stojí, že na tom děláte."
Podíval jsem se na Itala. Paget mi četl myšlenky a hned vysvětloval: „Cereghino žije v kopcích. Má tam révový ranč. Už tu je pět nebo šest let a pokud vím, nikoho nezabil."
„Pamatujete si, kde jste tu fotku našel?" zeptal jsem se Itala. Úsměv pod knírem se ještě rozšířil a hlava se rozkývala. „Samozřejmě si to pamatuju."
„Pojďme se tam podívat," navrhl jsem Pagetovi.
„Dobře. Půjdeš s námi, Tome?"
Šerif řekl, že nemůže, že musí cosi zařídit ve městě. A tak Cereghino, Paget a já jsme nasedli do zaprášené fordky a šerifův zástupce řídil.
Jeli jsme skoro hodinu po okresní silnici, která se zahýbala nahoru do svahu hory Diablo. Pak Ital připomněl, že máme z okresky zahnout na prašnou cestu a po té jsme jeli asi míli.
„Tady je to," řekl Cereghino.
Paget zastavil a všichni jsme vystoupili. Byli jsme na místě, kde stromy a keře, které dosud těsně lemovaly cestu, ustupovaly dál asi šest metrů po obou stranách a uzavíraly tak zaprášenou lesní mýtinu.
„Bylo to někde tady," řekl Ital. „Myslím, že u tohoto pařezu. Bylo to mezi tím ohybem vpředu na cestě a tím za námi, to vím jistě."
Paget byl venkovan. Já nikoli. Čekal jsem, až se hne.
Rozhlédl se velice pomalu po mýtince. Stál pořád mezi Italem a mnou. Pak se mu bledé oči rozzářily. Obešel fordku a šel ke vzdálenějšímu okraji mýtiny. Cereghino a já za ním.
Na okraji mýtiny, kde končil podrost, se hubený muž zastavil a zíral na zem. Byly tam otisky pneumatik. Muselo se tam otáčet nějaké auto.
Paget pak šel dál do lesa. Ital v patách za ním, já za Italem. Paget šel zřejmě po nějaké stopě. Já ji neviděl, buď proto, že mi ji zakrývali ti dva přede mnou, nebo proto, že nejsem indián. Zašli jsme dost hluboko do lesa.

Paget se zastavil. Ital se taky zastavil.
Paget řekl: „Hm,hm," jako by našel to, co očekával, že najde.
Ital řekl něco, v čem bylo slovo Bůh. Já přelezl keřík, abych se dostal až k nim, a viděl jsem, co viděli oni:
U kmene stromu, na boku s koleny skrčenými těsně u těla, ležela mrtvá dívka. Nebyl na ni hezký pohled. Už na ní zapracovali ptáci.
Tabákově hnědý kabát se jí napůl svezl s ramen. Věděl jsem, že to je Ruth Banbrocková, ještě než jsem si pootočil její hlavu, abych si aspoň zčásti přiblížil tu část obličeje, kterou půda ušetřila před ptáky.
Cereghino se na mne díval, když jsem dívku prohlížel. Tvář měl zarmoucenou takovým klidným způsobem. Paget si těla moc nevšímal. Lezl do podrostu kolem dokola a zkoumal zem. Vrátil se, když jsem skončil s prohlídkou těla.
„Zastřelená," řekl jsem mu, jednou, do pravého spánku. Vypadá to, že se předtím prala. Na paži pod tělem jsou stopy. Nemá žádné šperky, žádné peníze."
„To by souhlasilo," potvrdil Paget. „Z auta vystoupily dvě ženy a došly sem. Mohly to být i tři ženy, pokud dvě tu třetí nesly. Nemůžu říct, kolik se jich vrátilo. Jedna byla větší než tato. Tady došlo k potyčce. Našel jste zbraň?"
„Ne."
Já taky ne. Odjela tedy s autem. Tamhle byl oheň, pálily tam papír a hadry," díval se se skloněnou hlavou doleva. „Ale nezůstalo toho tolik, aby nám to nějak pomohlo. Tu fotku, co našel Cereghino, zřejmě odvál z ohniště vítr. Řekl bych, že se to stalo pozdě v pátek, nebo možná v sobotu ráno... později ne."
Věřil jsem mu, vypadal na to, že své věci rozumí.
„Pojďte sem ještě, něco vám ukážu," řekl a vedl mě k hromádce popela.
Nechtěl mi nic ukázat, chtěl se mnou mluvit tak, aby to Ital neslyšel.
„Já myslím, že ten Ital je v pořádku," řekl mi. „Ale asi si ho ještě vezmu s sebou a přesvědčím se. Je to tu dost daleko od jeho domu a poněkud koktal, když mi líčil, proč tudy šel. To pochopitelně nic neznamená. Všichni tihle Italové prodávají pokoutně víno, a proto tudy asi šel. V každém případě ho na den dva zadržím."
„Dobrá. To je vaše oblast a vy znáte svoje lidi. Mohl byste to tu obejít, promluvit s lidmi, jestli byste se něco nedověděl? Jestli něco neviděli nebo jestli nezahlédli kabriolet nebo cokoli jiného. Vy tu můžete zjistit víc než já."
Slíbil, že to udělá.
„Děkuju. A já se vrátím do San Franciska. Vy tu asi budete chtít u těla zůstat!"
„Jo. Vemte si fordku zpátky do Knob Valley a řekněte všechno Tomovi. Přijede, nebo někoho pošle. Já si tu nechám toho Itala."
Když jsem čekal na vlak na západ z Knob Valley, dovolal jsem se do úřadu. Starý byl pryč. Sdělil jsem, co se stalo jednomu úředníkovi a požádal jsem ho, aby co nejdřív šéfa informoval.
Když jsem se vrátil do San Franciska, už všichni seděli v agentuře. Alfred Banbrock s tváří růžově šedivou, což vypadalo mrtvolněji než normální šedá. Jeho růžový a bílý právní zástupce. Pat Reddy téměř ve vodorovné poloze na dvou židlích. Šéf s tím svým mírným pohledem za zlatými obroučkami brýlí a s jemným úsměvem, snažícím se zakrýt skutečnost, že padesát let detektivní činnosti už v něm utlumilo veškeré city v souvislosti s těmito věcmi.
Když jsem vstoupil, nikdo nepromluvil. Sdělil jsem jim své co možná nejstručněji.
„A co ta druhá žena, ta co zabila Ruth - to byla - ?"
Banbrock nedokončil otázku a nikdo mu na ni nedal odpověď.
„Nevíme, co se stalo," pokračoval jsem po chvíli. „Vaše dcera tam mohla přijít s někým, koho neznáme. Vaše dcera mohla být mrtvá, než tam byla převezena. Mohla -"
„Ale Myra!" Banbrock si jedním prstem odtahoval límec. „Kde je Myra?"
Na to jsem už vůbec nemohl odpovědět a druzí taky ne.
„Pojedete teď do Knob Valley?" zeptal jsem se ho.
„Ano, okamžitě. Pojedete se mnou?"
Bohužel jsem nemohl. „Ne. Jsou věci, které je nutné zařídit tady. Dám vám pár slov pro šerifa. A chci, abyste si pečlivě prohlédl tu fotografii své dcery, tu, co našel ten Ital. Prohlédněte si ji a zjistěte, jestli si ji pamatujete."
Banbrock a jeho právní zástupce odešli.
Reddy si zapálil ten svůj otřesný doutník.
„Našli jsme to auto," ozval se šéf.
„Kde?"
„V Sacramentu. Zůstalo tam v garáži buď od pátečního večera nebo sobotního rána. Foley tam jel, aby to zjistil přesně. A Reddy objevil novou okolnost."
Pat za oblaky kouře kývl.
„Ráno sem přišel majitel jedné zastavárny," vysvětloval, „a oznámil nám, že Myra Banbrocková ještě s jednou přišly minulý týden k němu a daly do frcu spoustu věcí. Uvedly jiná jména, ale přísahal by na to, že jedna byla Myra. Poznal ji ihned na obrázku v novinách. Ale její společnice nebyla Ruth. Byla to malá blondýnka."
„Paní Correllová?"
„Hm. Ten Shylock na to sice nemůže dát krk, ale myslím, že to tak je. Něco z těch šperků patřilo Myře, něco Ruth a o zbytku nevíme, komu patří. Chci říct, že mužem těžko dokázat, že to patřilo paní Correllové, ale dokážeme to."
„Kdy se to stalo?"
„V tom frcu byly v pondělí předtím, než zmizely."
„Mluvils s Correllem?"
„Ano. Pustil jsem stavidla své výmluvnosti, ale jeho odpovědi nestály za moc. Povídal, že neví, jestli zmizely nějaké její šperky a je mu to jedno. Byly to její šperky, říkal, a mohla si s nimi dělat, co chtěla. Nebyl moc příjemný. Líp jsem

pořídil s jednou ze služek. Říká, že některé hezké věci paní Correllové minulý týden zmizely. Paní Correllová řekla, že to půjčila přítelkyni. Zítra vezmu ty věci ze zastavárny a ukazují je, jestli je pozná. Víc nevěděla, kromě toho, že paní Correllová se chovala trochu divně v pátek, ten den, co Banbrockovy dcery odjely."
Jak to myslela: trochu divně?" zeptal jsem se.
„Odešla před polednem a vrátila se až někdy kolem třetí hodiny ráno. S Correllem se kvůli tomu pohádali, ale neřekla mu, kde byla."
To se mi líbilo. To mohlo něco znamenat.
„A," přidal Pat, „Correll si taky zrovna vzpomněl, že jeho žena měla v Pittsburghu strýce, který se v roce 1902 zbláznil, a že měla ukrutný strach z toho, že se taky zblázní a že často říkala, že se zabije, jestli pozná, že začíná bláznit. To je od něj hezké, že si na to konečně vzpomněl, že? Aby tak vysvětlil její smrt."
„To je od něj moc hezké, ale nám to nepomůže. Ani to nedokazuje, že Correll něco ví. Hádám -"
„Jdi do háje se svým hádáním," přerušil mě Pat, vstal a urovnal si čepici. „Strč si svoje dohady za klobouk. Já jdu teď domů, najím se, přečtu si kus bible a půjdu spát."
Asi to udělal. V každém případě odešel.
Klidně jsme mohli všichni udělat totéž a zůstat v posteli tři dny, protože jsme běhali po všech čertech zbytečně. Žádné místo, na které jsme dorazilii, nikdo, koho jsme se ptali, prostě nic nám neřeklo nic nového. Octli jsme se ve slepé uličce.
Zjistili jsme, že locomobil nechala v Sacramentu Myra Banbrocková a nikdo jiný, ale nedověděli jsme se, kam šla potom. Zjistili jsme, že něco ze šperků v zastavárně bylo paní Correllové. Locomobil přivezli zpátky ze Sacramenta. Paní Correllová byla pohřbena. Ruth Banbrocková byla pohřbena. Noviny objevily další záhady. Reddy a já jsme kopali a kopali, ale vykopávali jsme pořád jen zem.
Příští pondělí jsem byl na konci cesty. Vypadalo to, že už se nedá nic jiného dělat, než si sednout a čekat, jestli plakáty, jimiž jsme polepili Severní Ameriku, přinesou nějaký výsledek. Reddyho už odvolali na jinou stopu. Já se případu stále držel, protože to Banbrock chtěl, kdyby se náhodou objevila jiskřička naděje, které bych se mohl chytit. Ale v pondělí jsem klesal na duchu a nevěděl, jak z místa.
Než jsem zašel za Banbrockem, abych mu oznámil, že nevím, jak dál, zastavil jsem se za Patem, abych s ním nad celou věcí zaplakal. Pat se hrbil za psacím stolem a psal nějakou zprávu.
„Ahoj," pozdravil mě, odstrčil papíry a pokropil je přitom popelem z doutníku. Jak pokračuje Banbrockovic záležitost?"
„Nepokračuje," přiznal jsem se. Je to neskutečné, se vší tou spoustou ukazatelů, a my jsme v koncích! Je to tu před námi a my nemůžeme nic najít! Ta sháňka po penězích před odchodem děvčat Banbrockovych a před problémem paní Correllové, její sebevražda hned po tom, co jsem s ní o děvčatech mluvil, ona pálí papíry, než zemře, pálení papírů před smrtí či po smrti Ruth!"
„Možná je problém v tom, že nejsi dobry špeh!"
„Možná."
Po té urážce jsme chvíli tiše kouřili.
Pat potom řekl: „Chápej, přece nemusí být žádná spojitost mezi smrtí té Ruth a zmizením a smrtí Correllové."
„Možná že není. Ale musí být nějaká spojitost mezi smrtí Ruth Banbrockové a zmizením obou Banbrockovych. Je spojitost - v tom frcu - co dělaly Banbrockovy a co dělala Correllová. Jestliže jsou tu tyto souvislosti, pak -" odmlčel jsem se, protože jsem dostal nápad.
„Co se děje? Spolknuls žvejkačku?" zeptal se Pat.
„Poslyš!" začal jsem skoro nadšeně. „Víme, co se stalo třem ženám, které byly kámošky. Kdybychom objevili v podobném smyslu další - víš co? Potřebuju jména a adresy všech ženských a děvčat v San Francisku, které za poslední rok spáchaly sebevraždu, byly zavražděny nebo zmizely!"
„Myslíš si, že obchodujem ve velkém?"
„Myslím si, že čím víc obdobných případů dáme dohromady, tím víc budeme mít možností pokračovat v naznačených směrech. A některý přece musí někam vést! Pate, pusťme se do takového seznamu!"
Strávili jsme na něm celé odpoledne a skoro celou noc. Jeho velikost by nám 'mohla závidět obchodní komora. Vypadal jako podstatná příloha k telefonnímu seznamu. To se stalo ve městě za poslední rok! Největší byla část zahrnující zatoulané manželky a dcery. Následovaly sebevraždy. A dokonce ani nejmenší oddíl - vraždy - nebyl nikterak zanedbatelný.
U většiny jmen jsme si zkontrolovali, co už o jejich případech a motivech policie zjistila, a vyřadili jsme ty, které naprosto jasně neměly s věcí našeho zájmu nic společného. Zbytek jsem rozdělili do dvou kategorií: kategorii nepříliš pravděpodobné spojitosti a kategorii možné spojitosti. Druhá kategorie obsahovala víc položek, než jsem čekal či v kolik jsem doufal.
Bylo v ní šest sebevražd, tři vraždy a jednadvacet zmizení.
Reddy měl spoustu jiné práce. Dal jsem tedy seznam do kapsy a vyrazil na návštěvy.
Čtyři dny jsem odškrtával položky na seznamu. Hledal jsem, nalézal a ptal se. Pátral jsem mezi přáteli a příbuznými žen a dívek na seznamu. Otázkami jsem vždycky mířil na jeden terč: znala se s Myrou či Ruth Banbrockovými? S paní Correllovou? Sháněla před smrtí či zmizením peníze? Zničila něco před smrtí či zmizením? Znala některou z dalších žen na mém seznamu?
Třikrát jsem dostal kladnou odpověď.
Sylvia Varneyová, dvacetiletá, která se zabila 5. listopadu, vyzvedla z bankovního účtu šest set dolarů, a to v týdnu předtím, než zemřela. Nikdo z rodiny nevěděl, co s penězi udělala. Její přítelkyně Ada Youngmanová, pětadvacetiletá či šestadvacetiletá vdaná žena, zmizela 2. prosince a dosud byla nezvěstná. Varneyová byla u paní Youngmanové hodinu předtím, než se zabila. Tedy Varneyová.

Mladá vdova Dorothy Sawdonová se zastřelila v noci 13. ledna. Po penězích, které jí manžel odkázal, nebylo ani stopy, nenašly se ani peníze klubu, kterému dělala pokladní. Tlustá obálka, která jí byla doručena ono odpoledne - služebná si pamatovala, že jí ji předávala - nebyla nikdy nalezena.

Souvislost mezi těmito třemi ženami a případem Banbrockovy-Correllová byla jen značně nahozená. Žádná z nich vlastně neudělala nic jiného, než co dělá devět z deseti žen, když hodlají spáchat sebevraždu nebo utéct. Ale problémy všech těchto tří žen vyvrcholily v několika málo uplynulých měsících a všechny tři patřily do společenské vrstvy lidí, jejichž majetková a finanční situace byla tatáž jako u Banbrockových a Correllové.

Dokončil jsem návštěvy bez dalších pozitivních nálezů a vrátil jsem se k těmto třem případům.

Měl jsem jména a adresy šedesáti dvou přátel děvčat Banbrockových. Pustil jsem se do sestavování obdobného seznamu pro zmíněné tři ženy, které jsem se pokoušel vtáhnout do hry. Naštěstí byli u nás v agentuře dva či tři detektivové, kteří zrovna neměli co dělat.

A něco jsme sehnali.

Paní Sawdonová znala Raymonda Elwooda. Sylvia Verneyová znala Raymonda Elwooda. Nebylo nic, co by dokazovalo, že ho znala paní Youngmanová, ale bylo zřejmé, že ho znala, neboť byla nejlepší přítelkyně Sylvie Varneyové.

Raymonda Elwooda jsem vyslechl v souvislosti s děvčaty Banbrockovými, ale nevěnoval jsem mu žádnou zvláštní pozornost. Považoval jsem ho za jednoho z těch ulízaných, naleštěných mladíků, kterých běhalo po světě dost a jichž pár bylo i na mém seznamu.

Vrátil jsem se k němu pln očekávání. Výsledek byl slibný.

Jak už jsem řekl výše, Raymond Elwood měl realitní kancelář na Montgomery Street. Nenašli jsme jediného klienta, jemuž by byl kdy poskytl služby, a neobjevili jsme ani stopy po nějakém. Měl byt v okrese Sunset a bydlel tam sám. Místním lidem nebyl znám déle než deset měsíců, ale nepodařilo se nám zjistit, kdy se nastěhoval. V San Francisku zřejmě neměl žádné příbuzné. Byl členem několika nóbl klubů. Tam se jaksi předpokládalo, že „má jakési majetné konexe na východě". Penězi nešetřil.

Já Elwooda sledovat nemohl, protože mě znal z předchozího rozhovoru. Udělal to za mne Dick Foley. Tři dny, co ho měl Dick na očích, byl Elwood jen zřídkakdy ve své kanceláři. Zřídkakdy se pohyboval ve finanční části města. Chodil do svých klubů, tančil, chodil na čaje atd. a každý z těchto tří dnů navštívil dům na Telegraph Hill.

První odpoledne, kdy ho Dick sledoval, šel Elwood do domu na Telegraph Hill s vysokou plavovláskou z Burlingame. Druhý den s macatou mladou ženou, která vyšla z domu na Broadwayi. Třetí den večer s velice mladou dívenkou, která zřejmě bydlela ve stejném domě jako on.

Elwood a jeho společnice obvykle' pobyli v domě na Telegraph Hill tři až čtyři hodiny. Za Dickova pozorování vcházeli do domu a odcházeli z něj i další lidé, očividně zámožní.

Vyšplhal jsem se na Telegraph Hill, abych si dům pořádně okoukl. Byl to velký dům. Mohutný dřevěný dům natřený žloutkově žlutou barvou. Byl jakoby závratně zavěšený na ostrém horském hřebeni kopce na místě, odkud byla odlámána skála. Vypadalo to, jako že si chce sjet na střechy domů hluboko pod ním.

Nablízku nebyly žádné jiné domy. A přístup k němu byl chráněný keři a stromy.

Pohrál jsem si chvíli s okolím, navštívil jsem domy v dostřelu ze žlutého. Mikdo o něm ani o jeho obyvatelích nic nevěděl. Obyvatelé na Telegraph Hill nejsou zvědaví snad proto, že většina z nich má sama co skrývat.

Šplhal jsem nahoru a dolů po kopci pro nic za nic, až se mi podařilo zjistit, kdo je majitelem žlutého domu. Byla to realita, jejíž záležitosti spravovalo sdružení West Coast Trust.

Přenesl jsem svůj výzkum do tohoto sdružení a skončil jsem tam s určitým zadostiučiněním: žlutý dům byl pronajat před osmi měsíci prostřednictvím Raymonda Elwooda pro jeho klienta T. F. Maxwella.

Maxwella jsme nemohli najít. Ani jsme nemohli najít nikoho, kdo by Maxwella znal. Nenašli jsme nic, co by svědčilo o tom, že Maxwell je ještě něco jiného než jméno.

Jeden z našich detektivů šel nahoru a půl hodiny zvonil na zvonek žlutého domu. Nikdo neotevřel. Pak už jsme to nezkoušeli, abychom předčasně nevzbudili podezření.

Udělal jsem si další výlet na kopec, tentokrát jsem sháněl dům. Nenašel jsem nic volného, co by bylo natolik blízko žlutého domu, nakolik by se mi to bylo líbilo, ale podařilo se mi najmout třípokojový byt, z něhož bylo možné sledovat přístupovou cestu do žlutého domu.

Dick a já jsme se tam utábořili i s Patem, který ovšem měl někdy povinnosti jinde, a pozorovali jsme, jak přijíždějí auta na cestu chráněnou stromy ke žlutému domu. Auta přijížděla odpoledne a večer. Většinou přivážela ženy. Nezaregistrovali jsme nikoho, kdo by mohl být trvalým obyvatelem domu. Elwood přijížděl denně, jednou sám, jinak s ženami, jimž jsme z našeho okna neviděli do tváře.

Na některé návštěvnice jsme se pověsili. Byly to bez výjimky ženy z velmi dobrých majetkových poměrů, některé dokonce společensky významné. S žádnou z nich jsme se nedali do řeči. I pečlivě promyšlená záminka může docela snadno kořist varovat, když nevíte, po čem přesně jdete.

Tak to trvalo tři dny - až nastal obrat.

Bylo to brzy večer, teprve se stmívalo. Pat Reddy volal, že makal nepřetržitě dva dny a dvě noci a že bude teď spát dvanáct hodin. Seděli jsme s Dickem u okna, sledovali automobily přijíždějící ke žlutému domu, zapisovali jsme si jejich poznávací značky v momentě, kdy projížděly modrobíle osvětleným místem zrovna pod našimi okny.

Na kopec pak šla pěšky nějaká žena. Vysoká, statná. Tmavý závojíček klobouku nebyl natolik hustý, aby mohl být považován za masku ukrývající její tahy, ale přece je halil. Šla do kopce kolem našeho místa, ale na druhé straně silnice.

Ve večerním vánku od Pacifiku se hýbal a skřípal reklamní štít obchodu s potravinami kdesi pod námi. Opřel se i do chodkyně, když vyšla z cesty chráněné před větrem naším domem. Kabát a sukně se jí pletly mezi nohy. Obrátila se

zády proti větru, rukou si přidržovala klobouk, když vtom závojíček na zlomek vteřiny odhalil tvář.

Byla to tvář, kterou jsme znali z fotografie, tvář Myry Banbrockové. Dick ji poznal zároveň se mnou. „To je naše kočka!" vykřikl a postavil se.

„Počkej," zarazil jsem ho. Jde určitě nahoru do toho podniku na kopci. Nech ji jít. Půjdem tam za ní, až bude uvnitř. Tak budeme mít důvod k prohledání domu."

Šel jsem do vedlejší místnosti zavolat Patovi.

„Nevešla dovnitř!" křičel Dick od okna. „Obešla ten barák!"

„Utíkej za ní," žádal jsem ho. „To je přece nesmysl! Co to znamená?" Děsně mě to naštvalo. „Musí přece dovnitř! Utíkej za ní. Najdu tě, až se dovolám Patovi."

Dick zmizel.

Telefon zvedla Patová žena. Vysvětlil jsem jí rychle, kdo jsem.

„Vytáhněte prosím vás honem Pata z postele a pošlete ho sem. On ví, kam. Řekněte mu, že to spěchá."

„Ano," slíbila, „za deset minutje tam, ať je to, kde chce."

Vyrazil jsem z domu, utíkal nahoru po silnici, abych chytil Dicka a Myru. Nebylo je vidět. Prošel jsem keři maskujícími žlutý dům, šel jsem dál doleva po kamenité cestičce kolem domu. Nebyla po nich ani stopa.

Vracel jsem se a viděl, že Dick jde do našeho domu. Když jsem ho doběhl, řekl: „Je uvnitř. Vyšla nahoru po silnici, prošla nějakými křovinami, vrátila se k okraji útesu a nohama napřed vklouzla dovnitř sklepním okénkem."

To byla nádhera! Čím šíleněji jednají lidi, které sledujeme, tím víc se obvykle přibližujete k rozuzlení záležitosti.

Reddy dorazil přibližně v tu dobu, kterou slíbila jeho manželka. Když vstupoval, ještě si zapínal knoflíky.

„Cos prosím tě řekl Althee?" vrčel na mne. „Hodila mi přes pyžamo kabát, ostatní věci hodila do auta a já se musel oblíkat cestou sem."

„Zapláču si s tebou až za chvíli," zaplašil jsem jeho chmury. „Myra Banbrocková právě vlezla okénkem do sklepa toho baráku! Elwood tam je už asi hodinu. Jdeme tam!"

Pat byl opatrný.

„Měli bysme mít povolení k prohlídce," zdržoval.

„Samosebou," souhlasil jsem, „ale to můžeš zařídit později. Proto jsem tě sem zavolal. Oblastní policie ji hledá pro podezření z vraždy. To je náš důvod, proto se potřebujeme do toho domu dostat. Jdeme si tam pro ni. Když náhodou narazíme ještě na něco jiného, tím líp."

Pat si dopnul vestu.

„No tak dobrá," pronesl nasupeně. „Ať je po tvým. Ale jestli mě zničíš jen proto, že jsem bez povolení vnikl do cizího domu, budeš mi muset zajistit práci v tý tvý agentuře, co přestupuje zákon zcela bez okolků."

„To ti zajistím," ubezpečil jsem ho a otočil jsem se k Dickovi: „Ty musíš zůstat venku. Hlídej cestu od domu. Nikoho neobtěžuj, ale jestli vyjde ta Banbrockovic holka, nepouštěj ji z očí."

„To jsem si myslel!" čepýřil se Dick. „Vždycky, když někde začíná psina, nastrčíš mě někam na roh ulice!"

Šli jsme s Patem po cestě mezi keři přímo ke vchodu do žlutého domu a zazvonili jsme.

Dveře otevřel veliký černoch s červeným fezem na hlavě, v červeném hedvábném saku přes červeně pruhovanou hedvábnou košili, v červených vojenských kalhotách a červených střevících. Zaplňoval otvor vchodu jako zarámovaný do tmy za ním.

„Je pan Maxwell doma?" zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou a řekl slova v jazyce, který neznám.

„Tak tedy pan Elwood?"

Znovu zavrtěl hlavou, znovu něco zabreptal.

„Tak se podíváme, kdo je doma," naléhal jsem.

Z jeho blábolení, které mi nic neříkalo, jsem zachytil tři slova zkomolené angličtiny, jimž jsem rozuměl jako „pán", „ne" a „doma".

Dveře se začaly zavírat. Zasunul jsem do škvíry nohu. Pat mu mávl před očima svou plackou.

Přestože černoch mluvil mizernou angličtinou, znal dobře policejní odznak. Dupl jednou nohou na podlahu za sebou a po domě se rozezvučel s ohlušující silou gong.

Černoch vší silou bránil vchod.

Já se svojí silou opřel do nohy, kterou jsem blokoval dveře, sklonil jsem se trochu na stranu a vrhl jsem se na něj. Od boku jsem vyrazil pěstí někam doprostřed jeho těla.

Reddy mezitím rozrazil dveře a vešel do haly.

„Pámbu ví, ty skřete," vydechl černoch náhle dobrou angličtinou odkudsi z Virginie, „tys mi uhodil!"

Přešli jsme kolem něho a dali se halou zahalenou do tmy. Narazil jsem na schodiště. Nahoře začal někdo střílet a zbraň jako by byla namířena na nás. Ale kulky nás míjely.

Shora bylo slyšet hlasy - ječící ženy, křičící muži - doléhaly k nám a zase zanikaly, jako by někdo otvíral dveře a zase je za těmi hlasy zavíral.

„Nahoru!" houkl mi Reddy do ucha.

Šli jsme nahoru. Muže, který na nás střílel, jsme nenašli.

Nahoře byly dveře, ale zamčené. Reddy se do nich opřel a otevřel je. Vstoupili jsme do modravého světla ve velké místnosti, purpurové a zlaté. Převrácené kusy nábytku a po zemi nějaké přeházené koberečky. U vzdálených dveří ležel šedivý střevíc. Uprostřed podlahy se povaloval zelený hedvábný župan. Ale nikdo tam nebyl.

Dohonil jsem Pata, který už stál za střevícem u dveří se závěsem. Nebyly zamčené. Pat je prudce otevřel.

V koutě se tam k sobě tiskli tři dívky a jeden muž, oči plné strachu. Žádná z žen nebyla Myra Banbrocková, muž nebyl

Raymond Elwood ani nikdo, koho bychom znali.

Po prvním pohledu se náš zrak od nich odvrátil a zaměřil se na otevřené dveře na druhé straně. Vedly do malé místnosti. V ní byl dokonalý chaos.

Malá místnůstka, v níž se tlačila a proplétala těla. Živá těla, kroutící a převalující se. Jako do nálevky se do místností vlévali muži i ženy. A pak se valili hlučně k jedinému malému okénku, jedinému odtokovému otvoru z nálevky. Muži, ženy, chlapci i děvčata, všichni ječeli, zápasili o možnost postupu vpřed, svíjeli se, prali se. Někteří byli nazí.

„Zkusíme to prorazit a zablokovat okno!" křikl mi Pat do ucha.

„To je peklo -" začal jsem, ale on už byl uvnitř té spleti. Sel jsem za ním. Nechtěl jsem blokovat okno, chtěl jsem jen Pata zachránit. Pět mužů by neprošlo tou vřící hromadou maniaků. Deset mužů by je nebylo mohlo odvrátit od okénka.

Mohutný Pat byl na zemi, když jsem se k němu prodral. Jen částečně oblečená dívka, ještě dítě, mu mířila na obličej ostrými vysokými podpatky. Ruce a nohy ho trhaly na kusy.

Mlátil jsem zbraní do brad a zápěstí, uvolnil jsem ho a táhl jsem ho zpátky.

„Myra mezi nimi není," řval jsem mu do ucha. „Ani Elwood tu není."

Nebyl jsem si tím tak docela jistý, ale neviděl jsem je a pochyboval jsem, že by byli v té tlačenici. Ti divoši, znovu se valící k oknu, aniž nám věnovali pozornost, nebyli obyvateli domu, ať už to byl kdokoli. Tvořili zástup, dav a v něm nemohli být jejich velitelé.

„Zkusíme ostatní místnosti," zařval jsem znovu. „Tyhlety nechcem."

„To si piš, že je nechci," smál se Pat a třel si hřbetem ruky podrápanou tvář.

Vrátili jsme se ke schodům, ale nikoho jsme neviděli. Muž a dívky z první místnosti zmizeli.

Někde dole se přibouchly dveře. A postava odnikud mě praštila do zad a přilepila mě k zemi.

Na tváři jsem ucítil dotek hedvábí. Tvrdá ruka se snažila mě chytit za krk. Ohnul jsem zápěstí tak, aby se mi můj revolver přitiskl stranou k tváři. Pak jsem se pomodlil za svůj sluch a stiskl.

Tvář mi zažehl oheň. V hlavě mi to zařvalo a skoro mi praskla. Ale hedvábí se odtáhlo.

Pat mě narovnal. Dali jsme se po schodech dolů.

Něco mi zasvištělo kolem tváře a větrem se to dotklo vlasů. Tisíce kousků skla, porcelánu a omítky explodovalo po mé levici. Sklonil jsem hlavu a přichystal zbraň.

Černochovy paže v červeném hedvábí byly stále ještě nahoře opřeny o zábradlí. Poslal jsem mu dvě kulky. Pat mu taky dvě poslal.

Černoch se překulil přes zábradlí. Padal na nás s rozpřaženými pažemi - labutí skok mrtvého muže.

Vyhrabali jsme se zpod něho a doběhli až dolů. Když černoch dopadl, otřáslo to celým domem, ale my už jsme ho pak nesledovali. Naši pozornost totiž zaujala uhlazená hlava Raymonda Elwooda.

Osvětlena světlem shora ukázala se letmo na zlomek vteřiny u koncového sloupku schodiště. Ukázala se a zmizela. Pat Reddy byl blíž zábradlí než já, jednou rukou se vyšvihl a přeskočil do tmy dolů.

Já byl dvěma skoky dole se schodů, otočil jsem se s rukou na sloupku a vrhl jsem se do náhle hlučné tmy v hale.

Narazil jsem do zdi, kterou jsem neviděl. Odrazil jsem se od ní a roztočil jsem se jako káča do místnosti, která v šedi záclon vypadala oproti temné hale jako za jasného dne.

Pat Reddy stál s jednou rukou na opěradle židle, druhou si držel břicho. V tváři tam, kde nebyla zkrvavená, měl myší barvu. V očích skleněná agónie. Vypadal jako člověk, kterého někdo zkopal.

Neúspěšně se pokusil usmát. Kývl směrem k zadní části domu. Šel jsem tedy zpátky.

V malé chodbičce jsem našel Raymonda Elwooda. Vzlykal a v panické hrůze rval za kliku zamčených dveří. Na bílé tváři nic než strach.

Odhadl jsem vzdálenost mezi námi. Otočil se, když jsem skočil.

Já vložil veškerou sílu do švihnutí své zbraně -

A v tu chvíli mi na záda dopadla tuna masa a kostí. Narazil jsem bez dechu na zeď, omámený, zvedal se mi žaludek. Rudě hedvábné paže zakončené hnědýma rukama se kolem mne sevřely.

Napadlo mě, jestli je možné, že by tam byl celý regiment vyfintěných černochů, nebo se setkávám stále a stále jen s tím jedním?

Ale nedal mi moc času na přemýšlení. Byl mohutný. Byl silný. A rozhodně neměl na mysli nic dobrého.

Paže se zbraní mi visela skoro bezvládně podle těla, směřovala přímo k zemi. Pokusil jsem se ho střelit do nohy, ale minul jsem ho. Zkusil jsem to znovu. Uhnul nohou. Vší silou jsem se otočil a napůl jsem mu viděl do obličeje. Elwood se mi nalepil na druhý bok.

Černoch mě ohnul dozadu, skládal mi páteř, jako by to byla harmonika. Dělal jsem, co jsem mohl, abych se udržel pevně v kolenou. Viselo na mně příliš mnoho a bylo to těžké. Tělo se poddalo.

Pat Reddy se kymácel v otevřených dveřích, zářil mi nad černochovým ramenem jako anděl spásy. Na tváři se mu usadila sedává bolest, ale oči měl jasné. Pravou ruku držel vysoko a v ní zbraň. Levačkou soukal z kapsy na boku pendrek.

Jeho zabiják dopadl na černochovu oholenou lebku. Černý muž se ode mne otočil a potřásal hlavou. Pat ho praštil ještě jednou těsně předtím, než se na něj černoch vrhl. Praštil ho přímo do obličeje, ale nezbavil se ho.

Já vysunul uvolněnou pravou ruku, čistě jsem provrtal Elwoodovu hruď a nechal jsem ho sklouznout na podlahu ke svým nohám.

Černoch tiskl Pata ke zdi a moc ho obtěžoval. Jeho široká červená záda mi poskytovala vhodný terč.

Ale vypotřeboval jsem šest nábojů. V kapse jsem měl další, ale nabíjení trvá nějakou chvíli.

Vystoupil jsem z Elwoodových nehybných rukou a dal jsem se do zpracovávání černocha plochou zbraně. Tam, kde se spojují lebka a krk, měl válec tuku. Zhroutil se až po třetím úderu a Pata vzal s sebou.

Odvalil jsem ho a světlovlasý policejní detektiv - momentálně méně plavý - se postavil na nohy.
Na druhém konci chodby byly otevřené dveře, za nimiž byla prázdná kuchyň. Pat a já jsme tedy šli ke dveřím, s kterými si předtím hrál Elwood. Byl to pevný kus truhlářské práce a odborně upevněný.
Spojenými silami jsme začali na dveře útočit, najíždět na ně společnou vahou zhruba 160 kilogramů. Dveře se otřásaly, ale držely. Zaútočili jsme znovu. Někde prasklo dřevo. Ještě jednou.
Dveře vypadly na druhou stranu. Prošli jsme, skutáleli jsme se dolů, řítili se jako lavina, až nás zastavila betonová podlaha.
Pat se vzpamatoval první.
Jako akrobat jsi nemožný! Slez mi z krku!" řekl. Vstal jsem, on taky. Vypadalo to, že se ten večer věnujeme střídavě padání a vstávání.
U ramene jsem objevil vypínač. Rozsvítil jsem.
Jestli jsem byl v podobném stavu jako Pat, pak jsme tvořili pěkný párek strašidel. Na něm bylo jen živé maso a špína, ani na něm nebylo dost oděvu, aby to zakryl.
Nelíbil se mi, tak jsem se raději porozhlédl po sklepě, v němž jsme se octli. Vzadu byl kotel, truhlíky na uhlí a hromada dříví. Vpředu chodba a místnosti jako nahoře.
První dveře byly zamčené, ale ne příliš pevně. Dostali jsme se jimi do tmavé fotolaboratoře.
Druhé dveře zamčené nebyly a otevřely se do chemické laboratoře. Křivule, zkumavky, hořáky a malé destilační zařízení. Uprostřed stála kulatá železná kamínka. Nikdo tam nepracoval.
Vrátili jsme se do chodby a nevesele jsme se odebrali ke třetím dveřím. Ten sklep, to je omyl, myslel jsem si, ztrácíme tu zbytečně čas. Měli jsme zůstat nahoře. Vzal jsem za kliku. Zamčené. Ani se nepohnuly.
Opřeli jsme se do nich společně, schválně jestli... Ani se nezatřásly.
„Počkej."
Pat šel ke hromadě dříví a vrátil se s obrovskou sekerou. Sekl a vylítlo kus dřeva. Dírou se zatřpytilo pár hvězdiček světla. Druhá strana dveří musela být oplechovaná.
Pat postavil sekeru na zem a opřel se o její topůrko.
„Teď zas navrhni něco ty," pronesl.
Já neměl žádný nápad kromě: Já se tu utábořím. Ty utíkej nahoru a zjisti, jestli se neobjevili nějací tví policajti. Tohle je Bohem zapomenutá díra, ale někdo mohl udělat povyk. A taky zjisti, jestli není do téhle místnosti nějaký jiný vstup, třeba okno, nebo jestli by nám sem nešel někdo pomoct s těmi dveřmi."
Pat už se otočil, ale zarazil ho nějaký zvuk. Cvaknutí zámku na druhé straně oplechovaných dveří.
Pat byl jedním skokem u jedné strany jejich rámu, já udělal krok ke druhé. Dveře se pomalu otvíraly do místnosti. Hrozně pomalu. Kopl jsem do nich a vešli jsme.
Pat narazil ramenem do nějaké ženy. Podařilo se mi ji chytit, než upadla.
Pat jí vzal zbraň z ruky. A já ji podpíral, aby se udržela na nohou.
Obličej měla jako bílý prázdný čtverec.
Byla to Myra Banbrocková, ale nebylo na ní nic chlapského, jak jsem to znal z fotografie či popisu.
Pořád jsem ji podpíral jednou rukou - tím jsem jí taky blokoval paže - a rozhlédl jsem se po místnosti. Taková malá krychle se zdmi pobitými hnědě natřeným kovem. Na zemi ležel podivný mužík, mrtvý.
Malý muž v přiléhavém černém sametu a hedvábí. Černá sametová košile, sametové kalhoty, černé hedvábné punčochy a přiléhavá čepice, černé kožené střevíce. Tvář drobná a kostnatá, ale hladká jako kámen, bez vrásky, bez rýhy.
V košili měl díru, vysoko pod bradou. Díra pomalu krvácela. Podlaha kolem svědčila o tom, že před chvílí krvácela rychleji.
Za ním byl otevřený sejf. Před sejfem na zemi byly rozházené papíry, jako by jej někdo převrhl a vysypal je.
Dívka opřená o mou paži se pohnula.
„To vy jste ho zabila?" zeptal jsem se.
„Ano," řekla tiše, sotva by to byl slyšel někdo o metr dál.
„Proč?"
Unaveným škubnutím hlavy si odstranila krátké hnědé vlasy z očí.
„Co na tom záleží?" zeptala se. „Prostě jsem ho zabila."
„Může na tom záležet," opravil jsem ji a odtáhl jsem paži. Šel jsem zavřít dveře. Za zavřenými dveřmi se mluví volněji.
„Zaměstnává mě totiž váš otec. Tady pan Reddy je policejní detektiv. Samozřejmě ani jeden z nás se nemůže moc ohánět paragrafy, ale když nám povíte, co se stalo, možná budeme schopni vám pomoct."
„Otec vás zaměstnává?" otázala se.
„Ano. Když jste se sestrou zmizely, najal mě, abych vás našel. Našli jsme vaši sestru a - „
Její tvář, oči i hlas ožily.
Já jsem Ruth nezabila!" vykřikla. „Noviny lžou! Já ji nezabila! Nevěděla jsem, že má revolver. Nevěděla jsem to. Odešly jsme, abychom byly pryč, pryč od všeho. Zastavily jsme v lese, spálit ty - tyhle věci. Tam jsem teprve zjistila, že má revolver. Mluvily jsme o sebevraždě, ale já ji přesvědčila - myslela jsem, že jsem ji přesvědčila - že to nemá smysl. Snažila jsem se jí ten revolver vzít. Snažila jsem se jí v tom zabránit, nezabila jsem ji!"
Tak jsme se začali někam dostávat.
Tak nám začalo pomalu svítat.
„A pak?" chtěl jsem, aby pokračovala.
„Pak jsem jela do Sacramenta, nechala tam vůz a vrátila se do San Franciska. Ruth mi totiž řekla, že napsala dopis

Raymondu Elwoodovi. To mi řekla předtím, než se mi podařilo ji poprvé přesvědčit, aby se nezabíjela. Chtěla jsem dostat ten dopis od Raymonda zpátky, ale on mi řekl, že ho dal Hadorovi.

Proto jsem dnes večer přišla sem, abych ho dostala. Zrovna jsem ho tu našla, když se shora ozval hluk. Pak sem přišel Hador a viděl mě tu. Uzavřel dveře. A - já ho zastřelila revolverem, který byl v sejfu. Zastřelila jsem ho, když se otočil, než mohl něco říct. Muselo to tak být, jinak bych nemohla."

„Chcete říct, že jste ho zastřelila, aniž vás ohrožoval, aniž vás napadl?" zeptal se jí Pat.

„Ano. Bála jsem se ho, bála jsem se, že bude mluvit. Nenáviděla jsem ho! Nemůžu si pomoct. Muselo se to tak stát. Kdyby začal mluvit, nemohla bych ho zastřelit. Byl by mě nenechal."

„A co to bylo za člověka, tenhle Hador?" zeptal jsem se.

Odvrátila oči od Pata i ode mne, dívala se na zdi, na strop, na toho divného mužíčka na zemi.

"Byl to -" odkašlala si a začala znovu, se skloněnou hlavou. „Poprvé nás sem přivedl Raymond Elwood. Připadalo nám to nejdřív jako legrace. Ale Hador byl ďábel. Vykládal člověku věci a člověk mu věřil, nemohl si pomoct. Vykládal všechno a my mu věřily. Možná že jsme byly omámené. Vždycky se pilo takové teplé modravé víno. Musela v něm být nějaká droga. Jinak bychom nedělaly to, co jsme dělaly. Nikdo by to jinak nedělal. Říkal, že je kněz - kněz Alzoy. Učil nás o osvobození ducha od těla, když-"

Hlas se jí zlomil. Zachvěla se.

„Bylo to strašné," pokračovala pak do ticha, které jsme jí s Patem poskytli. „Ale člověk mu věřil. To je celá ta věc. Nemůžete nic pochopit, pokud nepochopíte toto. To, co učil, nemůže tak být. Ale on říkal, že to tak je a my mu věřily, že to tak je. Anebo

- já nevím - nebo jsme možná předstíraly, že tomu věříme,

protože jsme byly šílené a měly jsme v krvi drogu. Vracely jsme se sem znovu a znovu, týdny, měsíce, dokud nás to neznechutilo, což muselo přijít, a to nás odtud vyhnalo pryč.

Přestaly jsme sem chodit, Ruth a já a Irma. A pak jsme teprve poznaly, co je zač. Vyžadoval peníze, víc peněz, než jsme platily, když jsme věřily, či dělaly, že věříme v jeho kult. Nemohly jsme mu dávat tolik peněz, kolik vyžadoval. Řekla jsem mu, že to prostě nejde. Posílal nám fotografie - nás samých - dělaných během - během doby, co jsme tu bývaly. Byly to obrázky - nemohly jsme si je vysvětlit. Ale byly pravdivé! Věděly jsme, že jsou pravdivé! Co jsme mohly dělat? Říkal, že pošle kopie otci, všem naším přátelům, každému, koho známe, pokud nebudeme platit.

Co jsme mohly dělat? Musely jsme platit. Nějak jsme vždycky peníze sehnaly. Dávaly jsme mu peníze, víc a víc. Ale pak už jsme nic neměly a nemohly jsme víc dostat. Nevěděly jsme, co máme dělat. Jediná možnost - Ruth a Irma se chtěly zabít. Já na to taky pomýšlela. Ale přesvědčila jsem Ruth, aby to nedělala. Řekla jsem, že utečeme. Že ji odvezu pryč a ochráním. A pak

- pak tohle!"

Přestala mluvit a stále se dívala k zemi.

Nebylo těžké se dovtípit, jak to všechno bylo. Tento mrtvý Hador se prohlásil za kněze bůhví čeho a inscenoval orgie pod rouškou náboženských obřadů. Elwood, jeho spolupracovník, mu přiváděl ženy ze zámožných rodin. Místnost osvětlená, aby se v ní mohlo fotografovat, skrytý fotoaparát. Příspěvky od věřících, dokud byli věrni kultu. A pak vydírání s pomocí fotografií.

Obrátil jsem se od Hadora k Patovi. Shlížel chmurně na mrtvého muže. Zvenku nedoléhal do místnosti žádný zvuk.

„Máte ten dopis, který psala vaše sestra Elwoodovi?" zeptal jsem se Myry.

Přitiskla ruku k prsům, kde měla dopis ukrytý.

„Ano."

„Říká v něm přímo, že se chce zabít?"

„Ano."

„To by mělo stačit policii v Contra Costa," řekl jsem Patovi. Pokýval zmlácenou hlavou.

„To by mělo," souhlasil. „I bez toho dopisu by těžko dokázali vraždu. Ale s tím dopisem - ani to nepůjde k soudu. Za to ručím. A nebude mít problém ani s tímhle střílením. Vyjde od soudu čistá a bude."

Myra Banbrocková od něj ucouvla, jako by ji uhodil do tváře. Mne najal její otec a já viděl věci z její strany.

Zapálil jsem si a studoval jsem Patovu tvář, pokud byla vidět pod krví a špínou. Pat je správný chlap, usoudil jsem.

„Poslyš, Pate," oslovil jsem ho lichotivě, ačkoli podle hlasu by byl nikdo neřekl, že se mu snažím nějak vlichotit. „Slečna Banbrocková může jít před soud a odejít volná a díky za to, jak říkáš. Ale aby to tak mohla udělat, musí nutně použít všeho, co ví. Musí uvést všechny důkazy, které tu jsou. Musí použít všech těch fotografií, které Hagar udělal - nebo aspoň těch, které najdeme.

Některé z těch fotek dohnaly ženy k sebevraždě, Pate, my víme o dvou. Jestli půjde slečna Banbrocková před soud, budeme muset zveřejnit fotografie bůhví kolika jiných žen. Budeme muset mluvit o věcech, které přivedou slečnu Banbrockovou - a nevíme, kolik dalších žen a dívek - do situace, před níž se přinejmenším dvě ženy zachránily jen tím, že se zabily."

Pat se na mě mračil a třel si špinavou bradu ještě špinavějším palcem.

Zhluboka jsem se nadechl a pokoušel jsem ho dál. „Pate, my jsme sem přece spolu přišli, abychom vyslechli Raymonda Elwooda, protože jsme ho sem sledovali. A sledovali jsme ho, protože jsme ho podezírali, že patří ke skupině, která udělala minulý měsíc banku v St. Louis. Nebo jsme ho podezírali, že má ty prachy z přepadených poštovních vozů u Denveru, jak se to stalo předminulý týden. Prostě jsme šli za ním, protože jsme věděli, že má spoustu peněz neznámo odkud a realitní kancelář, která nedělá svou náležitou práci.

Prostě jsme se ho sem přišli na jednu z těch věcí zeptat. Když se zjistilo, že jsme detektivové, skočilo na nás pár černochů. Z toho potom povstalo všechno ostatní. Na tu záležitost s tím náboženským kultem jsme tu tedy narazili

zcela náhodou a ani nás moc nezajímala. Pokud víme, všichni tady se na nás vrhli jen z přátelství k muži, kterého jsme přišli vyslýchat. Hador byl jeden z nich a začal se s tebou rvát, při té rvačce jsi ho střelil jeho vlastní zbraní, což je samozřejmě ta, kterou slečna Banbrocková našla v sejfu."

Reddymu se můj návrh zřejmě vůbec nelíbil. Oči, jimiž si mě měřil, se rozhodně dívaly nevlídně.

„Jseš praštěnej," obvinil mě, „To přece nemá smysl. Tím se z toho slečna Banbrocková přece nedostane. Vždyť je tady, že, a zbytek se rozvine jako nit ze špulky."

„Ale slečna Banbrocková tu přece nebyla" vysvětloval jsem mu. „Možná, že nahoře už je fůra policajtů. Ale možná že není. Ty v každém případě odvedeš slečnu odtud, předáš ji Dickovi a ten ji odvede domů. Ona s tímhletím večírkem nemá nic společného. Zítra pojede s tatínkovým právním zástupcem a se mnou do Martinezu a tam se to vyřídí s prokurátortem okresu Contra Costa. Ukážeme mu, jak se Ruth zastřelila. Jestli někdo náhodou bude spojovat Elwooda, který, jak doufám, leží nahoře mrtvý, s Elwoodem, který znal obě dívky a paní Correllovou, co na tom? Když s tím nepůjdeme k soudu - protože přesvědčíme lidi z Contra Costy, že ji nemůžou usvědčit z vraždy její sestry - tím se uchráníme před novináři a tím se uchráníme před problémy."

Pat se držel, seč mohl, palec stále na bradě.

„Uvědom si," zpracovával jsem ho, „neděláme to jen kvůli slečně Banbrockové. Pár jich chudinek zemřelo a je tu ještě kupa živých, které se samozřejmě zapletly s Hadorem dobrovolně, ale přesto jsou to pořád lidské bytosti."

Pat zavrtěl paličatě hlavou.

„Je mi to líto," obrátil jsem se k dívce a předváděl pocit beznaděje. „Udělal jsem, co bylo v mých silách, ale žádám na Reddym příliš mnoho. Ani nevím, jestli mu to mám mít za zlé, takovou troufalost -"

Pat je Irčan. „Nebuď tak zbrklý a neškubej se hned," vybafl na mne a přerušil moji licoměrnost. „Proč to mám být zrovna já, kdo zabil tohohle chlapa? Proč ne ty?"

Už se chytil!

„Protože ty jsi polda a já ne. Bude menší nebezpečí, že nám to nevyjde, když bude zastřelený bezelstným, hvězdou ozdobeným a plochonohým strážcem zákona. Já zabil většinu těch ptáčků nahoře. Ty bys měl taky nějak dokázat, žes tu byl."

To byla jen část pravdy. Můj plán byl: přičte-li si Pat za tu věc zásluhu, nebude se z toho moct později tak snadno vyvléknout, ať se děje, co se děje. Pat je správný chlap a já mu ve všem důvěřuju, ale člověku můžete zrovna tak dobře důvěřovat, když si ho pojistíte.

Pat bručel a vrtěl hlavou, ale řekl: Já se úplně zničím, o tom není pochyb. Ale tohle tedy udělám."

„Prima kluk!" pochválil jsem ho a zvedl jsem dívčin klobouk z podlahy v rohu, kde ležel. „Teď ji běž předat Dickovi, já tu na tebe počkám." Dal jsem dívce klobouk a příslušné příkazy. „Vy běžte pěkně domů s mužem, kterému vás Reddy předá. Zůstaňte doma, než za vámi přijdu, což bude tak brzo, jak to stihnu. Nikomu nic neříkejte, můžete jen říct, že jsem vám nařídil, abyste mlčela. Zahrnuje to i vašeho otce. Sdělte mu, že jsem vám řekl, abyste mu neříkala, ani kde jsme se viděli. Rozumíte?"

„Ano a já vám -"

Vděčnost je prima věc, ale musí se na ni myslet, až když je po všem. Když věc spěchá, vděčnost jen zdržuje.

„Utíkejte s Patem!"

Odešli.

Jakmile jsem osaměl s mrtvolou, překročil jsem ji a poklekl jsem před sejfem, odstrkoval z cesty dopisy a papíry a hledal fotografie. Zatím nic. Ale jedno oddělení sejfu bylo zamčené.

Prohledal jsem mrtvého. Žádný klíč. Ta zamčená část sejfu nebyla příliš pevná, ale já taky nejsem na západu své vlasti nejlepší kasař. Trvalo mi chvíli, než jsem se dostal dovnitř.

Bylo tam to, co jsem hledal. Spousta negativů a kopec pozitivů, asi půl stovky. Začal jsem je probírat, hledal jsem dcery Banbrockovy. Chtěl jsem je mít v kapse, než se Pat vrátí. Neměl jsem tušení, jak daleko by mě ještě nechal jít.

Štěstí mi nepřálo a spoustu času jsem ztratil, než jsem tuto nejdůležitější část sejfu prohlédl. Pat byl zpátky, než jsem si prohlédl šestý obrázek. Těch šest fotek bylo - pěkně hnusných.

„Tak hotovo," hlásil Pat, když vešel. Je s Dickem. Elwood je mrtvý a taky ten jediný černoch, kterého jsem nahoře viděl. Ostatní zřejmě všichni zdrhli. Poldové se zatím neukázali, tak jsem jich zavolal hned víc."

Já vstal. Vjedné ruce jsem držel svazek negativů, v druhé fotografie.

„Co je to?" zeptal se.

Tak jsem ho musel začít zpracovávat znova. „Fotky. Právě jsi mi udělal velkou laskavost, Pate, a já nejsem takový neřád, abych tě žádal o další. Ale musím ti něco předestřít, Pate. Zazpívám ti melodii a ty mi řekni, co to je za písničku.

Tady", zamával jsem mu před očima rukou s fotografiemi, „tady jsou Hadorovy stravenky. Fotky, na které si vybíral nebo plánoval, že bude vybírat. Jsou to fotografie lidí, Pate, většinou žen a dívek, a některé jsou pěkně odpuzující.

Jestli zítřejší noviny přinesou zprávu, že se tu po ohňostroji našly fotografie, bude pozítří v novinách dlouhý seznam sebevražd a ještě delší seznam pohřešovaných. Jestliže se zítřejší noviny o fotografiích vůbec nezmíní, budou seznamy trochu kratší, ale ne o moc. Někteří lidé, jejichž fotografie jsou tady, o nich vědí. Budou čekat, že si pro ně přijde policie. To už přece víme - dvě ženy už se proto zabily. Tady to, co držím v ruce, je dynamit, který může zničit spoustu lidí, Pate, a spoustu rodin, ať už napíšou noviny kteroukoli z těch dvou zpráv.

Ale dejme tomu, Pate, že by v novinách byla zpráva informující o tom, že předtím, než jsi zneškodnil Hadora, podařilo se mu spálit spoustu obrázků a papírů, takže z nich nic nezůstalo. Nezdá se ti, že pak by nebyly žádné sebevraždy? A že některá zmizení z nedávné doby by se vyřešila? Tak to je, Pate. Tak řekni!"

Když si na to teď vzpomínám, zdá se mi, že jsem nikdy předtím ani potom nebyl tak výmluvný.

Ale Pat mi netleskal. Naopak, proklínal mě. Nadával mi tak silně, že by byl pes ode mne kost nevzal, a já pochopil, že

mám další bod. Nadal mi tolik jmen, kolik jsem jich nikdy předtím neslyšel od člověka z masa a kostí, který za ně zaslouží přes ústa.

Když to doříkal, donesli jsme papíry a fotky a malý adresář, který jsem taky v sejfu našli, do vedlejší místnosti, a tam jsme jimi nakrmili ten malý kulatý bubínek. Poslední papír lehl popelem, než jsme nad hlavou slyšeli, že přijela policie.

„Ale teď už je absolutní konec!" prohlásil Pat, když jsme se po práci narovnali. „Neopovažuj se mě ještě jednou o něco takového žádat, kdybys měl žít tisíc let."

„Ne, to je absolutně všechno," ubezpečil jsem ho.

Mám Pata rád. Je to správný chlap. Na té šesté fotografii byla jeho žena, ta lehkomyslná, temperamentní dcera dovozce kávy.

PŘEVRAT, ANEB TA ZÁLEŽITOST S KRÁLEM

Vlakem z Bělehradu jsem dojel do Stěpanie, hlavního města Muravska, brzy odpoledne. Hnusné odpoledne. Když jsem vyšel z hranaté žulové nádražní barabizny a nastupoval do taxíku, pleskal mi studený vítr do obličeje studený déšť.

Angličtina byla pro řidiče španělská vesnice, rovněž tak franština. Dobrá němčina nemusela být nejvhodnější. Ale moje němčina nebyla dobrá. Byla to slátanina vrčení a guturálních efektů. Šofér ve Stěpanii byl první člověk, který dělal, že tomu rozumí. Podezíral jsem ho, že prostě jen hádá, a byl jsem připraven na to, že mě doveze někam daleko na předměstí. Asi byl dobrý hadač. Dovezl mě do hotelu Republika.

Hotel byl nový, taková ta šestiposchoďová stodola hrdá na své výtahy, americké instalační zařízení, koupelny u každého apartmá, prostě na všechny ty moderní výmysly. Umyl jsem se, převlékl a sešel dolů do kavárny, abych si dal něco k obědu. Poté, co mě skvostně uniformovaný vrchní portýr vybavil podrobnou instruktáží v jazyce anglicko-francouzsko-posunkovém, ohrnul jsem si límec pršiplášťě a přešel zablácené náměstí na cestě k Royovi Scanlanovi, což byl chargé ďaffaires Spojených států v tomto nejmladším a nejmenším balkánském státě.

Scanlan byl zavalitý třicátník, hladké vlasy mu začínaly Šedivět, nervózní tvář měl ochablou, tlusťoučké bílé ruce sebou chvílemi škubaly. Byl velmi dobře oblečen. Podal mi ruku, dovedl mě k židli, na můj doporučující dopis se skoro ani nepodíval a když říkal: „Tak vy jste soukromý detektiv ze San Franciska?" zíral mi na kravatu.

„Ano."

„O koho jde?"

„Lionel Grantham."

„Ne!"

„Ano."

„Ale to je -" Vtom si diplomat uvědomil, že se mi dívá do očí, rychle přeřadil pohled k mým vlasům a zapomněl, co chtěl říct.

„Ale to je co?" napověděl jsem mu.

„Nu," pozvedl hlavu a obočí jaksi do neurčitá, „To není takový typ."

Jak je tu dlouho?" zeptal jsem se.

„Dva měsíce, možná tři nebo tři a půl."

„Znáte ho dobře?"

„O nikoli! Od vidění. Samozřejmě, mluvil jsem s ním. Jsme tu jediní dva Američané, takže se známe docela dobře."

„Víte, co tu dělá?"

„Ne, to nevím. Myslím, že se tu prostě zastavil na svých cestách, pokud ovšem tu není za nějakým zvláštním účelem. Bezpochyby v tom je dívka - dcera generála Radňaka - ale myslím, že ne."

„Jak tráví čas?"

„Já opravdu nemám ponětí. Bydlí v hotelu Republika, je oblíbený mezi lidmi ze zastupitelských úřadů, jezdí trochu na koni, žije jako obvykle žijí mladí muži z dobré rodiny."

„Schází se s někým podezřelým?"

„Nic, o čem bych věděl, kromě, snad - viděl jsem ho s Mahmudem a Einarsonem. To jsou rozhodně ničemové, ale nemusí být."

„Co je to za lidi?"

„Nubar Mahmud je sekretář doktora Semiče, prezidenta. Plukovník Einarson je Islanďan, v současné době prakticky vrchní velitel armády. Ani o jednom nic nevím."

„Až na to, že to jsou ničemové?"

Diplomatický zástupce bolestně zvrásnil vypouklé čelo a uštědřil mi odmítavý pohled. „Na tom nezáleží," vyslovil se.

„A mohu se zeptat, z čeho je Grantham podezřelý?"

„Z ničeho."

„A co tedy?"

„Před sedmi měsíci na své jednadvacáté narozeniny se zmocnil peněz, které mu odkázal otec - pěkný balík, do té doby si nemohl moc výskat. Jeho matka měla a dosud má zcela určité středostavovské názory na tříbení mladého charakteru. Jeho otec byl skutečný aristokrat ve starém stylu - tvrdý, uhlazeného vyjadřování. Co chtěl mít, to si prostě vzal, měl zálibu ve starém víně a mladých ženách, obojí ve značné míře, v kartách a hazardních hrách, v dostizích a v zápasech, ať už byl účastníkem nebo pozorovatelem. Za jeho života měl hoch chlapskou výchovu. Paní Granthamová považovala manželův vkus za nízký, ale on byl takový, že muselo být po jeho. A navíc byli Granthamovi tradičně v Americe nejlepší. Od nijako od ženy se očekávalo, že tím bude oslněna. Před jedenácti lety, když bylo Lionelovi deset, otec zemřel. Paní Granthamová vyměnila rodinnou ruletu za domino a začala synka převychovávat ke svému obrazu.

V životě jsem ho neviděl, ale říkali, že se jí to nepovedlo. V každém případě ho jedenáct let držela zkrátka, nepustila ho

ani na kolej. Tak to šlo až do jeho plnoletosti, kdy mohl dostat svůj podíl z otcova majetku. Tehdy políbil matku a jakoby nic jí oznámil, že se trochu proběhne po světě, sám. Matinka se ho snažila přemluvit, jak to matinky obvykle dělají, ale není to nic platné. Ohlásila se v něm Granthamová krev. Lionel slíbil, že jí tu a tam pošle pohled, a zmizel.

Zřejmě se na svých cestách choval celkem slušně. Zřejmě mu stačilo, že je volný. Ale před pár týdny dostala od něho společnost spravující jeho majetek příkaz, aby prodala jeho cenné papíry a peníze mu poslala do banky v Bělehradu. Byl to značný obnos - přes tři miliony dolarů - a tak společnost informovala paní Granthamovou. Ta div nevyletěla z kůže. Do té doby od něj dostávala dopisy, z Paříže, ani slovo o Bělehradu.

Matinka se hned chtěla řítit do Evropy. Její bratr, senátor Walbourn, jí to vymluvil. Poslal několik telegramů a zjistil, že Lionel není ani v Paříži ani v Bělehradě, ledaže by se tam schovával. Paní Granthamová hned balí kufry a objednává jízdenky. Senátor jí v tom znovu zabraňuje a vysvětluje, že je lepší klidně celou věc prozkoumat. A tak přišel s tou věcí do naší agentury. Já jel do Paříže, zjistil jsem, že se mu tam kamarád stará o poštu a že on sám je tady ve Stěpanii. Cestou sem jsem se zastavil v Bělehradě a zjistil, že většina peněz už mu byla zaslána sem. A tak jsem tady."

Scanlan se spokojeně usmíval.

„V tom nemohu nic dělat," oznámil mi. „Grantham je plnoletý a jsou to jeho peníze."

„Jistě," souhlasil jsem. „Já jsem na tom jako vy. Jediné, co mohu udělat, je rozhlédnout se, zjistit, co má hoch za lubem, a pokusit se jeho prachy zachránit v případě, že ho někdo šidí. Nemáte žádnou představu, na co mohl peníze potřebovat? Tři miliony dolarů - do čeho je mohl vložit?"

„Nevím." Chargé ďaffaires sebou neklidně vrtěl. „Tady není žádný podnik, který by měl nějakou hodnotu. Je to čistě zemědělská země, půda rozdělená mezi drobné majitele, deset, patnáct, dvacet akrů. Je tu ovšem to, že se stýká s Einarsonem a Mahmudem. Ti by mu určitě od peněz ulehčili, kdyby měli příležitost. A já jsem si jisty, že ho okrádají. Ale zase si říkám, že snad ne. Třeba je ani nezná. Třeba je v tom ženská."

„Dobrá, za kým mám tedy jít? Problém je, že tuhle zemi neznám, neznám ani jazyk. Za kým mohu jít, říct mu, o co jde, a požádat o pomoc?"

„To nevím," pronesl zachmuřeně. Pak se mu tvář rozzářila. Jděte za Vasilijem Djudakovičem. Je to šéf policie. To je muž pro vás! Ten vám může pomoci a můžete mu důvěřovat. Má místo mozku trávicí trakt. Nepochopí nic z toho, co mu budete povídat. Ano, Djudakovič je váš člověk!"

„Díky," řekl jsem a vyklopýtal jsem do blátivé ulice.

Úřad šéfa policie jsem našel ve vládní budově, nevábné betonové krabici hned vedle prezidentské rezidence na horním konci náměstí. Jakýsi hubený úředník s bílým knírem mi lámanou franštinou, ještě horší, než je moje němčina, vysvětlil, že Jeho Excelence není přítomna. Vypadal trochu jako souchotinářský Santa Claus. Já se tvářil vážně, snížil jsem hlas až do šepotu a zopakoval jsem mu, že mě posílá chargé ďaffaires Spojených států. Jen tak mě napadlo to tak říct, ale na svatého Mikuláše to zřejmě zapůsobilo. S pochopením pokýval hlavou a vyšmajdal z místnosti. Za okamžik byl zase zpátky, ve dveřích se mi uklonil a požádal mě, abych ho následoval.

Držel jsem se ho v nepříliš osvětlené chodbě až k širokým dveřím bznačeným číslem 15. Otevřel je, znovu se mi uklonil, když jsem jimi procházel, a zasípal ‚fisseyez-vous, s U vous plait," zavřel dveře a nechal mě samotného. Rozhlédl jsem se po velké pracovně, čtvercové místnosti, v níž všechno bylo veliké. Čtyři okna byla dvojnásobná. Židle vypadaly jako lavice, až na jednu u psacího stolu, což mohla být docela dobře plošina nákladního auta. Na její desce mohlo spát několik lidí. U stolu by dvacet lidí mohlo obědvat.

Pak se otevřely dveře proti těm, jimiž jsem vstoupil, a do místnosti vešla dívka, zavřela za sebou, čímž do druhé místnosti zavřela podivné hrčení, vycházející z nějakého těžkého stroje.

Jsem Romana Franklová," pronesla anglicky, „sekretářka Jeho Excelence. Řekl byste mi, co si přejete?"

Mohlo jí být něco mezi dvaceti a třiceti, měřila něco přes metr padesát, štíhlá, ale ne vychrtlá, měla vlnité, téměř černé vlasy, oči s dlouhými řasami s šedými panenkami s černým orámováním, drobný obličej s jemnými rysy a hlas, který byl tichý, nehlučný a přece srozumitelný. Oblečená byla do červených vlněných šatů v podstatě beztvarých, až na obrysy, které jim dodávalo její tělo. Když se jakkoli pohnula, když vykročila či zvedla ruku, bylo to, jako by k tomu nepotřebovala žádnou energii, jako by s ní pohyboval někdo jiný.

„Rád bych s ním mluvil," řekl jsem, zatímco jsem si zároveň dával dohromady popis jejího zevnějšku.

„Jistě, později," slíbila, „ale teď to nejde." Otočila se s tím svým zvláštním lehkým půvabem, přistoupila zase ke dveřím, otevřela je tak, aby ke mně zase vnikal onen hrčivý zvuk, a řekla: „Slyšíte? Dává si dvacet."

Zavřela zase chrápání Jeho Excelence do vedlejší místnosti a přeplula místnost k ohromné kožené židli u psacího stolu, na kterou se vyšplhala.

„Posaďte se," řekla a ukázala droboučkým ukazováčkem na židli vedle stolu. „Když mi povíte, o co se vám jedná, ušetří nám to čas, protože nemluvíte-li naším jazykem, budu muset tak jako tak Jeho Excelenci tlumočit."

Pověděl jsem jí o Lionelu Granthamovi a o tom, co mě na něm zajímá. Použil jsem v podstatě stejná slova, jako když jsem mluvil se Scanlanem, a uzavřel jsem: „Víte, nemůžu nic dělat, jen se musím pokusit zjistit, co ten chlapec plánuje a pomoct mu, bude-li potřebovat. Nemohu jít přímo k němu, obávám se, že je příliš granthamovský na to, aby přijal s porozuměním, co by se mu jevilo jako vnucování se chůvy. Pan Scanlan mi doporučil, abych požádal o pomoc policejního ředitele."

„To jste měl štěstí." Vypadala, jako by chtěla udělat vtip na představitele mé země, ale jako by si nebyla jistá, jak bych to přijal. „Není vždycky snadné rozumět vašemu chargé ďaffaires"

„Když už jednou pochopíte jeho styl, není to tak těžké. Musíte si jen odmyslet všechna jeho ne, nic, nikoli, nevím."

„Ach, ano! Přesně tak!" vykřikla a se smíchem se ke mně naklonila. „Vždycky jsem si říkala, že k tomu musí být nějaký klíč, ale nikdo ho ještě nenašel. Vy jste vyřešil celostátní problém."

„Za odměnu bych si tedy zasloužil, abyste mi řekla všechno, co víte o Granthamovi."

„To si opravdu zasloužíte, ale musím nejdřív promluvit s Jeho Excelencí."
„Můžete mi aspoň zcela neoficiálně říct, co si o Granthamovi myslíte? Znáte ho?"
„Ano. Je okouzlující. Příjemný chlapec, roztomile naivní, nezkušený. Ale okouzlující."
„S kým se tu přátelí?"
Zavrtěla hlavou. „Ne, ne, už nic, dokud se Jeho Excelence neprobudí. Vy jste ze San Franciska? Vzpomínám si na ty legrační tramvaje a na mlhu. A na salát hned po polévce a na kávu u Dana."
„Byla jste tam?"
„Dvakrát. Byla jsem rok a půl ve Spojených státech, vystupovala jsem ve varieté. Pomáhala jsem králíčkům z klobouku."
Ještě další půlhodinu jsme si takto povídali, když tu se dveře otevřely a policejní ředitel vešel.
Nadměrná velikost nábytku se okamžitě zcvrkla na normál, z dívky se stala trpasličí víla a já si připadal jak nezletilý kluk.
Vasilij Djudakovič měřil určitě dva metry a co teprve jeho objem! Možná že vážil jen něco málo přes dva metráky, ale při pohledu na něj jste museli uvažovat v tunách. Světlovlasá hora masa se světlým vousem v černém kaizrroku. Měl kravatu, takže měl asi taky límec, ale ten byl zřejmě kolem dokola schovaný v červených lalocích krku. Bílá vesta měla velikost a tvar krinolíny, ale přesto na něm byla napjatá tak, že jí div neuletěly knoflíky. Oči byly téměř neviditelné v polštářích tuku a ukrývaly se v bezbarvé temnotě jako voda v hluboké studni. Ústa tvořila ve žlutých vousech masitý červený ovál. Vstoupil pomalu, nemotorně a mně přišlo divné, že pod ním nevrže podlaha.
Romana Franklová mě pozorně sledovala, sklouzla z mohutného koženého křesla a představila mě. Obdařil mě masitým, ospalým úsměvem a podáním ruky, která na první pohled připomínala nahé miminko. Nakonec se pomalu spustil do křesla, které dívka uvolnila. Jakmile se tam zasadil, sklonil hlavu na polštář několika podbradků. Vypadalo to, že bude i nadále spát.
Přitáhl jsem dívce jinou židli. Šlehla po mě okem, jako by chtěla cosi v mé tváři zachytit, a začala k němu mluvit, předpokládám, že to bylo v jejich rodném jazyce. Mluvila rychle asi dvacet minut a on nedal ničím najevo, že poslouchá, ba dokonce že snad by byl vzhůru.
Když skončila, řekl: „Da. "Řekl to zasněně, ale ta slabika zněla mocně a nemohla vycházet z ničeho méně prostorného než z jeho gigantického břicha. Dívka se ke mně s úsměvem otočila.
Jeho Excelence vám rád poskytne jakoukoli možnou pomoc. Oficiálně, samozřejmě, nemá zájem na tom, aby se jakkoli angažoval ve věcech hosta z jiné země, ale uvědomuje si, jak je důležité, aby se za svého pobytu zde pan Grantham nestal obětí nějaké špinavosti. Buďte tak laskav a přijďte zítra odpoledne asi tak ve tři hodiny."
Slíbil jsem, že přijdu, poděkoval jsem jí, potřásl gargantuov-skou rukou a vyšel ven do deště.
Vrátil jsem se do hotelu, kde nebylo těžké zjistit, že Lionel Grantham bydlí v apartmá v šestém poschodí a že je zrovna doma. Nosil jsem v kapse jeho fotografii a v hlavě jeho popis. Zbytek odpoledne a začátek večera jsem strávil čekáním, až se mi zjeví jako skutečnost. Pár minut po sedmé jsem se dočkal.
Z výtahu vystoupil vysoký, vzpřímený chlapec s postavou, které ubývalo od širokých ramen k úzkým bokům a která se nesla na dlouhých pevných nohách, prostě figura, považovaná krejčími za ideální. Růžová tvář s pravidelnými rysy byla opravdu pěkná a nesla výraz vznešené nadřazenosti tak výrazné, že nemohla být ničím jiným než kamufláží mladické nejistoty.
Za chůze si zapálil cigaretu a vyšel na ulici. Nepršelo už, ale mraky naznačovaly, že to nebude nadlouho. Sel pěšky. Já za ním.
Vstoupili jsme do velkoryse pozlacené restaurace asi dva bloky od hotelu. Na malém balkónku, nebezpečně přilepeném vysoko na zdi, hrála cikánská kapela. Zdálo se, že všichni obsluhující a téměř všichni večeřející mladíka znají. Uklonil se, usmál se na všechny strany a šel ke stolu téměř na konci místnosti, kde na něho čekali dva muži.
Jeden byl vysoký, statný, s množstvím tmavých vlasů a náramným tmavým knírem. Jeho zdravě vybarvená tvář s krátkým nosem nesla vyraz člověka, který tu a tam nepohrdne nějakou tou rvačkou. Měl na sobě zeleno-zlatou vojenskou uniformu a naleštěné holinky z černé kůže. Jeho společník byl ve večerním obleku. Byl to obtloustlý snědý muž střední výšky s ulízanými černými vlasy a příjemnou oválnou tváří.
Mladý Grantham si k nim přisedl a já si našel místo u stolu kousek od nich. Objednal jsem si večeři a rozhlédl se po ostatních hostech. Svítilo tam pár uniforem, pár fraků a večerních rób, ale většina hostů měla obyčejné odpolední oblečení. Několik obličejů vypadalo britsky, asi dva mohly patřit Řekům, jiné Turkům. Jídlo bylo chutné a já měl hlad. Když jsem si zapálil nad malým šálkem hutné kávy, Grantham a jeho přítel důstojník se zvedli a odcházeli.
Byl bych nedostal včas účet, abych zaplatil, aniž bych na sebe upozornil, proto jsem je nechal odejít. Seděl jsem dál, až pak ten obtloustlý černovlasý požádal o účet. Podařilo se mi stát na ulici o minutu dříve, než vyšel. Díval jsem se na spoře osvětlené náměstí s výrazem turisty, který se ještě nerozhodl, kam půjde.
Přešel kolem mne a ubíral se po blátivé ulici obezřetným krokem jako kočka, která pečlivě vybírá, kam šlápne.
Z tmavého vchodu do nějakého domu náhle vykročil voják - kostnatý muž v kabátě z ovčí kůže a vojenské čepici, s prošedivělým knírem nad šedivými jízlivými rty a naříkavými slovy ho zastavil.
Snědý muž zvedl ruce i ramena s gestem překvapeným i rozzlobeným.
Voják znovu něco zafňukal, ale úsměšek na jeho rtech se zvýraznil. Obtloustlý muž hovořil tiše, ale ostře, rozhněvaně. Posléze však vytáhl z kapsy nějaké hnědé papírové bankovky a podal je vojákovi. Voják je strčil do kapsy, zasalutoval a přešel ulici.
Když snědý muž přestal hledět za vojákem, došel jsem na roh, za nímž zmizel ovčí kožich a vojenská čepice. Voják už byl o jeden a půl bloku domů dál, šel rychle se skloněnou hlavou. Spěchal. Měl jsem co dělat, abych mu stačil. Městská zástavba řídla a čím byla spořejší, tím méně se mi naše výprava líbila. Sledovat lidi je nejlepší ve dne a v

rušném místě, kde to dobře znáte. Toto byl příklad nejméně příjemného špehování.

Vyvedl mě z města po betonové silnici, při které bylo tu a tam pár domů. Držel jsem se co nejdál od něho, takže jsem ho před sebou viděl pouze jako málo znatelný rozmazaný stín. Voják se mi ztratil za ostrou zákrutou silnice. Pospíchal jsem k ní s úmyslem, že za zatáčkou se zase budu držet zpátky. Ve spěchu jsem to všechno div nepokazil.
Voják se totiž náhle objevil v zatáčce a šel směrem ke mně.

Kousek za mnou byla při silnici menší hromada prken. To byla jediná možnost dostupného úkrytu. Rychle jsem se k ní rozběhl.

Nestejnoměrně naskládaná prkna tvořila na konci hromady nízkou skrýš, dost velkou na to, abych se do ní schoval. Na kolenou v blátě jsem se do té jeskyňky přikrčil.

Skulinou mezi prkny jsem už vojáka viděl. V jedné ruce se zableskl jasný kov. Asi nůž, pomyslel jsem si. Ale když se před mým úkrytem zastavil, poznal jsem, že je to zastaralý typ poniklovaného revolveru.

Stál bez hnutí, díval se na hromadu prken, pak se rozhlédl na obě strany silnice. Něco zabručel a vykročil směrem ke mně. Když jsem se sunul těsněji pod prkna, třísky dřeva mě píchaly do tváří. Zbraň i kožený pendrek jsem nechal v cestovní tašce v hotelu. Hlavně že tam byly tak dobře uschované! Zbraň ve vojákově ruce se stále leskla.

Začalo pršet, kapky deště dopadaly na prkna i na zem kolem. Voják si za chůze ohrnul límec kabátu. To se mi moc líbilo, protože muž slídící za jiným mužem by to nikdy neudělal. Nevěděl tedy, že se v hromadě dřeva ukrývám. Stále hledal úkryt. Byla to spravedlivá hra. Jestli mě najde, říkal jsem si, má zbraň, ale já ho uvidím dřív.

Zavadil kožichem o dřevo, když šel kolem mého úkrytu, sklonil se a šel dál za hromadu, tak těsně u mne, že tytéž kapky dopadaly na nás oba. Pak už jsem ho neviděl, ale slyšel jsem ho dýchat, škrabat se, dokonce si něco pobrukoval.
Přešly věky.

Bláto, v němž jsem klečel, se mi vsakovalo do nohavic, kolena a lýtka už jsem měl mokrá. Jak jsem dýchal, škrabalo mě nehoblované dřevo do obličeje. V ústech jsem měl tak vyschlo, jak jsem měl na nohách mokro, protože jsem jimi dýchal, aby to nebylo slyšet.

Pak vyjel ze zatáčky směrem do města automobil. Uslyšel jsem, jak voják něco tiše zabručel a odjistil revolver. Auto už bylo před námi, jelo dál. Voják vydechl a začal se zase škrabat a něco si pobrukovat.
Uběhly další věky.

Deštěm k nám pronikly mužské hlasy, sotva slyšitelné, ale pak silnější a silnější. Po silnici, po níž jsme přišli, kráčeli čtyři vojáci v ovčích kožichách a vojenských čepicích. Když zmizeli za zatáčkou, utichly i jejich hlasy.

Kdesi daleko zatroubilo auto. Nehezky, dvakrát. Můj voják zabručel cosi, co znělo jako: „Už je tady." Bláto mu pod botami začvachtalo a prkna na hromadě pod jeho vahou zavrzala. Ale neviděl jsem, co dělá.

Pak se v zatáčce roztancovalo bílé světlo a objevilo se další auto. Silný vůz mířil do města rychlostí, která nebrala ohled na kluzkost silnice. Vpředu seděli dva lidé, ale pro tmu, déšť a rychlost nebylo možné rozeznat, jak vypadají.

Nad hlavou se mi rozeřval těžký revolver. Voják pracoval. Rychle jedoucí auto se smýklo na vlhkém betonu, brzdy zaskřípaly.

Když jsem po šestém výstřelu usoudil, že zbraň je asi prázdná, vylezl jsem rychle ze své jeskyně. Voják se opíral o prkna, zbraní stále mířil na klouzající auto a mžoural do kapek deště.

Otočil se, rychle namířil zbraň na mne a vykřikl něco, čemu jsem pochopitelně nerozuměl. Předpokládal jsem, že je zbraň prázdná. Zvedl jsem obě ruce vysoko nad hlavu, zatvářil jsem se udiveně a kopl jsem ho do břicha.

Složil se na mne, obtočil se mi kolem nohy. Šli jsme k zemi oba. Já byl dole, jeho hlava ležela na mém stehně. Čepice mu spadla. Chytil jsem ho oběma rukama za vlasy, vysunul jsem se zpod něho a vstal jsem. Kousl mě do nohy. Nadal jsem mu různých nevábných jmen a strčil jsem mu palce do uší. Ani jsem nemusel moc tlačit, aby pochopil, že nemá kousat. Když ke mně zvedl obličej a zařval, vrazil jsem mu jednu pěstí pravé ruky. Nato jsem si ho druhou rukou v jeho vlasech musel přitáhnout. Byla to dobrá trefa.

Setřásl jsem si ho z nohy, narovnal jsem se, chytil jsem ho za límec a táhl ho na silnici. Zaplavilo nás bílé světlo. Musel jsem hodně mžourat, abych viděl, že automobil stojí na okraji silnice a předními reflektory si svítí na mne i na mého vzpírajícího se společníka. Ve světle se objevil muž v zeleném a zlatém - byl to onen kvetoucí důstojník, který večeřel s Granthamem v restauraci. V jedné ruce držel pistoli.

Došel až k nám, odsekávaje kroky ve svých vysokých holinkách, nevšímal si vojáka na zemi a prohlížel si mě přísnými tmavými očky. „Brit?" zeptal se mě.
„Američan."

Zakousl se do okraje kníru a řekl bezdůvodně: „Tak to je lepší."

Mluvil anglicky s hrdelním, německým akcentem. Z auta k nám vystoupil Lionel Grantham. Jeho tvář ztratila něco ze své růžovosti.
„Co se děje?" zeptal se důstojníka, ale díval se na mne.

„Nevím," odpověděl jsem mu. „Šel jsem se po večeři projít a trochu jsem si popletl směr. Teprve tady jsem zjistil, že jdu špatně. Když jsem se chtěl vrátit, viděl jsem tady toho člověka, jak se jde schovat za prkna. Měl v ruce zbraň. Považoval jsem ho za lupiče, tak jsem si sám zahrál na vojáky. Když jsem došel k hromadě, vyskočil z úkrytu a začal to do vás pálit. Chytil jsem ho zrovna včas, abych mu překazil cíl. Váš přítel?"

„Vy jste Američan," zaradoval se chlapec. Já jsem Lionel Grantham. Tohle je plukovník Einarson. Jsme vám velice zavázáni." Zkrabatil čelo a podíval se na Einarsona. „Co si o tom myslíte?"

Důstojník pokrčil rameny a zavrčel: Jeden z mých svěřenců, uvidíme." A kopl muže na zemi do žeber.
Voják kopnutím ožil. Posadil se, překulil se na rukou a na kolenou a spustil přerývanou, rozvláčnou prosbu. Přitom tahal špinavýma rukama plukovníka za plášť.

„Ach," klepl ho Einarson přes ruce pažbou pistole, podíval se znechuceně na skvrny od bláta na kabátě a zavrčel

nějaký rozkaz.
Voják vyskočil na nohy, postavil se do pozoru, dostal další rozkaz, udělal čelem vzad a pochodoval k autu. Plukovník Einarson neohebnýma nohama za ním s pistolí na jeho zádech. Grantham mi položil ruku na paži.
„Pojeďte s námi," vybídl mne. „Poděkujeme vám pořádně a lépe se seznámíme, až to vyřídíme s tímhle chlapíkem."
Plukovník Einarson vlezl za volant, vojáka si posadil vedle sebe. Grantham na mne ještě počkal, než najdu vojákův revolver. Pak jsme spolu nastoupili a sedli si na zadní sedadla. Důstojník mě chvíli pochybovačně sledoval koutkem oka, ale neříkal nic. Obrátil auto a vracel se tam, odkud přijeli. Miloval rychlost a neměli jsme to daleko. Sotva jsme se pořádně usadili, už projížděl branou ve vysoké zdi. Po každé straně brány ho voják na stráži zdravil zbraní. Objeli jsme půlkruh po příjezdové cestě a prudce zastavili před čtverhrannou bílou budovou.
Einarson strkal vojáka před sebou. Grantham i já jsme vystoupili. Po levé straně se rýsovala řada svědě šedých, dlouhých nízkých stavení, omývaných deštěm. Byli jsme v kasárnách. Vousatý vojenský sluha v zelené uniformě nám otevřel dveře čtverhranné budovy. Vešli jsme. Einarson strkal vojáka přes malou recepční halu a pak otevřenými dveřmi do své ložnice. Grantham a já jsme je následovali. Sluha se ve dveřích zastavil. S Einarsonem si vyměnili pár slov, načež sluha odešel a zavřel za sebou.
Místnost vypadala jako cela, až na to, že malé okno nebylo zamřížované. Byla úzká s holými, bíle natřenými stěnami a stejným stropem. Holá dřevěná podlaha, vydrhnutá louhem, byla téměř tak bílá jako stěny. Jediným nábytkem byla černá železná postel, tři skládací židle ze dřeva a plátna, nenadřeny dřevěný prádelník, na němž ležel hřeben, kartáč a několik papírů. Jinak nic.
„Posaďte se, pánové," zašveholil Einarson a ukázal na polní židle. „Vyřídíme tu věc."
Sedli jsme si. Důstojník si položil pistoli na prádelník, vedle pistole si opřel loket, druhou rukou, velkou a červenou, si chytil konec kníru a oslovil vojáka. Byl to laskavý, otcovský hlas. Voják, který stál nehnutě a vzpřímeně uprostřed místnosti, odpověděl plačtivě, oči zafixované tupým, jakoby nevnímavým pohledem na oči svého velitele.
Mluvili spolu pět minut, možná déle. V plukovníkově hlase i v jeho chování rostla netrpělivost. Voják zachovával svou bezvýraznou podřízenost. Einarson zaskřípal zuby a plný hněvu se podíval na mladíka a na mne.
„To prase!" vykřikl a začal na vojáka řvát.
Na vojákově šedivém obličeji vyvstal pot a vojenská tuhost mizela. Einarson na něho přestal řvát a zaječel dvě slova směrem ke dveřím. Ty se otevřely a dovnitř vstoupil vousatý sluha s krátkým, tlustým koženým bičem. Na pokyn Einarsonův položil bič na prádelník vedle pistole a odešel.
Voják zakňoural. Einarson mu něco úsečně řekl. Voják se zachvěl a začal si roztřesenými prsty rozpínat kabát, stále však přitom plačtivě a koktavě prosil. Svlékl kabát, zelenou halenu, šedý nátělník a nechal je spadnout na podlahu. Tak tam stál, chlupaté, nepříliš čisté tělo od pasu nahoru nahé. Sepjal prsty a brečel.
Einarson něco zavrčel. Voják ztuhl do pozoru, paže podél těla, čelem k nám, levým bokem k Einarsonovi.
Plukovník Einarson rozepjal pásek, rozepnul rubášku, svlékl ji, pečlivě složil a položil na postel. Zůstal jen v bílé bavlněné košili. Vyhrnul si rukávy až nad lokty a vzal bič. „To prase!" zopakoval.
Lionel Grantham se poněkud nesvůj zavrtěl. Obličej měl bílý, oči mu ztmavly.
Einarson se zase opřel levým loktem o prádelník, levou rukou se zase tahal za konec kníru, líně zkřížil nohy a začal vojáka bičovat. Pravá paže zvedla bič, klesla a bič dopadl. Mělo to v sobě zvlášť výraznou krutost, protože nepospíchal, nenamáhal se. Hodlal bičovat muže tak dlouho, dokud z něj nedostane to, co chce, a šetřil síly, aby to vydržel tak dlouho, jak bude zapotřebí.
Při první ráně zmizel z vojákových očí strach. Zakalily se vzdorem a rty se přestaly škubat. Stál pod ranami jako dřevo a zíral někam přes Granthamovu hlavu. I důstojníkův obličej ztratil jakýkoli výraz. Zmizel z nich hněv. Nedával najevo žádné potěšení z toho, co dělal, ani úlevu v tom, co cítil. Působil jako topič nabírající na lopatu uhlí, jako tesař řezající prkno, jako úředník ťukající na stroji dopis. Prostě tady byla práce, kterou bylo třeba udělat jako dobrý řemeslník, bez spěchu, bez vzrušení, bez přebytečného úsilí, bez nadšení, ale i bez odporu. Bylo to odporné, ale zvýšilo to můj respekt k plukovníku Einarsonovi.
Lionel Grantham seděl na kraji skládací židle a upřeně vojáka sledoval horečnatýma očima. Nabídl jsem mu cigaretu, komplikovaně jsem zapaloval jeho i svou, jen abych mu přerušil sledování nerovného zápasu. Počítal totiž rány, a to nebylo dobré.
Bič se prohnul nahoru, zasvištěl dolů, dopadl s plesknutím na holá záda - nahoru, dolů, nahoru, dolů. Einarsonova tvář začala vlhnout úměrně s vydávanou energií. Vojákova šedivá tvář byla jako kus kytu. Byl otočený ke Granthamovi a ke mně. A my neviděli stopy po biči na jeho zádech.
Grantham si něco pro sebe zašeptal a pak vydechl: Já už to dál nesnesu!"
Einarson od své práce ani nevzhlédl.
„Vydrž," zamumlal jsem, „když už jsme to vydrželi tak dlouho."
Chlapec vstal na nejistých nohách a šel k oknu, otevřel je a díval se ven do deštivé noci. Einarson si ho nevšímal. Přidal teď do bičování víc síly, rozkročil se, trochu se nakláněl dopředu s levou rukou podepírající bok, pravá zvedala a spouštěla bič nahoru, dolů, stále rychleji.
Voják se zakymácel a jeho chlupatou hrudí otřásl vzlyk. Bič šlehal, řezal dál. Podíval jsem se na hodinky. Einarson už takto pracoval čtyřicet minut a vypadal stále dobře.
Voják zasténal a otočil se k důstojníkovi. Ten rytmus úderů nezměnil. Poslední prosekl mužovo rameno. Zachytil jsem očima vojákova záda - jen živé maso. Einarson ostře promluvil. Voják se prudce postavil do pozoru levým bokem k Einarsonovi. Ale bič pokračoval - nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru, dolů.
Voják se vrhl na ruce a na kolena k Einarsonovým nohám a spustil příliv slov, přerušovaný vzlyky. Einarson se na něj díval, pozorně poslouchal, levou rukou přidržoval kožený konec biče, v pravé ruce stále svíral jeho pevný konec. Když

voják skončil, Einarson mu kladl otázky, voják odpovídal. Pak Einarson pokýval hlavou a voják vstal. Einarson mu položil přátelsky ruku na rameno, otočil si ho zády k sobě, podíval se na jeho rozsekaná záda a pronesl něco laskavým tónem. Pak zavolal sluhu a dal mu nějaké instrukce. Voják se s úpěním shýbl pro své oblečení a vyšel za sluhou z místnosti.

Einarson odhodil bič na prádelník a vzal si z postele rubášku. Z jedné kapsy vyklouzla na podlahu náprsní taška. Když ji zvedal, vyklouzl z tašky umazaný výstřižek z novin a přeplul vzduchem až k mým nohám. Zvedl jsem ho a vrátil plukovníkovi. Byla to fotografie muže, perského šacha podle textu pod obrázkem.

„To prase!" řekl plukovník při oblékání a myslel vojáka, nikoli šacha. „Má syna, taky ještě do minulého týdne v mém vojsku. Ten syn pije příliš mnoho vína. Já ho napomínám. On je drzý. Co to je za armádu bez kázně? Prasata! Já to prase uhodím a on vytáhne nůž. Ach! Co je to za armádu, když voják napadá své důstojníky nožem? Poté, co jsem já - osobně, račte rozumět - skončil s tím dobytkem, předal jsem ho vojenskému soudu k odsouzení na dvacet let vězení. Tomu staršímu praseti, jeho otci, se to nelíbí. A tak mě dnes večer střílí. Ach! Co to je za armádu?"

Lionel Grantham odstoupil od okna se strhanou tváří. A v mladých očích měl stud za strhanou tvář.

Plukovník Einarson se mi pak prkenně uklonil a pronesl děkovnou řeč za to, že jsem vojákovi zabránil - což jsem neudělal - aby ho zastřelil. Pak se rozhovor stočil na moji přítomnost v Muravsku. Řekl jsem jim, že jsem byl za války kapitánem ve vojenském zpravodajském oddíle. To bylo pravda a byla to jediná pravda, kterou jsem jim poskytl. Po válce - tak pokračovala moje pohádka - jsem se rozhodl zůstat v Evropě, kde jsem přešel do civilu, trochu jsem se potuloval, věnoval se různým zaměstnáním na různých místech. Snažil jsem se neuvádět přesná fakta, abych v nich vzbudil dojem, že ona různá zaměstnání nebyla vždycky nevinná. Přesnější detaily - i když stále vysoce imaginární - jsem zaměřil na své nedávné zaměstnání v jednom francouzském syndikátu a připustil jsem, že jsem do tohoto koutu světa přišel proto, abych se na nějaký čas neukazoval v západní Evropě.

„Nic, za co bych mohl být odsouzen," hovořil jsem dál. „Ale mohlo by to tam být pro mne nepohodlné. A tak jsem se zdržoval v Mitteleuropa, zjistil jsem, že bych mohl najít konexe v Bělehradě, ale po příjezdu tam jsem poznal, že to byl falešný poplach. A tak jsem se ocitl tady. Možná se tu něco naskytne. Zítra mám schůzku s ředitelem policie. Asi mu budu moci nabídnout, v čem by mě mohl využít."

„Ten primitiv Djudakovič!" vyjádřil se pohrdavě Einarson. „Shledáváte ho sympatickým?"

„Bez práce nejsou koláče," usmál jsem se.

„Einarsone," začal Grantham, pak zaváhal a řekl: „Nebylo by možné, co myslíte -" a nedokončil.

Plukovník se na něj zamračil, všiml si, že to vidím, odkašlal si a pak mi řekl drsně upřímným tónem: „Asi by bylo lépe, kdybyste se příliš neukvapil a nezavazoval se tomu tlustému státnímu úředníkovi. Třeba - může se objevit možnost, že víme o jiném poli, kde by se váš talent mohl uplatnit k vaší větší spokojenosti - i zisku."

Nechal jsem jeho slova bez odpovědi, neřekl jsem ani ano, ani ne.

Do města jsme se vrátili v plukovníkovu autu. On a Grantham seděli vzadu, já vpředu vedle vojína, který řídil. Grantham a já jsme vystoupili u hotelu. Einarson nám dal dobrou noc a jel rychle dál, jako by pospíchal.

„Ještě je brzo," poznamenal Grantham, když jsme vešli do haly, „pojďte ještě na chvíli ke mně."

Zastavil jsem se ve svém pokoji, abych si smyl bláto, které se na mne nalepilo u hromady prken, a abych se převlékl. Pak jsem šel nahoru k němu. Měl tři pokoje v nejvyšším poschodí, s výhledem na náměstí.

Postavil na stůl láhev whisky, sodovku, citron, doutníky a cigarety a popíjeli jsme, kouřili a povídali. Patnáct, možná dvacet minut uběhlo za povrchního komentování noční události, jak

Jste hodný, že to říkáte," řekl a mačkal v rukou klobouk. Odkašlal si. „Včera jste říkal, že byste - že byste mi pomohl, kdybych potřeboval."

„Ano. Pomůžu vám. Sedněte si."

Posadil se, zakašlal, olízl si rty. „Nemluvil jste s nikým o té včerejší záležitosti s vojákem?"

„Ne," ubezpečil jsem ho.

„A nebudete to nikomu povídat?"

„Proč?"

Podíval se na zbytky mé snídaně a chvíli neodpovídal. Jen si nervózně poposedl a pak, aniž zvedl hlavu, se zeptal:

„Víte, že Mahmuda v noci zabili?"

„Toho muže, co s vámi a s Einarsonem večeřel?"

„Ano. Chvíli po půlnoci ho někdo zastřelil před jeho domem."

„Einarson?"

Vyskočil.

„Ne! Co vás to napadlo?"

„Einarson věděl, že Mahmud vojákovi zaplatil, aby ho zlikvidoval, a tak ho oddělal nebo ho dal oddělat. Řekl jste mu, co jsem vám včera pověděl?"

„Ne." Začervenal se. „Víte, je to trapné, když za vámi pošle rodina chůvu."

A tak jsem hádal. „Řekl vám, abyste mi nabídl tu práci, o které včera mluvil, a abyste mě upozornil, že o tom vojákovi nemám mluvit. Je to tak?"

„A-ano."

„Tak do toho! Spusťte a nabízejte."

"Ale on neví, že jste -"

„A co tedy budete dělat? Jestli mi nic nenabídnete, budete mu muset říct důvod."

„Ach Bože, to je zmatek!" povzdychl si smutně, opřel se lokty o kolena a sevřel obličej dlaněmi. Díval se na mne utrápenýma očima kloučka, kterému se život zdá příliš komplikovaný.

Byl zralý na upřímný rozhovor. Usmál jsem se na něj, dopil jsem kávu a čekal jsem.
„Je vám jistě jasné, že se nenechám chytit za ucho a odvést domů," začal náhlým výbuchem poněkud dětinského vzdoru.
Je vám jistě jasné, že se o to ani nepokusím," uklidnil jsem ho.
Nastala zase chvilka ticha. Já kouřil, on si dál držel hlavu a tvářil se utrápeně. Po chvilce se začal na židli trochu ošívat, pak se narovnal a ztuhl a tvář mu polil od vlasů až k límečku perfektní nach.
„Chci vás požádat o pomoc," řekl a dělal, že o zrudlé tváři nic neví. „Povím vám celou tu šílenou věc. Jestli se mi budete smát, budu - Nebudete se mi smát, viďte?"
Jestli je to něco legračního, tak se asi smát budu, ale to neznamená, že vám nepomůžu."
„Vlastně ano, smějte se! Vždyť je to hloupé. Budete se muset smát." Zhluboka se nadechl. „Myslel jste někdy - myslel jste někdy na to, že byste se rád stal -" zarazil se, podíval se na mne zoufale plaše, pak se vzpamatoval a poslední slovo skoro vykřikl - „králem?"
„Možná ano. Měl jsem spousty nápadů o tom, čím bych rád byl, a tohle v tom taky mohlo být."
„Setkal jsem se s Mahmudem na jedné ambasádě v Konstantinopoli," vrhl se teď střemhlav do svého příběhu, tvořil slova rychle, jako by se jich chtěl honem zbavit. „Byl tajemníkem prezidenta Semiče. Měli jsme přátelský vztah, ačkoli nějak zvlášť rád jsem ho neměl. Přemluvil mě, abych s ním jel sem, a představil mě plukovníkovi Einarsonovi. Potom - není totiž pochyby, že zemi vládne nemožná vláda. Byl bych do toho nešel, kdyby to tak nebylo.
Začala se připravovat revoluce. Muž, který měl stát v jejím čele, právě zemřel. Další handicap je nedostatek peněz. Věřte mi - nebyla to jen má marnivost, co mě do toho vehnalo. Věřil jsem - a stále věřím - že by to bylo - bude - pro dobro země. Udělali mi nabídku, že bych se mohl stát králem, kdybych revoluci financoval.
Počkejte! Bůh ví, že to je hloupé, ale nemyslete si, že je to hloupější, než to je. Získat peníze, které mám, by v této malé, zbídačelé zemi trvalo dlouho. Kdyby ale měli amerického vládce, bylo by snadnější - mělo by být snadnější - vypůjčit si v Americe nebo v Anglii. Dále je tu i politický aspekt. Muravsko je obklopeno čtyřmi státy, každý z nich je natolik silný, že by mohl Muravsko anexovat, kdyby chtěl. Muravsko dosud udrželo nezávislost jen proto, že mezi sousedními státy panuje závist, a protože má přístav.
Kdyby Muravsko mělo amerického panovníka a kdyby se zařídily půjčky v Americe a Anglii a obě tyto země by sem investovaly svůj kapitál, situace by se změnila. Muravsko by mělo silnější pozici a mohlo by si vytvářet přátelské vztahy se silnějšími mocnostmi. Pak by byly sousední země opatrnější.
Albánie uvažovala po l. světové válce taky takto a nabídla korunu jednomu z bohatých amerických Bonapartů. Ale on to odmítl. Byl to starší muž a měl již své dobré postavení. Já jsem chtěl využít nabídky, když mi ji udělali. V našem rodě - v linii Granthamových -" na tomto místě se zase do jeho chování vrátily rozpaky, kterých se během řeči zbavil - „bývali králové. Genealogie našeho rodu vede až k Jakubovi IV. skotskému. Já chtěl - bylo příjemné myslet na to, že bych mohl naší rodině zase přinést korunu.
Neplánovali jsme násilnou revoluci. Einarson ovládá armádu. Prostě bychom jen využili armády, aby donutila zástupce - ty, kteří s námi dosud nejdou - aby změnili formu vlády a zvolili mě králem. Můj původ by tu věc usnadnil spíš než kandidát, který by v sobě královskou krev neměl. Dalo by mi to určité postavení, přestože - přestože jsem tak mladý - a lidi tady opravdu chtějí krále, zvlášť rolníci. Domnívají se, že nemají právo na titul národa, když nemají krále. Postavení prezidenta pro ně nic neznamená - je to přece jen obyčejný člověk jako oni. Tak vidíte, já - bylo to - jen se teď smějte! Slyšel jste dost, abyste pochopil, jak je to hloupé!" Mluvil vypjatým, vysokým hlasem, který až řezal do uší. „Smějte se! Proč se nesmějete?"
„Proč bych se měl smát?" zeptal jsem se ho. Je to šílené, Bůh ví, že ano, ale není to hloupé. Usuzoval jste trochu zaslepeně, ale máte odvahu, a to je v pořádku. Ale mluvil jste, jako by celý ten nápad už byl pohřbený. Krachlo to?"
„Ne, nekrachlo," řekl pomalu. Mračil se. „Ale já mám dojem, že ano. Mahmudova smrt by neměla změnit situaci, ale já mám pocit, že je po všem."
„Pohřbil jste v tom hodně svých peněz?"
„Na tom mi nezáleží. Ale - víte - předpokládejme, že se toho chopí americké noviny, což je pravděpodobné. Víte přece, jak umějí všechno zesměšnit. A pak se to dovědí ostatní, moje matka a strýc a správní rada. Nehodlám tvrdit, že bych se nestyděl. A pak -" tvář mu znachověla a rozzářil se. „Valeska Radňaková -její otec by byl vedl revoluci. Taky ji vedl, ale pak byl zavražděn. Ona je -já pro ni nikdy nebudu dost dobrý." Vyslovil to s takovou zvláštní idiotskou úctou. „Ale já doufám, že třeba kdybych mohl pokračovat v práci jejího otce a kdybych měl i něco jiného, co bych jí mohl nabídnout - kdybych měl za sebou nějaký čin, umístil se - pak by ona možná - chápete?"
Řekl jsem „hm".
„Co budu dělat?" ptal se ve vší vážnosti. „Nemůžu přece od toho utéct. Kvůli ní a kvůli své vlastní důstojnosti to tu musím přečkat. Nabídl jste mi pomoc. Pomozte mi. Řekněte mi, co bych měl dělat."
„Uděláte, co vám řeknu, když vám slíbím, že vás tím vším provedu s čistým štítem?" zeptal jsem se ho jako by nic, jako by navigování milionářských potomků skotských králů po balkánských pučích bylo pro mne součástí každodenní práce.
„Ano," přisvědčil nadšeně.
Jaký je další bod na programu revoluce?"
„Dnes v noci je schůze. Mám vás tam přivést."
„V kolik?"
„O půlnoci."
„Sejdeme se tady v jedenáct třicet. Do jaké míry mám dělat informovaného? "
„Měl jsem vám říct o spiknutí a naznačit vám jakýkoli motiv, jen abyste přišel. Nikdo neříkal nic o tom, jak mnoho či

jak málo vám toho mám povědět."

Tentýž večer v půl desáté mě taxi dovezlo před dům sekretářky policejního ředitele. Byl to malý jednopatrový dům ve špatně dlážděné ulici na východním okraji města. Otevřela mi žena středního věku ve velmi čistém, silně naškrobeném, špatně padnoucím oděvu. Než jsem mohl promluvit, vyplula mi do zorného úhlu Romana Franklová v růžovém saténovém oblečení s holými pažemi, usmívala se a podávala mi ručku.

„Nevěděla jsem, že přijdete," řekla.

„Proč?" tvářil jsem se velice překvapeně, jako by snad někdo mohl ignorovat její pozvání. Služebná zavřela dveře a vzala mi kabát a klobouk.

Stáli jsme v místnosti se starorůžovou tapetou, zařízenou včetně koberce s orientální pestrostí. Jen jedna věc se disharmonicky odrážela od ostatních: ohromné kožené křeslo.

„Půjdeme nahoru," řekla dívka a oslovila služebnou slovy, která pro mne neznamenala vůbec nic, až na jméno Maria. „Nebo byste raději," otočila se ke mně s anglickou otázkou, „pivo než víno?"

Řekl jsem, že nikoli, a pak jsme šli nahoru. Ona přede mnou a zase tak lehce, jako by ji něco neslo. Vzala mě do černo-bílo-šedé místnosti, vkusně zařízené jen několika kusy nábytku. Jinak dokonalou atmosféru dámského pokoje opět hyzdila přítomnost dalšího ohromného polstrovaného křesla.

Sedla si na šedivý divan a odsunula hromadu francouzských a rakouských časopisů, abych si mohl sednout vedle ní. Otevřenými dveřmi jsem viděl malovanou nohu španělské postele, kousek purpurového přehozu a půlku okna s purpurovou záclonou.

Jeho Excelenci to moc mrzí," spustila, ale nedořekla.

Díval jsem se - díval, ne zíral jsem - na to veliké kožené křeslo. Bylo mi jasné, že se zarazila, protože jsem se na ně díval. Díval jsem se dál.

„Vasilij," pokračovala pak zřetelněji, než bylo nutné," moc litoval, že musel odložit vaši dnešní odpolední návštěvu. Vražda prezidentova tajemníka - slyšel jste o tom? - nás donutila kompletně změnit program."

„Ano, vím, ten muž jménem Mahmud," přisvědčil jsem a pomalu odvedl pohled od koženého křesla k ní. „Zjistilo se, kdo ho zabil?"

Její černě orámované oči s velice černými panenkami mne z dálky studovaly. Zavrtěla přitom hlavou, až se jí rozhoupaly téměř černé kučery.

„Asi Einarson," řekl jsem.

„Nezaháleljste." Když se usmívala, zvedala se jí dolní víčka, což dodávalo jejím očím blikavého efektu.

Služebná Maria vstoupila s vínem a ovocem, položila všechno na stoleček vedle divanu a odešla. Dívka nalila víno a nabídl mi cigaretu ze stříbrné krabičky. Vzal jsem si svou. Kouřila dlouhé egyptky, veliké jako doutník. To ještě víc zdůrazňovalo drobnost jejího obličeje a její ruky, což asi byl důvod, proč je kouřila.

„Co to je za revoluci, do které jste zapletli mého chlapečka?" zeptal jsem se.

„Byla velice pěkná, dokud neodumřela."

Jak to, že odumřela?"

„To je - víte něco o naší historii?"

„Nevím."

„Muravsko vzniklo důsledkem strachu a závisti čtyř zemí. Těch šestnáct či sedmnáct tisíc čtverečních kilometrů naší země nemá hodnotnou půdu. Není tu téměř nic, po čem by kterákoli z těch čtyř zemí nějak zvlášť toužila, ale ostatní nedovolí ani jedné z nich, aby ji dostala. Jediný způsob, jak spor urovnat, bylo udělat z nás samostatnou zemi. To se stalo v roce 1923.

Prvním prezidentem byl zvolen dr. Semič, a to na deset let. Není to ani státník ani politik, a nikdy nebude. Ale protože to byl jediný Muravec, který byl kdy za hranicemi svého rodného města, myslelo se, že jeho zvolení dá zemi nějakou prestiž. Navíc to byla jediná vhodná pocta jedinému velkému muži této země. Měl však být prezidentem jen podle jména. Skutečnou vládu měl vykonávat generál, Danilo Radňak, zvolený viceprezidentem, což je u nás víc než ministerský předseda. Generál Radňak byl schopný muž. Armáda ho zbožňovala, rolníci mu důvěřovali a naše buržoazie věděla, že je poctivý, konzervativní, inteligentní a že se vyzná v obchodě právě tak jako v armádě.

Dr. Semič je mírný, starší učenec, který nemá o světských záležitostech ani zdání. Pochopil byste ho podle jedné věci: je největší ze současných bakteriologů, ale když ho poznáte blíž, řekne vám, že stejně nevěří v hodnoty bakteriologie. Bude vám říkat, že lidstvo se musí naučit s bakteriemi žít jako s přáteli. Lidské tělo se musí přizpůsobit nemocem tak, aby byl malý rozdíl v tom, jestli má člověk tuberkulózu, nebo ji nemá. V tom je záchrana. Válčit s bakteriemi je zbytečné. Zbytečné, ale zajímavé. Proto to děláme dál. Naše mravenčí práce v laboratořích je naprosto zbytečná - ale baví nás, říká.

Když tedy tohoto roztomilého starého snílka udělali jeho spoluobčané prezidentem, chopil se toho tím nejhorším možným způsobem. Rozhodl se, že zamkne laboratoř a srdcem i duší se upne na vládnutí. To ale nikdo nečekal ani nechtěl. Měl vládnout Radňak. Nějaký čas se mu dařilo udržet situaci v rukou a všechno bylo v pořádku.

Ale Mahmud měl svoje vlastní plány. Byl tajemníkem doktora Semiče, a ten mu důvěřoval. Začal prezidenta upozorňovat na to, jak si Radňak osvojuje různá prezidentská práva. Radňak udělal velkou chybu. Aby Mahmuda zneškodnil, šel k Semičovi a řekl mu upřímně a bez obalu, že nikdo neočekává, že on jako prezident se bude zabývat výkonnou mocí v zemi, a že mu jeho krajané dali jen důstojnost prezidenta, nikoli povinnosti.

Tím nahrál Radňak Mahmudovi a tajemník se stal skutečným vládcem. Semič byl teď naprosto přesvědčen, že se ho Radňak pokouší zbavit autority a Radňak měl od té chvíle svázané ruce. Semič trval na tom, že všechny záležitosti bude až do detailu vyřizovat sám, což ovšem ve skutečnosti znamenalo, že to dělal Mahmud, protože prezident neví o státnictví o nic víc, než věděl, když přejímal svůj úřad. Ať si stěžoval kdokoli, nic nepomáhalo. Semič považoval

každého nespokojeného občana za Radňakova spoluspiklence. Čím víc byl Mahmud v parlamentě kritizován, tím víc mu Semič věřil. Loni už byla situace nesnesitelná a revoluce se začala připravovat.

V čele byl Radňak, pochopitelně, a s ním nejméně devadesát procent vlivných mužů Muravska. Je nesnadné posoudit přístup celého národa. Jsou to většinou rolníci, malí vlastníci půdy, a ti chtějí mít pokoj. Ale bezpochyby by měli raději krále než prezidenta, a tudíž se měla změnit forma vlády k jejich spokojenosti. Armáda, zbožňující Radňaka, v tom byla rovněž. Revoluce pomalu nazrávala. Generál Radňak byl opatrný, pečlivý, a protože nejsme bohatá země, nebylo k dispozici mnoho peněz.

Dva měsíce před plánovaným povstáním byl Radňak zabit. Revoluce se rozkolísala, rozdělila do půl tuctu frakcí. Nebyl nikdo, kdo by byl natolik silný, aby udržel všechny pohromadě. Některé ze skupin se stále scházejí a kují pikle, ale nemají všeobecný vliv, nemají skutečný cíl. A v tomto stavu prodali revoluci Lionelu Granthamovi. Za den za dva budeme mít víc informací. Zatím jsme zjistili jen to, že Mahmud, který strávil měsíc dovolené v Konstantinopoli, přivedl Granthama a spojil se s Einarsonem, aby chlapce podvedli.

Mahmud nebyl úplně mužem revoluce, vždyť byla namířena i proti němu. Ale Einarson byl se svým nadřízeným Radňakem. Od Radňakovy smrti se Einarsonovi podařilo na sebe převést loajalitu vojáků, kteří bývali věrni mrtvému generálovi. Toho Islanďana nemají tak rádi, jako měli Radňaka, ale Einarson je atraktivní, teatrální a má vlastnosti, které mají prostí lidé na svých vůdcích rádi. Tak získal Einarson armádu a převzal do svých rukou tolik mašinérie mrtvého revolucionáře, že mohl Granthama oslnit. Za ty peníze dělal, co mohl. A tak spolu s Mahmudem se vašemu chlapci předváděli. Využili i Valesky Radňakové, generálovy dcery. Ona je taky myslím moc důvěřivá. Slyšela jsem o tom, jak ten chlapec a ona plánují, že budou králem a královnou. Kolik do té frašky investoval?"

„Možná tři miliony amerických dolarů."

Romana Franklová tiše hvízdla a nalila další víno.

Jak se na to díval policejní ředitel, když byla revoluce živá?" zeptal jsem se.

„Vasilij," mezi slovy usrkávala vína, „je zvláštní člověk. Originál. Nezajímá ho nic, kromě jeho vlastního pohodlí. Pohodlí pro něho znamená ohromná množství jídla a pití a nejméně šestnáct hodin spánku denně a co možná nejmíň pohybu v osmi hodinách, kdy bdí. Kromě toho nemá o nic zájem. Aby si svoje pohodlí uchránil, udělal z policejního oddělení vzorné pracoviště. Všichni musejí dělat svou práci dokonale a nesmějí vytvářet problémy. Pokud to tak není, pak nejsou zločiny potrestány, lidi si stěžují a jejich stížnosti by mohly Jeho Excelenci rušit. Pak by musel dokonce zkrátit svůj odpolední spánek a jít na poradu či schůzi. A to nejde. Proto vyžaduje takovou organizaci, která udrží zločinnost na minimu a která dopadne pachatele tohoto minima. A má ji."

„Chytil Radňakova vraha?"

„Byl zastřelen pro kladení odporu deset minut po vraždě."

„Někdo z Mahmudových lidí?"

Dopila sklenku, zamračila se na mne a spodní víčka se jí zachvěla.

„Nejste tak špatný," pronesla pomalu. „Ale teď je řada na mně, abych se ptala. Proč jste řekl, že Einarson zabil Mahmuda?"

„Einarson věděl, že se Mahmud pokusil dát zastřelit jeho a Granthama předtím tentýž večer."

„Vážně?"

„Viděl jsem, jak jeden voják bere od Mahmuda peníze, jak ze zálohy střílí na Einarsona a Granthama a netrefí je ani jednou ze šesti střel."

Zaťukala si nehtem na zuby.

„To nevypadá na Mahmuda," namítla, „aby veřejně platil vojákům."

„Možná že ne," připustil jsem. „Ale co když se jeho najatý člověk rozhodl, že chce víc, nebo mu předtím dal jen část mzdy? Je snad lepší způsob, jak dostat víc peněz, než vyskočit ze tmy a žádat si další peníze pár minut před předpokládaným činem?"

Kývla a mluvila tak, jako by myslela nahlas: „Takže už dostali od Granthama, co chtěli, a každý to chtěl pro sebe. Proto chtěli jeden druhého oddělat."

„Mýlíte se," sdělil jsem jí dále, „když si myslíte, že revoluce je mrtvá."

"Ale Mahmud by nikdy nekonspiroval tak, aby tím ztratil veškerou moc, neudělal by to ani za tři miliony dolarů."

„Správně! Mahmud si myslel, že režíruje kabaret pro chlapce. Když zjistil, že nejde o kabaret, že to Einarson myslí vážně, pokusil se ho odstranit."

„Možná." Pokrčila hladkými nahými rameny. „Ale teď pouze hádáte."

„Myslíte? Einarson nosí u sebe obrázek perského šacha. Perský šach je ruský voják, který tam přišel po válce, vypracoval se tak, až měl armádu ve svých nikách, stal se diktátorem, pak šachem. Opravte mě, jestli se mýlím. Einarson je islandský voják, který sem přišel po válce, snažil se a dostal armádu do svých rukou. Jestliže nosí šachův obrázek a dívá se na něj tak často, že už je celý upadaný, neznamená to, že chce jít v jeho stopách? Co myslíte?"

Romana Franklová vstala a chodila po pokoji, posunula jednu židli o pár centimetrů, upravila nějakou ozdobu, zatřepala záhybem záclony, urovnala obrázek na zdi - prostě chodila z místa na místo, jako by ji něco neslo - půvabná dívenka v růžovém saténu.

Zastavila se před zrcadlem, trochu uhnula na stranu, aby mě v zrcadle viděla, načechrala si kudrlinky a řekla skoro nepřítomně: „No tak dobře, Einarson chce revoluci. Co udělá váš hoch?"

„Co mu řeknu."

‚A co mu řeknete?"

„Co se nejvíc vyplatí. Chci ho dostat domů se všemi jeho penězi."

Odstoupila od zrcadla, přistoupila ke mně, rozcuchala mi vlasy, políbila mě na ústa a sedla si mi na kolena, držíc mou

tvář ve svých teplých ručkách.
„Ukaž mi revoluci, ty můj milý!" Měla vzrušené oči, hrdelní hlas, její ústa se smála, její tělo se chvělo. „Pohrdám Einarsonem. Použij ho a zlom ho. Ale ukaž mi revoluci!"
Zasmál jsem se, políbil jsem ji a otočil jsem ji tak, aby se mi hlavou opírala o rameno.
„Uvidíme," slíbil jsem napůl. „Dnes se s nimi o půlnoci uvidím. Pak budu vědět víc."
„Přijdeš sem po schůzi?"
Jen tak mě odtud nedostaneš!"
„Vrátil jsem se do hotelu v půl dvanácté, vycpal jsem se zbraní a pendrekem a odebral jsem se nahoru do Granthamova apartmá. Byl sám, ale řekl, že čeká na Einarsona. Byl zřejmě rád, že mě vidí.
„Poslyšte, chodil Mahmud na některé ty schůze?"
„Ne. Jeho účast v revoluci byla skrytá i před většinou ostatních. Měl důvody, proč se na nich nemohl ukazovat."
Jistě. Hlavní byl ten, že každý věděl, že nechce revoluci, že nechce nic jiného než peníze."
Grantham si okusoval dolní ret a řekl: „Bože, to je zmatek!"
Einarson dorazil ve smokinku, ale nezapřel vojáka, muže činu. Stisk ruky byl pevnější, než bylo nutné. Malé tmavé oči zářily tvrdě.
„Hotovi, pánové?" oslovil chlapce i mne, jako by nás byly zástupy. „Báječné. Půjdeme. Dnes můžeme očekávat těžkosti. Mahmud je mrtvý. Někteří naši přátelé se budou ptát, proč revoluci teď. Ach!" Zatahal se za dlouhý knír. Já jim odpovím. Dobré duše, naši spolubratři, ale poddali se strachu. Pod schopným vedením neexistuje strach. Uvidíte!" A opět se zatahal za knír. Bylo jasné, že oficír se ten večer cítil jako Napoleon. Ale neodepsal jsem ho jako šaška, nezapomněl jsem, co udělal tomu vojákovi.
Odešli jsme z hotelu, nastoupili do vozu, objeli sedm bloků a vstoupili do malého hotelu v postranní uličce. Když vrátný otvíral Einarsonovi dveře, hluboce se uklonil. Grantham a já jsme šli za plukovníkem nahoru po schodech a pak setmělou chodbou. Přišel nám naproti tlustý umaštěný muž asi padesátiletý, klaněl se a něco breptal. Einarson mi ho představil, byl to majitel hotelu. Odvedl nás do místnosti s nízkým stropem. Třicet, možná čtyřicet mužů vstalo na pozdrav a dívalo se na nás oblaky kouře.
Einarson vše uvedl krátkou, velice formální řečí, které jsem nerozuměl. Představil mě tím celému gangu. Uklonil jsem se hlavou a šel jsem si sednout vedle Granthama. Einarson seděl po jeho druhém boku. Všichni se pak posadili, podle žádného zvláštního pořádku.
Plukovník Einarson si uhladil knír a začal hovořit tu k jednomu, tu k druhému, a když to bylo nutné, překřičoval hluk ostatních. Grantham mi polohlasem řekl, kteří jsou další důležití spiklenci. Bylo tam asi tucet, možná i víc, členů jejich parlamentu, jeden bankéř, bratr ministra financí (zastupoval jej), půl tuctu důstojníků (všichni ten večer v civilu), tři profesoři z univerzity, předseda odborové organizace, jeden vydavatel nějakého deníku a jeho redaktor, tajemník studentského klubu, nějaký venkovský politik a hrstka malých obchodníků.
Bankéř, asi šedesátiletý bělovlasý muž, pak vstal a začal řečnit s pohledem upřeným na Einarsona. Mluvil rozvážně, tiše, ale mírně drzým tónem. Plukovník ho dlouho mluvit nenechal.
„Ach!" vyštěkl a vstal. Ani jedno jeho slovo mi nic neříkalo, ale bankéřovy tváře bledly a oči lidí kolem nás zneklidněly.
„Chtějí ho odvolat," šeptal mi Grantham, „nechtějí už pokračovat. Vím, že nechtějí."
Schůze začala být rušná. Spousta lidí křičela jeden přes druhého, ale Einarsonovo burácení nikdo nepřekřičel. Všichni vstávali a byli v obličeji buď hodně červení, nebo hodně bílí. Ke slovu se dostávaly i pěsti, prsty a hlavy. Bratr ministra financí - štíhlý, elegantní muž s dlouhou inteligentní tváří - sundal brýle tak divoce, že si je zlomil, ječel na Einarsona, otočil se na podpatku a kráčel ke dveřím.
Otevřel je a zastavil se.
Chodba byla plná zelených uniforem. Vojáci se opírali o zeď, seděli ve dřepu, postávali ve skupinkách. Zbraně neměli, kromě bajonetů v pouzdrech po boku. Bratr ministra financí stál velmi tiše ve dveřích a díval se na vojáky.
Jeden brunátný statný muž s hnědým knírem, oblečený v obleku z hrubé látky a v těžkých botách, pohlížel očima s červenými víčky od vojáků k Einarsonovi a pak k němu těžkými kroky přistoupil. Byl to ten politik z venkova. Einarson se nafoukl a udělal krok vpřed. Ti, kteří stáli mezi nimi, ustoupili z cesty.
Einarson řval a venkovan řval. Einarson dělal víc hluku, ale venkovan před ním neustupoval.
Plukovník Einarson řekl: „Ach!" a plivl venkovanovi do tváře.
Venkovan se zapotácel vzad a jedna jeho obrovská ruka zajela pod hnědý kabát. Přistoupil jsem k Einarsonovi a strčil jsem ústí své zbraně mezi venkovanova žebra. Einarson se zasmál a zavolal dva vojáky. Vzali venkovana z každé strany pod paží a vyvedli ho ven. Kdosi zavřel dveře. Všichni se zase posadili. Einarson znovu pronesl řeč. Nikdo ho nepřerušil. Bělovousý bankéř taky ještě pronesl řeč. Bratr ministra financí vstal a řekl několik zdvořilých slov. Díval se přitom krátkozrakýma očima na Einarsona a v každé štíhlé ruce držel půlku brýlí. Na Einarsonovo vybídnutí vstal Grantham a mluvil. Všichni uctivě naslouchali.
Pak zase mluvil Einarson. Všichni vypadali vzrušeně. Tak to šlo dlouhou dobu. Grantham mi vysvětlil, že revoluce vypukne časně ráno ve čtvrtek - teď bylo časně ráno ve středu - a že se momentálně ještě naposled domlouvají podrobnosti. Pochyboval jsem o tom, jestli si někdo bude o podrobnostech něco pamatovat při veškerém tom chaosu, který tam panoval. Vydrželi to tak až do půl čtvrté. Poslední dvě hodiny jsem strávil podřimováním na židli, kterou jsem si opěradlem opřel o zeď v rohu.
Po schůzi jsme šli s Granthamem zpátky do hotelu. Sdělil mi, že se máme příští ráno shromáždit na náměstí ve čtyři hodiny. V šest se rozední a to už budou vládní budovy, prezident, většina státních úředníků a poslanců, kteří dosud nebyli na naší straně, v našich rukách. Bude se konat schůze parlamentu za dozoru Einarsonovych vojáků a všechno

se provede tak rychle a uváženě, jak jen bude možné.

Já měl provázet Granthama jako jakási osobní stráž, což podle mého znamenalo, že máme pokud možno co nejméně překážet. To se mi hodilo.

Dovedl jsem Granthama do pátého patra, zašel jsem si do pokoje opláchnout ruce a obličej studenou vodou a zase jsem šel. V tu dobu nebyla naděje, že bych sehnal taxi, tak jsem se vydal pěšky k domu Romany Franklové.

Cestou mi foukal vítr do tváře. Zastavil jsem se, otočil jsem se zády proti němu, abych si zapálil cigaretu. Nějaký stín dál v ulici vklouzl do stínu. Takže mě sledují, uvědomil jsem si, a zrovna ne šikovně. Zapálil jsem si a šel jsem dál svou cestou, až jsem došel do dostatečně tmavé uličky. Zahnul jsem do ní a zastavil jsem se v jednom temném výklenku u vchodu do domu.

Zpoza rohu přifuněl chlapík. Moje první rána dopadla špatně, vzal jsem ho pendrekem moc vpředu, po tváři. Druhá dopadla pěkně za ucho. Nechal jsem ho tam spát a pokračoval jsem k domu Romany Franklové.

Služebná Maria, tentokrát ve vlněném šedivém koupacím plášti, otevřela a poslala mě nahoru do černo-bílo-šedivého pokoje, kde mezi polštáři na divanu ležela sekretářka policejního ředitele, stále v růžovém rouše. Popelník, plný cigaretových nedopalků, mi naznačil, jak trávila čas po mém odchodu.

„Tak co?" zeptala se. Odsunul jsem ji kousek dál, abych si mohl vedle ní sednout.

„Čtvrtek ráno ve čtyři uděláme revoluci."

Já věděla, že to dokážeš," řekla a pohladila mi ruku.

„Dokázalo se to samo, ačkoli v jednu chvíli bych to byl mohl zastavit, kdybych byl praštil plukovníka za ucho a nechal ostatní, aby ho rozsápali. To mi připomíná - někdo najaty špeh se pokusil mě sem teď sledovat."

Jak vypadal?"

„Malý, svalnatý, čtyřicátník, asi mé velikosti i věku."

„Ale nedařilo se mu?"

Jednu jsem mu vrazil a nechal jsem ho spát na místě."

Zasmála se a zatahala mě za ucho. „To byl Gopček, náš nejlepší detektiv. Ten bude zuřit!"

„Tak už za mnou žádného detektiva neposílejte. Můžete mu říct, jak je mi líto, že jsem ho musel praštit dvakrát, ale byla to jeho chyba. Neměl při první ráně uhnout hlavou dozadu."

Opět se zasmála, pak se zamračila a nakonec se rozhodla pro výraz, který byl kompromisem mezi oběma. „Řekni mi o té schůzi," poručila.

Řekl jsem jí, co jsem věděl. Když jsem skončil, přitáhla si moji hlavu k sobě, aby mě políbila, a držela ji dole a šeptala: „Důvěřuješ mi, miláčku, viď?"

Jo, asi tolik jako ty mně."

„To nestačí," řekla a odstrčila mě od sebe.

Vstoupila Maria s podnosem plným jídla. Přitáhli jsme si stoleček před divan a jedli jsme.

Já ti nerozumím," řekla Romana nad stonkem chřestu. „Když mi nedůvěřuješ, proč mi to všechno povídáš? Pokud vím, moc jsi mi nelhal. Proč mi říkáš pravdu, když mi nevěříš?"

„To je jen moje podezíravá povaha," vysvětlil jsem jí. Jsem tak přemožen tvojí krásou a tvým šarmem, že ti nemohu nic odmítnout."

„Nezván!" zvolala a byla náhle vážná. „Vytloukala jsem z té krásy a z toho šarmu kapitál v polovině zemí světa. Tak už mi takové věci neříkej. Bolí mě to, protože - protože -" odstrčila talíř, natahovala se pro cigaretu, ale v půlce cesty se zastavila, podívala se na mne nevlídně a řekla: „Miluju tě."

Vzal jsem ruku, která zůstala viset ve vzduchu, políbil jsem ji do dlaně a zeptal jsem se: „Miluješ mě víc než kohokoli jiného na světě?"

Odtáhla ode mne ruku.

„Chováš se jako účetní," pokárala mě. „Musíš mít u všeho množství, váhu, musíš všechno měřit?"

Usmíval jsem se na ni a snažil jsem se pokračovat v jídle. Přišel jsem k ní hladový. Ale teď, přestože jsem snědl jen pár soust, mě přešla chuť. Snažil jsem se dělat dál hladového, ale už to nešlo. Nemohl jsem ani polykat. Vzdal jsem to tedy a zapálil jsem si.

Rozvířila levou rukou kouř mezi námi. „Nevěříš mi," vedla dále svou. „Tak proč se mi vydáváš do rukou?"

„A proč ne? Ty můžeš revoluci překazit. Ale mně to je přece jedno. Nejde o moji zemi a jestli revoluce nezvítězí, neznamená to ještě, že toho chlapce odtud nedostanu i s jeho penězi."

„Tobě by nevadilo vězení, snad ani poprava?"

Jsem zvyklý riskovat," ubezpečil jsem ji. Ale v duchu jsem si myslel něco jiného: jestli se po dvaceti letech manévrování a hazardu ve městech velkého světa nechám lapit do pasti v téhle horské vesnici, dobře mi tak.

„A ke mně necítíš vůbec nic?"

„Nebuď bláhová." Mávl jsem cigaretou nad nedojedeným jídlem. „Neměl jsem v ústech od osmi hodin včerejšího večera."

Zasmála se, položila mi ruku na ústa a řekla: „Rozumím. Miluješ mě, ale ne natolik, abych ti narušila tvoje plány. To se mi nelíbí. Je to slabošské."

„Ty tedy nevyrazíš do revoluce?" zeptal jsem se.

„Rozhodně nebudu běhat po ulicích a házet bomby, jestli myslíš to."

„A Djudakovič?"

„Ten spí do jedenácti. Když začnete ve čtyři, máte ještě sedm hodin, než vstane." Mluvila naprosto vážně. „Koukejte to do té doby stihnout. Jinak se může stát, že vás bude chtít porazit."

„Ale? A já měl dojem, že převrat chce."

„Vasilij chce jen klid a pohodlí."

„Ale poslyš, zlatíčko," protestoval jsem. Jestli je ten tvůj Vasilij vůbec k něčemu, tak stejně včas zjistí, co se chystá. Revoluci dělá Einarson a jeho armáda. Ti bankéři a poslanci a jim podobní, které za sebou táhne, aby tomu dal zdání zodpovědnosti, to jsou všechno jen filmoví vzbouřenci. Jen se na ně podívej! Mají schůze o půlnoci a vůbec dělají takové legrácky. Jestli se teď skutečně k něčemu zavázali, nebudou schopni zabránit tomu, aby se zprávy o tom nedostaly ven. Celý den budou chodit a třást se a v koutečku si o tom budou šeptat."

„To už dělají celé měsíce," namítla. „Nikdo už tomu nevěnuje pozornost. A ručím ti za to, že Vasilij neslyší nic nového. Já mu to rozhodně neřeknu a nikoho jiného on stejně neposlouchá."

„Dobře." Nevěděl jsem sice, jestli to je dobře, ale i to bylo možné. , A jestli ta věc proběhne a jestli půjde armáda s Einarsonem?"

„Ano, armáda s ním půjde,"

„Takže jakmile bude po všem, dáme se do toho my?"

Zapracovávala malým špičatým prstíkem trochu popela z cigarety do ubrusu a neříkala nic.

„Einarsona je třeba se zbavit," pokračoval jsem.

„Budeme ho muset zabít," pronesla zamyšleně. „Nejlepší, když to uděláš ty."

Viděl jsem Einarsona a Granthama tentýž večer a strávil jsem s nimi několik hodin. Grantham byl neklidný, nervózní, nevěřil v úspěch revoluce, ačkoli se snažil budit dojem, že to všechno bere jako samozřejmost. Einarson toho hodně namluvil. Vysvětloval nám všechny podrobnosti a jak se to všechno ráno provede. Mne zajímal víc on sám než to, co povídal. Může revoluci provést, říkal jsem si, a já jsem ochotný mu ji nechat. A tak jsem si ho studoval, když mluvil, a snažil jsem se vyhmátnout jeho slabé stránky.

Nejdřív jsem vzal v úvahu jeho fyzický vzhled: vysoký, statný, na vrcholu sil, nepříliš rychlý, ale silný a houževnatý. Měl mohutné čelisti, krátký nos a kvetoucí tvář, které by pěst příliš nevadila. Nebyl tlustý, ale jedl a pil příliš mnoho na to, aby byl necitelný, a zdravý člověk příliš nesnese, když ho stále pošťuchujete. Tolik o těle toho pána.

Mentálně rozhodně nebyl těžká váha. Jeho revoluce byla jen zhruba nahozená záležitost. Zvládne ji hlavně proto, že neexistuje skoro žádná opozice. Asi má hodně silnou vůli, myslel jsem si, ale to zase nebylo tak důležité. Lidé, kteří nejsou příliš mazaní, musejí vyvíjet vůli, aby něčeho dosáhli. Nevěděl jsem, jestli má odvahu, nebo ne, ale před obecenstvem předvede ohromnou show, a toto bude před obecenstvem. V koutku duše jsem měl pocit, že bude slabý. Věřil v sebe sama - beze zbytku. A to znamená devadesátiprocentní úspěch v otázkách řízení, tady neměl žádnou slabinu. Nedůvěřoval mi. Ale zasvětil mě, protože věci se vyvíjely tak, že to bylo jednodušší, než kdyby byl přede mnou zabouchl dveře.

Stále ještě mluvil o svých plánech. Přitom nebylo o čem mluvit. Přivede své vojáky v časných hodinách do města a převezme vládu. Nic víc nebylo třeba plánovat. Ostatní byla jen příloha k hlavnímu chodu, jediná věc, o které se mohlo diskutovat. Byla to nuda.

V jedenáct hodin přestal řečnit a se slovy: „Ve čtyři hodiny tedy, pánové! V hodinu, kdy začne muravská historie!" mi položil ruku na rameno a vybídl mě: „Ochraňujte Jeho Milost!" Pak nás opustil.

Řekl jsem „hm" a poslal Jeho Milost do postele. Věděl jsem, že neusne, ale protože byl příliš mladý, nepřiznal to a šel ochotně spát. Já si vzal taxi a jel jsem k Romaně.

Chovala se jako dítě před vytouženým výletem. Líbala mne a líbala služebnou Marii. Sedala si mi na kolena, sedala si vedle mne, na podlahu, vyzkoušela všechny židle, každých třicet vteřin změnila místo. Bez ustání se smála a povídala o revoluci, o mně, o sobě, prostě o všem. Zakuckala se, když polykala víno a mluvila. Zapalovala si ty své veliké cigarety a zapomínala kouřit, nebo zapomínala, že je musí uhasit, až jí spálily rty. Zpívala úryvky písní v půl tuctu jazyků.

Odešel jsem od ní ve tři. Doprovodila mě dolů ke dveřím, přitáhla si mou hlavu a políbila mě na oči a ústa.

„Jestli se cokoli stane," řekla, „přijď do věznice. Tu budeme držet, dokud -"

Jestli to půjde špatně, určitě mě tam odvedou," slíbil jsem.

Přestala žertovat. Já tam jdu hned teď. Obávám se, že Einarson má na seznamu můj dům."

„Dobrý nápad! Přijdeš-li na nějakou levotu, dej mi vědět."

Vrátil jsem se ztemnělými ulicemi do hotelu - světla se tam zhasínají o půlnoci - a nikde ani noha, dokonce ani jeden z jejich policistů v šedé uniformě. Když jsem byl u hotelu, pěkně pršelo.

V hotelu jsem se převlékl do teplejšího obleku a pevnějších bot, z cestovní tašky jsem vybalil ještě jednu zbraň - automatickou pistoli - a zavěsil si ji do podpažního pouzdra. Pak jsem si naplnil kapsy municí, až mě to táhlo k zemi, navlékl jsem si pršiplášť, nasadil klobouk a šel nahoru do apartmá Lionela Granthama.

„Za deset minut čtyři," ohlásil jsem. „Měli bychom sejít na náměstí. Radši si vemte do kapsy nějakou bouchačku."

Nespal. Jeho pěkná mladá tvář však byla svěží, zrůžovělá a klidná, jako když jsem ho viděl poprvé, jen oči mu víc zářily. Vzal si kabát a šli jsme dolů.

Když jsme kráčeli ke středu temného náměstí, vítr nám hnal déšť do obličeje. Pohybovaly se kolem nás i další postavy, ale nikdo se k nám nepřihlásil. Postavili jsme se u železné sochy kohosi na koni.

Vystoupil nějaký bledý mladík, neuvěřitelně hubený, a začal rychle mluvit, gestikulovat oběma rukama a chvílemi popotáhl nosem, jako by měl rýmu. Nerozuměl jsem ani slovo.

Se zvuky deště se začaly mísit další hlasy. Ze tmy se náhle vynořila tlustá bělovousá tvář bankéře, který byl předešlého dne na schůzi. Rychle zase do tmy zmizel, jako by nechtěl být poznán. Kolem nás se pak shromáždili muži, které jsem nikdy neviděl, a zdravili Granthama s podivně vylekanou úctou. Přiběhl nějaký malý člověk ve veliké pláštěnce a začal nám něco vykládat pronikavým trhaným hlasem. Jiný hubený a ohnutý muž, po jehož brýlích stékaly kapky deště, překládal jeho slova do angličtiny. „Říká, že nás dělostřelectvo zradilo a že se ve vládních budovách hromadí zbraně, aby nás po rozbřesku smetli z náměstí." V jeho hlase zněla jakási zvláštní naděje, zvláště když dodal:

„V tom případě ovšem nemůžeme nic dělat."
„Můžeme zahynout," řekl mírně Lionel Grantham.
Vzal jsem to spíš jako nesmyslný žert. Tady přece nikdo nezemře. Všichni tu byli právě proto, že nebylo pravděpodobné, že by tu kdokoli zemřel, snad kromě několika Einarsonových vojáků. Tak jsem chápal chlapcova slova. Ale abych byl upřímný, i já - ostřílený detektiv středního věku, který už zapomněl, jaké to bylo, když věřil pohádkám -jsem náhle pocítil teplo pod navlhlým oděvem. A kdyby mi byl někdo řekl: „Ten chlapec je skutečný král," byl bych mu neodporoval.
Najednou kolem nás všechno zmlklo, zůstalo je šumění deště a ráz-dva, ráz-dva, jak ulicí spořádaně pochodovali Einarsonovi muži. Lidi začali hned zase mluvit, radostně, plni očekávání, rozveseleni příchodem těch, kdo měli udělat tu nesnadnější práci. Důstojník v lesknoucím se plášti do deště se prodral davem. Byl to drobný, živý mladík s velikánským mečem. Obřadně Granthamovi zasalutoval a pronesl v anglickém jazyce - na který byl zřejmě pyšný - „Plukovník Einarson se dává poroučet, pane, a všechno pokračuje mezivolně."
Byl bych rád věděl, co znamená to poslední slovo.
Grantham se usmál a řekl mu: „Předejte plukovníku Einarsonovi mé díky."
Objevil se opět bankéř, tentokrát se k nám odvážně přidal. A objevovali se další z těch, kteří byli na oné schůzi. Utvořili jsme kolem sochy vnitřní skupinu s ostatním davem kolem nás. Teď v šedi časného rána je bylo lépe vidět. Neviděl jsem však venkovana, jemuž Einarson plivl do tváře.
Déšť se do nás vsakoval. Přešlapovali jsme, třásli se chladem, hovořili. Nastalo pomalu denní světlo a odhalilo víc a víc lidí kolem nás. Všichni měli vlhké a zvědavé oči. Kdesi na kraji davu vypukli muži v jásot. Přidávali se další. Zapomněli na nepříjemnost vlhka a zimy, smáli se a tancovali, objímali se a líbali. Pak k nám přistoupil vousatý muž v koženém kabátu, uklonil se Granthamovi a vysvětloval, že Einarsonův oddíl byl viděn, jak okupuje vládní budovu.
Bylo už dokonalé denní světlo. Zástup kolem nás se rozestoupil, aby uvolnil cestu pro auto, obklopené četou kavalerie. Před námi se všechno zastavilo. Z auta vystoupil plukovník Einarson s obnaženým mečem v ruce, zasalutoval a otevřel dveře vozu Granthamovi a mně. Nastoupil si zase hned po nás, čišelo z něj vítězství jako parfém ze sboristky v operetě. Jezdci se zase semkli kolem auta a odjížděli jsme do vládní budovy pozdravováni davem, který běžel se zčervenalými tvářemi a šťastný za námi. Jako na divadle.
„Město je naše," pravil Einarson, nakláněje se v sedadle dopředu, s hrotem meče opřeným o podlahu s jílcem v ruce. „Prezident, poslanci, skoro všichni důležití státní úředníci jsou zajati. Ani jeden výstřel, ani jedno rozbité okno!"
Byl na svoji revoluci pyšný a já se mu nedivil. Nebyl jsem si jistý, jestli přeci jen nakonec není silný a chytrý. Měl dostatek rozumu na to, aby umístil své civilní přívržence na náměstí do té doby, než jeho vojáci vykonali svou práci.
U vládní budovy jsme vystoupili a šli po schodech mezi řadami vojska, zdravícího nás zbraněmi. Na bajonetech se jim stříbřily kapky deště. I v chodbách stály řady vojáků v zelených uniformách, všichni drželi k poctě zbraň. Vešli jsme do bohatě zařízené jídelny, kde při našem příchodu vstalo asi patnáct až dvacet důstojníků. Bylo proneseno mnoho řečí. Všichni se tvářili vítězoslavně. Snídalo se a hodně se mluvilo. Ničemu z toho jsem nerozuměl.
Po snídani jsme se odebrali do sněmovny, velké oválné síně s půlkruhovými řadami lavic a stolků před zvýšeným pódiem. Na pódiu stály tři stolky a dvacet židlí čelem k půlkruhovým řadám. Naše skupina, která pospolu snídala, se usadila na pódiu. Grantham a já jsme tam byli jediní civilisti. Nebyl tam nikdo z našich spolupovstalců kromě těch, kteří patřili do Einarsonovy armády. To se mi moc nelíbilo.
Grantham seděl v první řadě židlí mezi Einarsonem a mnou. Shlíželi jsme dolů na poslance. Na lavicích jich porůznu sedělo asi sto, ale jasně rozděleni do dvou skupin. Jednu polovinu na pravé straně síně tvořili revolucionáři. Vstali a provolávali nám slávu. Druhou půlku nalevo tvořili zajatci. Na většině z nich bylo zřejmé, že se oblékali ve spěchu.
Kolem dokola celé síně stáli Einarsonovi vojáci v sevřené řadě při zdi kromě pódia a výklenků dveří.
Veden dvěma vojáky přišel starý muž. Byl to starý pán s mírným pohledem, holohlavý, ohnuty, s vrásčitou, čistě oholenou tváří vědce.
„Doktor Semič," pošeptal mi Grantham.
Stráže ho dovedly k prostřednímu ze tří stolků na pódiu. Nevšímal si nás, kteří jsme byli na pódiu, a nesedl si.
Jeden poslanec se zrzavými vlasy - z revoluční strany - povstal a mluvil. Když skončil, jeho příznivci mu nadšeně aplaudovali. Pak promluvil prezident. Řekl tři slova suchým, velmi klidným hlasem a odcházel se strážemi z pódia stejnou cestou, kterou přišel.
„Odmítl rezignovat," informoval mě Grantham.
Zrzavý poslanec vystoupil na pódium a sedl si k prostřednímu stolu. Spustila legislativní mašinérie. Muži revolucionáři mluvili krátce, zřejmě k věci. Ze zajatých poslanců nevstal ani jeden. Hlasovalo se. Pár z pomýlených nehlasovalo. Většina však hlasovala se správnou stranou.
„Zrušili ústavu," pošeptal mi Grantham.
Poslanci opět provolávali slávu - ti, kdo tam byli dobrovolně. Einarson se naklonil ke Granthamovi a ke mně a mumlal: „Dál už dneska nedojdeme. Ale máme všechno ve svých rukách."
„Máte čas na pár slov?" zeptal jsem se ho.
„Ano."
Omluvil jsem se Granthamovi, vstal jsem a šel dozadu na okraj pódia. Einarson se díval s podezíravým podmračením.
„Proč nedáte Granthamovi korunu hned teď?" zeptal jsem se, když jsme oba už stali stranou. Moje pravé rameno se dotýkalo jeho levého, napůl jsme se dívali na sebe, napůl do kouta za pódium, byli jsme zády k důstojníkům na pódiu, nejbližší z nich byl asi tři metry od nás. „Prosaďte to. Vy to můžete udělat. Budou protestovat, pochopitelně. A zítra ho přimějete k abdikaci jako ústupek jejich protestu. Bude to pro vás výhodné. Budete mít o padesát procent větší podporu. Budete pak v pozici, která naznačí, že revoluce byla jeho záležitost a že vy jste ten vlastenec, který vetřelci

zabránil zmocnit se trůnu. Vy se mezitím stanete diktátorem, nebo čímkoli jiným, čím chcete být. Chápete, co mám na mysli? Ať teď nese on hlavní břemeno. Vy se chopíte svého potom."

Ten nápad se mu líbil, ale nelíbilo se mu, že jsem s ním přišel já. Jeho malé tmavé oči se vrývaly do mých. „Proč to navrhujete?" zeptal se.

„Co na tom záleží? Já vám slibuju, že během čtyřiadvaceti hodin bude abdikovat."

Usmál se pod vousy a zvedl hlavu. Znal jsem kdysi majora americké expediční armády, který vždycky tímto způsobem zvedal hlavu, kdykoli hodlal vydat nepříjemný rozkaz. Řekl jsem rychle: „Můj plášť - vidíte, jak ho mám složený přes levou paži?"

Neřekl nic, ale přimhouřil oči.

„Nevidíte moji levou ruku," pokračoval jsem.

Zúžil oči na malé štěrbinky, ale neřekl nic.

„Je v ní automatická pistole, „ řekl jsem a odjistil.

„No a?" zeptal se pohrdavě.

„Nic, jen - uděláte-li něco špatně, rozpářu vám břicho."

„Ach!" Očividně mě nebral vážně. „A potom?"

„Nevím. Ale vy si to dobře rozmyslete, Einarsone. Já jsem schválně zaujal pozici, z které mohu jednat, pokud neuděláte, co vám navrhuji. Než cokoli uděláte, můžu vás zabít. A udělám to, pokud nebudete okamžitě Granthama korunovat. Rozumíte? Musím to tak udělat. Možná že mě vaši hoši potom dostanou, ale to už budete mrtvy. Kdybych teď couvl, dáte mě zastřelit. Takže necouvnu. Když necouvne ani jeden z nás, budeme jednat oba. A já jsem už zašel příliš daleko, takže se nemůžu leknout. Vy musíte udělat, co vám říkám. Rychle to promyslete."

Promýšlel to. Z tváře se mu odplavila krev a na bradě mu začal cukat nerv. Přiblížil jsem se k němu a nadzvedl jsem pršiplášť tak, aby viděl hlaveň mé zbraně, kterou jsem skutečně držel v levé ruce. Bylo to dobré, neměl odvahu riskovat možnost, že by zemřel v hodině svého vítězství.

Nakráčel přes pódium ke stolu, u kterého seděl zrzek, odehnal ho zavrčením a pokynem ruky, naklonil se přes stůl a zahromoval do síně. Stál jsem kousek od něho, z boku a mírně vzadu, aby se mezi nás nikdo nedostal.

Jakmile plukovníkův hlas umlkl, neozval se drahnou chvíli ani jeden z poslanců. Pak vyskočil jeden kontrarevolucionář a hořce zanaříkal. Einarson na něj ukázal dlouhým hnědým prstem. Dva vojáci se odlepili od zdi, bez obalu chytli poslance vzadu za krk a za paže a táhli ho ven. Vstal další poslanec, promluvil a byl odveden. Dohromady se tak stalo pětkrát. Pak už bylo všechno míruplné. Einarson položil celému shromáždění otázku a dostal jednomyslnou odpověď.

Obrátil se ke mně, oči mu běhaly z mé tváře k mému pršiplášti a zpět a řekl: „Tak hotovo."

„A teď bude korunovace," nařídil jsem.

Většinu obřadu jsem neviděl, protože jsem usilovně hlídal plukovníka, ale nakonec jsem viděl, jak Lionela Granthama oficiálně ustanovili jako Lionela I., krále muravského. Einarson a já jsme mu blahopřáli, dalo by se říct, že společně. Pak jsem si opět vzal plukovníka stranou.

„Půjdeme se projít," řekl jsem mu. „Žádné hlouposti. Vyveďte mě postranním východem.

A tak jsem ho zneškodnil, ani jsem k tomu nepotřeboval zbraň. Byl by nás klidně a tiše vyřídil, Granthama a mne, zabil by nás za zády veřejnosti, měl-li se vyhnout výsměchu. Muž, jenž se vyšvihl na nejvyšší místo a pak se nechal uprostřed své armády oloupit o trůn.

Z vládní budovy jsme šli oklikou k hotelu Republika, aniž jsme potkali známé tváře. Všechno obyvatelstvo bylo stále ještě na náměstí. Hotel byl opuštěný. Přiměl jsem ho, aby obsloužil výtah do mého poschodí a strkal jsem ho před sebou do svého pokoje.

Zkusil jsem dveře. Nebyly zamčené. Otevřel jsem a požádal ho, aby vstoupil. Otevřel dveře dokořán a zastavil se.

Romana Franklová seděla se zkříženýma nohama uprostřed na mé posteli a přišívala mi knoflík k pyžamu.

Postrčil jsem Einarsona dovnitř a zavřel jsem. Romana obhlédla jeho i pistoli, kterou jsem už neskrýval. A s bezelstným výrazem zklamání pronesla: „Ó, tys ho ještě nezabil!"

Plukovník Einarson ztuhl. Teď tu byl svědek, ona veřejnost vidící jeho ponížení. Bude určitě chtít něco provést, pomyslel jsem si. Budu ho muset zpracovat velice opatrně, anebo - možná ten druhý způsob bude lepší. Kopl jsem ho do kotníku a zavrčel jsem: Jděte tamhle do kouta a sedněte si!"

Otočil se prudce na podpatku a chtěl se na mne vrhnout. Vrazil jsem mu do obličeje hlaveň pistole, takže měl ret stisknutý mezi ní a svými zuby. Když hlavou ucukl, praštil jsem ho druhou pěstí do břicha. Doširoka otevřenými ústy zalapal po dechu. Postrčil jsem ho k židli v rohu pokoje.

Romana se smála a pohrozila mi prstem: „Ty jeden neurvalče!"

„Co mám dělat jiného?" protestoval jsem hlavně pro plukovníkovy uši. „Chce vypadat jako hrdina. Já ho donutil korunovat mladého krále. Ale on, tenhle filuta, má stále ještě armádu, to jest vládu. Nemůžu ho nechat jen tak, to by to do Lionela I. i do mne okamžitě našili. Je mi líto víc než jemu, že s ním musím takhle zacházet, ale nemůžu si pomoct. Musím ho držet zkrátka, aby byl rozumný."

„Působíš mu křivdu," odpověděla. „Nemáš právo s ním špatně zacházet. Jediné slušné by od tebe bylo, kdybys mu rytířským způsobem podřezal hrdlo."

„Ach!" Einarsonovi začaly plíce zase fungovat.

„Mlčte!" zařval jsem na něj. „Nebo vás vyřídím jinak."

Vyvalil na mne oči. Zeptal jsem se Romany: „Co s ním uděláme? Já bych mu podřezal hrdlo, ale bylo by to nebezpečné, jeho armáda by ho chtěla pomstít. A já nejsem z těch, kdo by toužil, aby se na něm mstila něčí armáda."

„Předáme ho Vasilijovi," řekla, přehodila nohy přes okraj postele a postavila se. „Ten už si s ním poradí."

„Kde je?"
„Nahoře v Granthamově pokoji. Dospává."
A pak pronesla lehce, nezávazné, jako by to nepovažovala za nic tak vážného: „Tak jste chlapečka korunovali?"
Já to udělal. Chceš korunu pro Vasilije? Dobře. Chceme pět milionů amerických dolarů za abdikaci. Grantham přispěl třemi miliony na celou tu věc a zaslouží si nějaký zisk. Byl zvolen regulérně zástupci lidu. Tady samozřejmě nemá skutečnou podporu, ale může ji dostat od sousedů. To nesmíte přehlédnout. Existuje pár zemí nepříliš daleko, které sem rády pošlou armádu na podporu legitimního krále výměnou za cokoli, co se jim zlíbí. Ale Lionel I. není nerozumný. Myslí si, že by pro vás bylo lepší, kdybyste měli za vládce rodilého Muravce. Žádá pouze tu nejnutnější provizi od vlády. Pět milionů není moc. A zítra bude abdikovat. Pověz to Vasilijovi."
Opatrně mě obešla, aby nemusela projít mezi mou zbraní a jejím terčem, postavila se na špičky, aby mě políbila na ucho, a pravila: „Ty a tvůj král jste pěkní banditi. Za pět minut jsem zpátky."
Odešla.
„Deset milionů," licitoval Einarson.
„Já vám teď nemohu důvěřovat, plukovníku. Vy jste ochoten nám peníze předat před popravčí četou."
„A tomu praseti Djudakovičovi důvěřujete?"
„Ten nemá důvod nás nenávidět."
„Bude, až se doví o vás a o své Romaně."
Zasmál jsem se.
„A kromě toho, jak on může být králem? Ach! Zač bude stát jeho slib, že zaplatí, když zaplatit nemůže? Předpokládejme, že i já zemřu. Co bude dělat s mojí armádou? Ach! Vždyť jste to prase viděl. Jaký pak to může být král?"
„Nevím," přiznal jsem podle pravdy. „Bylo mi řečeno, že je dobrý velitel policejních jednotek, protože jejich špatné fungování by narušilo jeho pohodlí. Třeba bude dobrým králem z téhož důvodu. Já ho viděl jen jednou. Je to obrovská nafouklá hora masa, ale není na něm nic směšného. Váží tunu a pohybuje se lehce, aniž rozhoupe podlahu. Na něm bych nezkoušel to, co se mi podařilo s vámi."
Ta urážka ho postavila na nohy. Stál proti mně vysoký, vzpřímený. Oči mu planuly a ústa ztvrdla do tenké čáry. Způsobí mi nepříjemnosti, než se ho zbavím, uvědomil jsem si.
V tom okamžiku se otevřely dveře a vstoupil Vasilij Djudakovič s dívkou v patách. Usmál jsem se na toho tlusťocha. Pokýval, ale neusmál se. Zamířil malé tmavé oči ode mne na Einarsona.
Dívka oznámila: „Vláda dá Lionelovi I. směnku na čtyři miliony dolarů, amerických, a to buď do vídeňské nebo athénské banky, výměnou za jeho abdikaci." Zcela neoficiálním tónem pak dodala: „Ani halíř navíc už jsem z něj nedostala."
„Ty a tvůj Vasilij byste chtěli všechno zadarmo," stěžoval jsem si. „Ale dobrá, bereme to. Dál nám dáte vypravit zvláštní vlak do Soluně tak, abychom byli za hranicemi, než nabude abdikace právní platnosti."
„To zařídíme," slíbila.
„Dobře. A aby bylo všechno definitivní, musí tvůj Vasilij odejmout Einarsonovi armádu. Je schopen to udělat?"
„Ach!" zvolal Einarson, zvedl hlavu a nadmul hruď. „Přesně to musí udělat!"
Tlustbch něco ospale zamručel do žlutého vousu. Romana ke mně přistoupila a položila mi ruku na paži.
„Vasilij chce mluvit s Einarsonem o samotě. Nech je tady."
Souhlasil jsem a nabídl jsem Djudakovičovi svou postel. Nevěnoval pozornost ani mé zbrani ani mně. Díval se s jakousi chladnou trpělivostí na důstojníka. Vyšli jsem s Romanou ven a zavřeli za sebou. U schodů jsem ji vzal za ramena.
„Můžu tomu tvému Vasilijovi věřit?" zeptal jsem se.
„Božíčku, ten by zvládl půl tuctu takových Einarsonů."
„To nemyslím. Nebude se snažit mě podvést?"
„Proč se o to teď začínáš starat?"
„Nezdá se mi, že by zrovna přetékal srdečností."
Rozesmála se a zvrátila trochu hlavu, aby mě mohla kousnout do ruky.
„On má své ideály," vysvětlovala. „Opovrhuje tebou i tvým králem jako dvojicí dobrodruhů, kteří vydělávají na potížích naší země. Proto se chová tak povýšeně. Ale slovo dodrží."
Možná, pomyslel jsem si, ale on mi žádné slovo nedal. Slovo dala ona.
Jdu teď k Jeho Veličenstvu," oznámil jsem. Jen na chvíli - pak za vámi přijdu do jeho apartmá. Co to bylo za divadlo s tím přišíváním knoflíků? Žádné jsem přece neměl utržené."
„Měl," vyvrátila mi mé tvrzení a hrábla mi do kapsy pro cigaretu. Jeden jsem honem utrhla, když mi náš muž ohlásil, že sem s Einarsonem míří. Myslela jsem si, že to bude vypadat domácky."
Svého krále jsem našel v rudo-zlatém přijímacím pokoji sídla vlády, obklopeného společensky a politicky významnými osobami Muravska. Převládaly tam stále ještě uniformy, ale tu a tam jsem mezi nimi zahlédl i skvrnky civilistů s manželkami a dcerami. Pár minut mě nevnímal, tak byl vytížen hovorem. Stál jsem tedy opodál a prohlížel jsem si přítomné. Zvláště mě zaujala vysoká dívka v černém, která stála u okna stranou od ostatních.
Všiml jsem si jí ihned, protože měla krásnou tvář i postavu, a brzy jsem si ji prohlížel důkladněji, neboť ve výraze jejích hnědých očí byl zvláštní výraz, s nímž pozorovala nového krále. Jestli byl někdy někdo na někoho hrdý, pak to byla tato dívka na Granthama. Podle způsobu, jak stála sama u okna a dívala se na něj, byl by musel být přinejmenším kombinací Apolla, Sokrata a Alexandra, aby si to zasloužil. Valeska Radňaková, napadlo mě.
Podíval jsem se na svého chlapce. Měl hrdost a ruměnec v tváři a každou druhou vteřinu se otočil na krasavici u

okna. Přitom stále poslouchal tlachání obdivující jej skupiny. Věděl jsem, že není žádný Apollo, Sokrates či Alexander v jedné osobě, ale tvářil se tak. Našel koutek světa, kde se mu líbilo. Bylo mi skoro líto, že ho tam nemohu nechat. Ale přes veškerou lítost jsem byl přesvědčen, že už jsem promarnil dost času.

Prodral jsem se k němu davem. Zaregistroval mě očima nočního spáče na lavičce v parku, kterého ze sladkých snů probudily rány pendreku na podrážkách. Omluvil se ostatním a odvedl mě do místnosti s barevnými okny a bohatě vyřezávaným nábytkem.

„To je pracovna doktora Semiče," informoval mě. Já budu-"

„Vy budete zítra touhle dobou v Řecku," zchladil jsem jeho žár.

Podíval se zamračeně na své nohy. Byl to paličatý pohled.

„Měl byste vědět, že tu nemůžete déle čekat," vysvětlil jsem mu. „Vy si třeba myslíte, že to všechno probíhá hladce. Ale jestli je to tak, pak jste hluchý, němý a slepý. Dostal jsem vás do této pozice s odjištěnou zbraní na Einarsonových játrech. Dále už ho tak neudržím. Djudakovič bude dobrý král, bude-li o to stát. Slibuje vám čtyři miliony dolarů a zvláštní vlak s ochrankou do Soluně. Odjedete odtud se vztyčenou hlavou. Stal jste se králem. Vymanil jste národ ze špatných rukou a předal do dobrých - ten tlusťoch je v pořádku. A ještě jste na tom vydělal milion."

„Ne. Jděte sám. Já tu zůstanu. Tady ti lidé mi důvěřují a já -"

„Pane Bože, vy se chováte jak ten starý Semič. Ti lidé tady vám vůbec nedůvěřují, ani zbla. Já jsem ten, kdo vám důvěřoval. Já z vás udělal krále, chápete? Já z vás udělal krále, abyste se mohl hrdě vrátit domů a ne abyste zůstal tady a dělal ze sebe idiota! Svými sliby jsem zaplatil pomoc. Jedním z nich je, že zmizíte během čtyřiadvaceti hodin. Teď musíte splnit sliby, které jsem dal vaším jménem. Že vám ti lidé důvěřují, říkáte! Nenechte se vysmát! Nacpali jsme jim vás do krku násilím, chlapče. A já to provedl. Teď vás odtamtud zase musím odstranit. Jestli to bude příliš tvrdé na vaši romantickou lásku, jestli Valeska nebude spokojena s nižší cenou, než je trůn této země -"

„To stačí," řekl povzneseným hlasem. „Budu abdikovat. Peníze nechci. Pošlete pro mne, až bude vlak připraven."

„Napište abdikaci," nařídil jsem mu.

Sel k psacímu stolu, našel arch papíru a pevnou rukou napsal, že opouští Muravsko, vzdává se trůnu a práva na něj. Podepsal se Lionel Rex a předal mi papír. Dal jsem ho do kapsy a spustil jsem uklidňujícím tónem: „Já chápu vaše pocity a lituju, že -"

Otočil se ke mně zády a odešel. Já se vrátil do hotelu.

V pátém poschodí jsem vystoupil z výtahu a došel tiše ke dveřím svého pokoje. Zevnitř nebylo nic slyšet. Vzal jsem za kliku, dveře byly odemčené a já vstoupil do prázdné místnosti. I moje věci zmizely. Šel jsem o poschodí výš do Granthamova apartmá.

Tam jsem našel Djudakoviče, Romanu, Einarsona a půlku policejních složek.

Plukovník Einarson seděl vzpřímeně v křesle uprostřed pokoje. Vlasy a vousy naježené. Bradu vystrčenou, na kvetoucí tváři se rýsovaly svaly, oči žhnuly. Byl v jedné ze svých bojovných nálad. To byl následek toho, že mu naslouchali.

Zamračil se na Djudakoviče, který stál rozkročený na svých obřích nohách zády k oknu. Jak to, že ten tlustý hlupák nedrží Einarsona někde v koutě, kde by byl snadno zvladatelný?

Romana obeplula policisty, kteří stáli či seděli všude dokola, a doplula ke mně k otevřeným dveřím.

„Zařídils všechno?" zeptala se.

„Mám abdikaci v kapse."

„Sem s ní."

Ještě ne. Nejdřív potřebuju vědět, jestli je tvůj Vasilij tak velký, jak vypadá. Nezdá se mi, že by byl Einarson podřízený. Tvůj tlusťoch by přece mohl vědět, že ten člověk před posluchačstvem vyroste."

„Není možné předvídat, co Vasilij udělá," řekla bezstarostně, „kromě toho, že to bude odpovídat situaci."

Já jsem si tím nebyl tolik jistý. Djudakovič na ni zahřměl a ona mu rychle odpověděla. Zahřměl ještě jednou, tentokrát na své muže. Dali se na odchod, po jednom, v párech, ve skupinkách. Jakmile odešel poslední, tlusťoch procedil mezi zuby několik slov na Einarsona. Ten vstal s vypnutou hrudí, ramena dozadu, a sebevědomě se usmíval.

„Co to bude?" zeptal jsem se dívky.

„Pojď a uvidíš," řekla a pak jsem šli všichni čtyři dolů a ven z hotelu. Už nepršelo. Na náměstí se shromáždila většina obyvatelstva Stěpanie, nejhustší davy se tísnily před státními budovami. Přes jejich hlavy bylo vidět beranice Einarsonova regimentu, stále obklopujícího klíčová místa tak, jak je tam zanechal.

Když jsme kráčeli po náměstí, všichni nás poznali a provolávali slávu, zřejmě hlavně Einarsonovi. Plukovník a Djudakovič šli první vedle sebe, důstojník pochodovým krokem, tlusťoch kolébavým. Já s Romanou těsně za nimi. Mířili jsme k vládní budově.

„Co chce dělat?" zeptal jsem se nervózně.

Pohladila mě po paži, vzrušeně se usmála a pravila: „Počkej, uvidíš."

Stejně nebylo možné dělat cokoli jiného, jen se bát.

Došli jsme k úpatí kamenného schodiště vedoucího ke vchodu. V posledním světle končícího dne měly bajonety pozvednuté k poctě nepříjemný studený lesk. Vyšli jsme nahoru po schodech. Na širokém posledním schodě se Einarson a Djudakovič obrátili čelem k davům dole. Zařadil jsem se s Romanou za naší dvojici. Dívka drkotala zuby a zatínala mi nehty do předloktí, ale její rty a oči se lehkomyslně usmívaly.

Všichni vojáci, stojící dosud před hlavní budovou se přidali k těm, kteří stáli před námi, a odtlačili občany kus dozadu. Další jednotka připochodovala. Pak zvedl Einarson ruku, zahulákal tucet slov, zavrčel na Djudakoviče a ustoupil dozadu.

Djudakovič začal mluvit, ospale a bez námahy hřímal tak, že to určitě bylo slyšet až u hotelu. Při hřímání vytáhl z kapsy

papír a držel si ho před sebou. V jeho hlase a chování nebylo nic teatrálního. Jako by mluvil o čemkoli bezvýznamném. Jen při pohledu na posluchače člověk poznal, že říká něco důležitého.

Vojáci porušili řady a pohnuli se blíž, tváře jim rudly, tu a tam některý pozdvihl zbraň. Za vojskem otáčeli civilisté obličeje jeden na druhého, někteří se pokoušeli dostat blíž ke schodišti, jiní se snažili odejít.

Djudakovič mluvil dál. Šum mezi lidmi vzrůstal. Jeden voják se prodral shlukem svých kamarádů a stoupal po schodech, další v patách za ním.

Einarson přerušil tlusťochův projev, postoupil na širokém schodě k jeho okraji, hulákal něco ke zvednutým tvářím. Hulákal hlasem člověka zvyklého, že všichni poslechnou.

Vojáci začali sestupovat se schodiště. Einarson dále řval. Přerušené řady se pomalu začaly vyrovnávat, pozvednuté zbraně poklesly. Einarson stál chvíli tiše, plný zlosti shlížel na své vojáky a pak zase spustil. Nerozuměl jsem vůbec nic, zrovna tak, jako jsem nerozuměl tlusťochovi, ale nebylo pochyby, že jeho slova zapůsobila. A hněv ze všech tváří mizel.

Podíval jsem se na Romanu. Chvěla se a už se neusmívala. Podíval jsem se na Djudakoviče. Stál tiše a lhostejně jako hora, již připomínal.

Byl bych strašně rád věděl, o co jde, abych se mohl rozhodnout, jestli by nebylo přeci jenom nejlepší Einarsona zastřelit a proklouznout jistě prázdnou budovou za námi. Tušil jsem, že papír v Djudakovičově ruce musí být nějaké svědectví proti plukovníkovi, důkaz, který by byl povzbudil vojáky, aby ho napadli, kdyby nebyli tolik zvyklí ho poslouchat.

Zatímco jsem chtěl vědět a hádal jsem, Einarson dokončil svoji řeč, ustoupil stranou, ukázal prstem na Djudakoviče a vyštěkl rozkaz.

Vojáci dole se tvářili nerozhodně, uhýbali očima, ale čtyři z nich pak na rozkaz plukovníkův rychle vyběhli po schodech nahoru. „Tak," řekl jsem si, „můj tlustý kandidát prohrává! No, ať si ho popraví. Mně zůstanou zadní dveře na útěk." Ruku jsem stále držel na zbrani v kapse. Udělal jsem pomalý krok vzad a táhl jsem dívku s sebou.

„Hni se, až ti řeknu," zašeptal jsem.

„Počkej! Podívej!"

Tlustý obr s ospalýma očima zvedl mohutnou tlapu a chytil Einarsona za zápěstí ukazující ruky. Stlačil ji dolů, pustil zápěstí a chytil plukovníka za rameno. Zvedl ho nad zem a zatřásl jím na vojáky. Zatřásl jím jednou rukou. Zamával na ně tím kusem papíru, ať už na něm stálo cokoli, ve druhé ruce. A ať jsem zatracen, jestli se jedna z jeho rukou namáhala víc než druhá.

Třásl jimi - mužem i papírem - a ospale hřměl. Jakmile dohřměl, hodil obsah obou hrstí dolů do užaslých řad. Hodil jimi s gestem, které mluvilo: Tady je ten člověk a tady je důkaz proti němu. Dělejte, co uznáte za vhodné!

A vojáci, kteří se krčili a rovnali do řad na Einarsonův rozkaz, když byl velký a dominující, teď udělali, co se od nich očekávalo, když jim byl předhozen.

Trhali ho na kusy - doslova na kusy. Pustili zbraně a drali se k němu. Ti, kteří stáli dál, cpali se a přelézali ty, kdo stáli u schodiště, šílená smečka lidí, proměněných ve vlky, divoce zápasící, aby zničili muže. Musel být mrtvý za necelou minutu.

Odstranil jsem dívčinu ruku ze své paže a předstoupil jsem před Djudakoviče.

„Muravsko je vaše," řekl jsem. „Nechci nic jiného než naši směnku a vlak. Tady je abdikace."

Romana moje slova rychle přeložila a pak i to, co řekl Djudakovič: „Vlak je připraven. Směnku vám tam přinesu. Chcete si dojít pro Granthama?"

„Ne. Pošlete ho tam. Jak najdu vlak?"

„Dovedu tě tam," řekla dívka. „Projdeme budovou a ven postranními dveřmi."

Jeden z Djudakovičových detektivů seděl za volantem auta před hotelem. Nastoupili jsme. Na náměstí to stále ještě vřelo. Když se auto řítilo tmavnoucími ulicemi, nikdo z nás nic neříkal.

Po chvíli se tiše zeptala: „Teď mnou pohrdáš?"

„Ne," vzal jsem ji za ruku. „Ale nenávidím davy, lynčování, je mi z toho nanic. Nezáleží na tom, jak špatný je člověk, na něhož se dav vrhne, já jsem vždycky na jeho straně. Jediná věc, za kterou se stále modlím k Bohu, je příležitost, abych mohl jednou držet samopal a mířit na lynčující skupinu. Einarsona jsem neměl rád, ale tohle jsem mu nepřál. Nu, co se stalo, stalo se. Co to bylo za papír?"

„Dopis od Mahmuda. Dal ho svému příteli, aby ho doručil Vasilijovi v případě, že by se s ním něco stalo. Zdá se, že Einarsona dobře znal, a pomstu měl připravenou. Dopis dokládá Mahmudovu účast na zavraždění generála Radňaka a Einarsonovu spoluúčast. Armáda Radňaka zbožňovala a Einarson chtěl armádu."

„Tvůj Vasilij mohl tím svědectvím Einarsona vyhnat, nemusel ho předhodit vlkům," stěžoval jsem si.

„Vasilij to udělal správně. Je to sice hrozné, ale tak to musel udělat. Je po všem a je navždy pokoj s Vasilijem u moci. Kdyby takový Einarson zůstal naživu a navíc armáda, která by nevěděla, že zabil její idol, to by bylo příliš riskantní. Einarson si až do konce myslel, že je tak mocný, aby si mohl vojáky udržet bez ohledu na to, co věděli. On -"

„Tak dobrá -je po všem. A já jsem rád, že mám z krku tu záležitost s králem. Polib mě."

Což udělala a zašeptala: „Až Vasilij umře - a při tom, jak šíleně jí, nemůže být dlouho živ - přijedu do San Franciska."

„Ty jsi ale chladnokrevná děvka," podivil jsem se.

Lionel Grantham, exkrál muravský, přišel na vlak jen pět minut po nás. Nebyl sám. Přišla s ním Valeska Radňaková a vypadala stejně jako královna. Vůbec se netvářila zlomeně ze ztráty trůnu.

Chlapec byl příjemný a zdvořilý po celou dobu naší drkotavé cesty do Soluně, ale bylo vidět, že mu v mé společnosti není úplně pohodlně. Jeho nastávající nevnímala nikoho jiného než Lionela, pokud se člověk nepostavil přímo před ni. Tak jsem ani nečekal na jejich svatbu a nastoupil jsem v Soluni na loď, která vyplula pár hodin po příjezdu vlaku.

Směnku jsem jim samozřejmě předal. Rozhodli se, že si vyzvednou Lionelovy tři miliony a čtvrtý vrátí Muravsku. A já mířil zpátky do San Franciska, abych se hádal o nadbytečné pětidola-rové a desetidolarové položky na výdajovém účtu, který předložím.

KOPANEC

Harvey Gatewood nařídil, aby mě k němu pustili hned, jakmile se dostavím, a tak mi netrvalo ani patnáct minut, než jsem prošel celým územím kolem dveřníků, poslíčků, úředníků a sekretářek, kteří naplňovali většinu prostoru mezi vchodem do Dřevařské obchodní společnosti Gatewood a pracovnou pana předsedy. Byla to prostorná pracovna, samý mahagon, bronz a zelený plyš, s mahagonovým psacím stolem, velkým jako postel, uprostřed.

Gatewood se naklonil přes desku stolu a začal na mne štěkat ihned, jak mě úslužný úředník vpoklonkoval dovnitř a sebe vypoklonkoval ven.

„V noci mi unesli dceru! Chci tu smečku, co to udělala, i kdyby mě to mělo stát poslední cent!"

„Povězte mi o tom něco," požádal jsem ho.

Ale on chtěl zřejmě výsledky, nikoli otázky, a trvalo mi to skoro hodinu, než jsem z něj vymačkal informace, které mi při dobré vůli mohl poskytnout za čtvrt hodiny.

Gatewood byl takový kus neurvalce, měl víc než devadesát kilo tuhého červeného masa, a byl neomezený vládce od kulaté hlavy až po špičky střevíců, což mohly být přinejmenším pětačtyřicítky, kdyby nebyly dělané na míru.

Svých několik milionů nadělal tím, že praštil přes hlavu a přes prsty každého, kdo se mu postavil do cesty. Momentálně s ním cloumala zuřivost, která ještě víc jednání s ním znesnadňovala.

Vystrkoval nelítostnou bradu jako kus žuly, oči podlité krví - byl prostě v roztomilé náladě. Chvíli to vypadalo, že naše Celostátní detektivní agentura přijde o klienta, neboť jsem se rozhodl, že z něj buď dostanu, co potřebuju vědět, nebo tu věc vůbec nebudu dělat.

Ale nakonec jsem z něj jeho příběh přeci jen dostal.

Dcera Audrey odešla z domova na Clay Street předchozího večera asi v sedm hodin a řekla služebné, že sej de projít. V noci se nevrátila, ale Gatewood se to dověděl, až když mu ráno přišel dopis.

Dopis byl od někoho, kdo mu oznamoval, že jeho dcera byla unesena. Žádal 50 tisíc dolarů za její vydání a poučil Gatewooda, že má mít peníze připravené ve stodolarových bankovkách, aby šlo všechno rychle poté, co dostane instrukce o způsobu zaplacení únoscům.

Gatewood dostal dopis do úřadu a ihned telefonoval domů. Dověděl se, že dívka uplynulou noc doma nespala a že ji nikdo ze služebnictva neviděl od okamžiku, kdy si vyšla na procházku. Oznámil to policii, předal jim dopis a za pár minut se rozhodl, že do věci zapojí i soukromé detektivy.

‚A teď," vybafl na mne, když jsem z něj dobyl zmíněné informace a když mi řekl, že neví nic o tom, s kým se jeho dcera stýká a jaké má zvyky, „teď jděte a dělejte něco! Neplatím vás za to, že tu budete dřepět a tlachat!"

„Co budete dělat?" zeptal jsem se ještě.

‚Já? - Dám ty - zavřít, kdyby mě to mělo stát poslední cent."

Jistě. Ale nejdřív si připravte těch padesát tisíc, abyste jim je mohl dát, až o ně požádají."

S klapnutím zavřel ústa a vyvalil na mne oči.

„Nikdy jsem nedělal nic na povel biče! A jsem starý na to, abych se to teď učil," řekl za pár vteřin. „Beru ten dopis jako hozenou rukavici!"

„To své dceři náramně posloužíte! Ale kromě toho, co to pro ni bude znamenat, je to nesprávný postoj k celé věci. Padesát tisíc vás nezruinuje a když je zaplatíte, získáme tím dvě šance, které teď nemáme. Jednu, až budete peníze předávat - totiž čapnout toho, kdo pro ně přijde, nebo aspoň najít stopu. A druhá šance bude, až dceru vrátí. Ať jsou únosci sebeopatrnější, tutovka je, že nám vaše dcera bude schopna říct aspoň něco, co nám je pomůže chytit."

Vrtěl hněvivě hlavou a já už byl unavený na to, abych se s ním hádal. Odešel jsem tedy a doufal, že pochopí rozumný postup, který jsem mu radil, dřív než bude pozdě.

V Gatewoodově rezidenci jsem našel komorníky, jejich zástupce, šoféry, kuchaře, komorné, služebné z přízemí, služebné z poschodí a četu livrejovaných poskoků - měl prostě služebnictva na obsluhu hotelu.

Řekli zhruba asi toto: než dívka odešla z domu, nikdo jí nevolal, nepřišel žádný vzkaz ani telegram - což jsou cenné vynálezy, jimiž se z domu vylákají oběti vraždy nebo únosu. Své služebné řekla, že bude zpátky za hodinu za dvě. Ale služebná nebyla znepokojena, když se její velitelka celou noc nevrátila.

Audrey byla jedináček a od smrti své matky si dělala, co chtěla. S otcem se nijak zvlášť dobře nesnášela, asi měli podobnou povahu, a on nikdy nevěděl, kde dcera je. Takže nebylo nic divného na tom, že se celou noc nevrátila. Málokdy se namáhala někomu doma říct, že zůstane přes noc u přátel.

Bylo jí devatenáct, ale vypadala starší. Asi metr pětašedesát vysoká, štíhlá. Modré oči, hnědé vlasy, husté a dlouhé, bledá, nervózní. Na fotografiích, jichž jsem si vzal dostatečné množství, měla velké oči, malý rovný nos a špičatou bradu.

Žádná velká kráska, ale na jedné fotce, kde pod úsměvem zmizela zatrpklost jejích úst, vypadala docela hezky.

Při odchodu měla na sobě světlou tvídovou sukni a sako se jmenovkou londýnského krejčího, proužkovanou blůzu košilového střihu, hnědé vlněné punčochy, polobotky s nízkým podpatkem a měkký šedivý klobouk s nezačištěným okrajem.

Šel jsem se podívat i do jejích pokojů - měla tři ve druhém poschodí - a všechno jsem si prohlédl. Našel jsem horu fotografií různých mužů, chlapců a dívek. Veliký kopec dopisů různého stupně intimních sdělení, podepsaných širokou škálou jmen a přezdívek. Všechny adresy jsem si zapsal.

V jejích pokojích nebylo nic, co by se mohlo nějak týkat únosu, ale doufal jsem, že na některé adrese najdu někoho, kdo by mi mohl dát nějakou cennou informaci.

Zastavil jsem se v agentuře a rozdal jména a adresy detektivům, kteří zrovna nic nedělali, a rozeslal jsem je, aby na příslušných místech vypátrali, co bude v jejich silách.

Pak jsem ještě telefonicky zastihl policejní detektivy, kteří na případě pracovali - O'Gara a Thodea - a doběhl jsem za nimi do Justičního paláce. Byl tam i Lusk, poštovní inspektor. Probrali jsme ten případ skrz naskrz, ze všech možných úhlů, ale daleko jsme se nedostali. Pochopitelně jsme se domluvili na tom, že se vyhneme jakémukoli zveřejnění a že budeme jednat velmi obezřetně, dokud nebude dívka v bezpečí.

Mluvili s Gatewoodem dřív než já. Chtěl totiž dát ihned všechno do novin s nabídkou odměny, s fotografiemi atd. Gatewood měl sice pravdu, že by se tak únosci nejsnadněji dopadli, ale mohlo by to být kruté pro jeho dceru, pokud jsou její únosci dostatečně ostřílené osoby. A únosci zpravidla nebývají beránci.

Podíval jsem se taky na dopis, který poslali. Byl psaný tužkou tiskacím písmem na linkovaném papíru z bloku, jaký se prodává v každém papírnictví na celém světě. Rovněž obálka byla obyčejná, adresa napsaná taky tužkou, poštovní razítko San Francisko, 20.9., 21 hod.
To znamená, že byl dopis odeslán ten večer, kdy ji unesli.
V dopise stálo:

Pane,
máme vaši okouzlující dceru a ceníme si ji na 50 000 dolarů. Připravte si peníze ihned ve stodolarových bankovkách, abychom se nezdržovali, až vám sdělíme, jak nám je předáte.

Dovolujeme si vás ujistit, ze to s Vaší dcerou nedopadne dobře, pokud neuděláte to, co říkáme, nebo do této véd zamícháte policii, nebo uděláte jinou nerozumnou věc.

50 000 dolarů je jen malý zlomek toho, co jste nakradl, když my jsme se za vás váleli v bahně a krvi. Myslíme to vázne a nežádejte si nás!
Tři

Zvláštní dopis z několika pohledů! Obvykle je píší s předstíraným malým vzděláním. Téměř vždycky obsahují snahu svést podezření na nesprávnou stopu. Možná že to měla obstarat zmínka o válečných službách, možná nikoli.
A následovalo ještě post scriptum:

Máme někoho, kdo ji koupí, až my to s ní skončíme. To jen v případe, že byste nebyl rozumný.

Dopis od dívky byl napsaný roztřesenou rukou na stejném papíru a zřejmě stejnou tužkou:

Tati,
prosím Tě, udělej, o co Tě žádají. Mám hrozný strach -
Adrey

Na druhém konci místnosti se otevřely dveře a kdosi strčil dovnitř hlavu.

„O'Gare, Thode! Volal Gatewood. Okamžitě máte jít k němu do úřadu!"

Vyřítili jsme se z Justičního paláce a rovnou do policejního vozu.

Když jsme si ke Gatewoodovi proklestili cestu mezi všemi jeho podřízenými, přecházel po pracovně jako hladový tygr v kleci. Obličej měl rudý a v očích měl výraz šílence.
„Volala mi!" vykřikl nedočkavě, sotva jsme vešli.

Trvalo nám pár minut, než jsme ho uklidnili natolik, že byl schopen nám o tom říct víc.

„Telefonovala. Řekla Ach, tatínku, udělej něco, už to nevydržím, oni mě zabijí! Zeptal jsem se jí, jestli ví, kde je, a ona řekla: Nevím, ale vidím odtud Twin Peaks. Jsou tu tři muži a jedna žena a - A pak jsem slyšel, jak nějaký muž nadává, a takový zvuk, jako by ji byl uhodil. Pak zavěsili. Snažil jsem se na centrále zjistit číslo, odkud volala, ale nezjistili to. Je to hnusný podvod, náš telefonní systém a to, jak funguje! Platíme přece za všechny služby, Bůh ví, že ano, a nemáme..."

O'Gar se poškrabal na hlavě a otočil se od Gatewooda. „Vidí Twin Peaks! Ale tam jsou stovky domů!"

Gatewood mezitím dokončil spílání společnosti poskytující telefonní služby a tloukl do stolu těžítkem, aby upoutal naši pozornost.
„Udělali už jste vůbec něco?" domáhal se.

Odpověděl jsem mu jinou otázkou: „Máte připravené ty peníze?"
„Ne," řekl. „Nedám se od nikoho vydírat!"

Ale řekl to jen automaticky, bez svého obvyklého přesvědčení. Rozhovor s dcerou otřásl jeho vzpurností. Začal trochu myslet na její bezpečí a ne na svou bojovnost.

Pár minut jsme ho všelijak zpracovávali, až nakonec poslal jednoho zaměstnance pro peníze.

My jsme se pak na bojišti rozdělili. Thode dostal za úkol sehnat si pár mužů v ústředí a zkusit, jestli by něco objevili v okruhu Twin Peaks. Ale moc jsme si od toho neslibovali, bylo to příliš rozlehlé území.

Lusk a O'Gar měli pečlivě označit bankovky, které úředník donesl z banky, a pak zůstat nenápadně co nejblíž Gatewoodovi. Ajá šel do Gatewoodova domu a zůstal jsem tam.

Únosci prostě Gatewooda žádali, aby si připravil peníze ihned, aby je dostali v co nejkratší lhůtě a on aby neměl moc času na komunikování s kýmkoli, ani na přípravu nějakých plánů.

Gatewood dostal za úkol domluvit se s novináři, předat jim celý příběh i s nabídkou desetitisícové odměny tomu, kdo chytne únosce. Měli ho uveřejnit, jakmile bude dívka v bezpečí. Tak bychom získali pomoc veřejnosti co nejdřív, aniž bychom dívku ohrozili.

Taky jsem uvědomili policii v sousedních městech - to ještě předtím, než nás telefonát od ní ubezpečil, že je v San Francisku.

V Gatewoodově rezidenci se celý večer nic nestalo. Harvey Gatewood přišel domů brzy. Po večeři pochodoval po knihovně a popíjel whisky až do doby, kdy odešel spát, a každých pár minut se obracel na nás detektivy, abychom něco dělali a neseděli tam jak svinské mumie. O'Gar, Lusk a Thode byli venku na ulici, kde hlídali dům i sousedství.

O půlnoci odešel Harvey Gatewood do postele. Já dal přednost gauči v knihovně. Přitáhl jsem si ho k telefonnímu aparátu, který byl napojený na Gatewoodovu ložnici.

Ve dvě třicet telefon zazvonil. Poslouchal jsem, co bude.

Ozval se břitký mužský hlas: „Gatewood?"

„Ano."

„Máte prachy?"

„Ano."

Gatewoodův hlas byl hluboký a zastřený. Uměl jsem si představit, jak to v něm vře.

„Dobře," ozval se ostře onen hlas. „Zabalte je do kusu papíru a teď ihned s nimi odejděte z domu. Teď hned! Jděte dolů po Clay Street a držte se na té straně ulice, kde je váš dům. Nechoďte příliš rychle a nezastavujte se. Jestli uděláte všechno správně a nepotáhne-li se za vámi žádný čmuchal, potkáte někoho mezi svým domem a nábřežím. Ta osoba si na vteřinu přiloží k obličeji kapesník a pak ho upustí na zem. Až to uvidíte, položíte peníze na chodník, otočíte se a vrátíte se do svého domu. Jestli nejsou peníze označené a jestli se nebudete pokoušet o nějaký podraz, dostanete dceru do hodiny nebo do dvou hodin zpátky. Jestli se ale pokusíte něco provést, vzpomeňte si, co jsme vám psali. Je vám to jasné?"

Gatewood zadrmolil něco, co mělo znamenat souhlas, a v telefonu to cvaklo.

Neztrácel jsem čas zjišťováním, odkud hovor byl - stejně byl odněkud z telefonní budky - a křičel jsem nahoru do schodů na Gatewooda: „Udělejte to tak a nesnažte se o žádnou pitomost! "

Pak jsem vyrazil z domu do časně ranního vzduchu hledat policejní detektivy a poštovního inspektora. Byli s nimi ještě dva další policisté v civilu a čekaly tam dva automobily. Vysvětlil jsem jim situaci a rychle jsme se dohodli, co kdo udělá.

O'Gar jel v jednom autě po Sacramento Street a Thode ve druhém po Washington Street. Obě vedou paralelně s Clay Street, každá z jedné strany. Jeli pomalu, drželi se Gatewooda a na každé křižovatce kontrolovali, jestli prochází. Kdyby neprošel v rozumné době, měli vjet do Clay Street a pak už měli jednat podle situace a svého důvtipu.

Lusk měl jít o jeden či dva bloky před Gatewoodem na druhé straně ulice a měl dělat mírně opilého.

Já měl Gatewooda sledovat a za mnou ještě jeden policista v civilu. Druhý civil měl zatelefonovat pro všechny volné muže, a ti se měli dostavit do City Street. Bylo jasné, že přijdou pozdě a určitě jim bude chvíli trvat, než nás najdou. Ale my neměli ani potuchy, co se může přihodit, než skončí noc.

Byl to narychlo načrtnutý plán, ale nic lepšího jsme nemohli udělat. Osobu, která měla převzít od Gatewooda peníze, jsme nehodlali chytit. Rozhovor dívky s otcem odpoledne vypadal, jako že únosci čekají, že na ně bezohledně vyrazíme, ještě než ji předají otci.

Sotva jsme dohodli, co uděláme, vyšel Gatewood v teplém kabátě z domu a scházel ulicí dolů. Dále před ním se potácel Lusk a povídal si pro sebe. Na zastíněných místech ho skoro nebylo vidět. Jinak v dohledu nikdo nebyl. To znamenalo, že musím dát Gatewoodovi aspoň dva bloky náskok, aby člověk, který přijde pro peníze, na mne nenarazil. Policista v civilu šel půl bloku za mnou, ale na druhém chodníku.

Měli jsme za sebou dva bloky domů, když se objevil podsaditý chlapík v bufince. Minul Gatewooda, minul mne a šel dál.

Další tři bloky, a zezadu přijížděl velký černý terénní vůz se staženými záclonkami, minul nás a jel dál. Možná silniční hlídka. Nadrápl jsem si jeho číslo na notes, aniž jsem vyndal ruku z kapsy kabátu.

Ještě tři bloky.

Prošel kolem nás policista, procházející se a nic netušící o hře, kterou hrajeme před jeho nosem. Pak taxi s jediným cestujícím, mužem. Zapsal jsem si číslo.

Po čtyři bloky nic k vidění kromě Gatewooda, Luska už jsem neviděl. Potom vyšel těsně před Gatewoodem z temného vchodu muž, otočil se a volal někoho do okna, aby přišel dolů otevřít.

Šli jsme dál.

Kde se vzala, tu se vzala - stála na chodníku žena asi patnáct metrů od Gatewooda, s kapesníkem u obličeje. Kapesník dopadl na zem.

Gatewood se zastavil a nohy mu ztuhly. Viděl jsem, jak zdvihl pravou ruku a s ní zvedl i kabát, v jehož kapse ruku předtím měl, a věděl jsem, že v ruce drží pistoli.

Skoro půl minuty stál bez hnutí jako socha. Pak vytáhl z kapsy levou ruku a balíček s penězi padl na chodník před něj a utvořil tam bílou rozmazanou skvrnu. Gatewood se prudce otočil a dal se na cestu zpátky domů.

Žena zvedla kapesník. Doběhla k balíčku, popadla ho a dala se na útěk do černého ústí nedaleké uličky. Byla to značně vysoká žena, ohnutá, od hlavy až k patě v tmavém.

Zmizela v uličce.

Když Gatewood a žena stáli a dívali se na sebe, byl jsem nucen zpomalit, takže jsem byl o víc než o jeden blok od uličky. Jakmile žena zmizela, vyrazil jsem a odrážel jsem gumové podrážky od dláždění. Když jsem do uličky doběhl, byla prázdná.

Vedla až k další ulici, ale já byl přesvědčen, že žena nemohla doběhnout až na její druhý konec, než jsem já doběhl na začátek. Přibral jsem sice v poslední době dost, ale ještě dokážu udělat blok dva v dobrém čase. Po obou stranách

uličky byly zadní stěny obytných domů, jejichž zadní vchody vypadaly nevýrazně, mlčenlivě.

Pak mě došel policista v civilu a po něm dojeli O'Gar a Thode v autech. Brzy za nimi dorazil Lusk. O'Gar a Thode okamžitě zase odjeli, aby pročesali sousední ulice a pokusili se ženu objevit. Lusk a civil se postavili každý najeden roh a pozorovali dvě ulice uzavírající jeden blok.

Já prošel uličku, marně jsem hledal odemčené dveře, otevřené okno, nouzové schodiště, na němž bych objevil nějaké stopy, cokoli, co by mohlo zůstat po kvapném odbočení z uličky.

Nic!

Brzy se vrátil O'Gar s několika posilami z ústředí, které cestou potkal, a Gatewood.

Gatewood sršel hněvem.

„Zase jste to zhudlařili! Nezaplatím vám břídilům z agentury ani niklák a postarám se, aby tihle takzvaní detektivové dostali zpátky uniformu a obcházeli si svůj terén!"

Jak vypadala ta žena?" zeptal jsem se ho.

„Copak vím? Myslel jsem, že jste někde nablízku, abyste se o ni postaral! Stará, ohnutá, zdálo se mi, ale obličej jsem neviděl, měla přes něj závoj. Já prostě nevím! Co jste ksakru dělali, vy chlapi? To je zatracená věc..."

Konečně se mi podařilo ho uklidnit a odvést domů. Městští policisté hlídali v sousedství. Bylo jich teď na to asi čtrnáct, možná patnáct, v každém koutku byl aspoň jeden.

Počítal jsem s tím, že dívka přijde domů, jakmile ji propustí, a já u toho chtěl být, abych z ní něco dostal. Byla by to báječná šance chytit únosce, ještě než se přesunou někam daleko, zvlášť když by nám mohla aspoň něco o nich říct.

Gatewood se doma zase posadil ke své skleničce a já mezitím jedním uchem sledoval, až zazvoní telefon, a druhým hlídal cvaknutí dveří u vchodu. O'Gar a Thode každou půlhodinu volali, jestli už něco o dívce víme. Oni zatím nic nenašli.

V devět hodin přišli i s Luskem. Ta žena v černém byl totiž muž a zmizel.

Vzadu v jednom z obytných domů v oné uličce kousek od zadního vchodu našli dámskou sukni, dlouhý kabát, klobouk a závoj - všechno černé. Vyptávali se obyvatel domu a zjistili, že před třemi dny si jeden byt pronajal nějaký mladý muž jménem Leighton.

Leighton ovšem nebyl doma, když tam přišli. Byt byl plný špačků od cigaret, byla tam prázdná láhev a jinak nic, co tam nebylo už před pronajmutím.

Bylo to jasné, najal si byt, aby měl přístup do domu. Přes svůj oblek si navlékl dámské šaty, vyšel z domu zadním vchodem, nechal ho odemčený a šel na schůzku s Gatewoodem. Pak utíkal zpátky k domu, uvnitř se rychle zbavil převleku, proběhl domem k přednímu vchodu, a tím zmizel dřív, než jsme obklíčili blok, možná se dokonce vždycky ukryl v temnu krytého vchodu, když přijížděla auta s O'Garem a Thodem.

Leighton prý byl muž asi třicetiletý, štíhlý, asi sto osmdesát vysoký, tmavých vlasů a očí. Pěkného vzhledu a dobře oblečený v hnědém obleku a měkkém hnědém plstěném klobouku - podle obyvatel domu, kteří ho asi dvakrát viděli.

Podle obou detektivů a poštovního inspektora bylo nemožné, aby dívka byla držena třeba jen dočasně v Leightonově bytě.

Deset hodin a dívka nikde.

Gatewood už ztratil svou nadřazenou paličatost a začal se sesypávat. Napětí ho přemohlo a alkohol - který už odstrčil - nepomáhal. Já ho neměl rád už dřív ani teď, když jsem ho poznal osobně, ale to ráno mi ho bylo líto.

Zavolal jsem do agentury, abych zjistil, co objevili kolegové u dívčiných přátel. Poslední osoba, která ji viděla, byla jakási Agnes Dangerfieldová. Zahlédla ji večer před únosem, někdy mezi 20.15 a 20.45, jak jde po Markét Street blízko Šesté, sama. Audrey však byla moc daleko od Dangerfieldové, takže spolu nemluvily.

Jinak se kluci nedověděli nic, až na to, že Audrey je umíněná, rozmazlená žába, že si nevybírá své přátele pečlivě, prostě takový typ, jaký se snadno může dostat do rukou gangsterům.

Poledne a dívka nikde. Zavolali jsme do novin, aby vytiskli zprávu, kterou jsem doplnili o události posledních hodin.

Gatewood byl zdrcený. Seděl s hlavou ukrytou v dlaních, zíral do prázdna. Než jsem odešel, abych prozkoumal něco, co mě napadlo, zvedl ke mně hlavu. Nepoznal bych ho, kdybych tu proměnu nebyl sledoval.

„Co myslíte, proč nejde?" zeptal se.

Neměl jsem to srdce říct mu to, co v takové situaci člověk čeká, když už byly peníze předány a unesená osoba se neukazuje. Tak jsem mu dal jen jakési matné ujištění a odešel jsem.

Chytil jsem taxi a vystoupil v nákupní čtvrti. Vstoupil jsem do pěti největších obchodních domů, našel oddělení s dámskou konfekcí včetně bot a klobouků a snažil jsem se zjistit, jestli nějaký muž, možná takový jako Leighton, nekupoval v posledních dvou dnech šatstvo, které by sedělo Audrey Gatewoodvé.

Po neúspěšném pátrání jsem přenechal zbytek místních obchodů kolegovi z agentury a přešel jsem záliv do Oaklandu, abych tam sondoval v místních obchodech.

Už v prvním jsem ožil. Muž, odpovídající Leightonovu popisu, tam den předtím nakupoval šatstvo její velikosti. Nakoupil toho hodně od prádla až po kabát a - štěstí se na mne usmálo - dal si nakoupené věci poslat na jméno T. Offord na adresu na Čtrnácté ulici.

Na Čtrnácté jsem podle adresy našel činžovní dům, v jehož vestibulu stálo Theodore Offord na, zvonku s číslem bytu 202. Zrovna když jsem to číslo a jméno objevil, otevřely se dveře do domu a do vestibulu vstoupila statná žena středního věku v domácích bavlněných šatech. Zvědavě si mě prohlížela, tak jsem se jí zeptal: „Nevíte, kde bych našel správce domu?"

Já jsem správkyně domu," poučila mě. Podal jsem jí kartu a vešel do domu za ní. Jsem ze Severoamerické sdružené pojišťovny," zopakoval jsem to, co bylo vytištěné na kartě, kterou jsem jí dal. „Máme tu žádost o dobrozdání na pana Offorda. Je to důvěryhodná osoba, co myslíte?" Mluvil jsem omluvným tónem člověka, který musí zvládnout nutné, ale

nepříliš důležité formality.
„Dobrozdání? To je divné, vždyť on se odtud zítra stěhuje."
„Nu, já nevím, pro koho by to dobrozdání mělo být," vysvětlil jsem nezávazně. „Víte, nám vyšetřovatelům dají jen jméno a adresu. Může to být pro jeho současného zaměstnavatele, nebo pro někoho, u koho chce pracovat. Některé firmy žádají o vytipování vhodných zaměstnanců, než je přijmou, čistě jen proto, aby měly jistotu."
„Pan Offord je - pokud vím - velmi sympatický mladý muž," řekla. „Ale bydlí tu jen týden."
„Nezůstane tedy dlouho, co?"
„Ne. Přistěhovali se z Denveru a chtěli zůstat, ale poloha u moře nedělá paní Offordové dobře, tak se zase vracejí."
„Jste si jistá, že přišli z Denveru?"
„Řekli mi to tak."
„Kolik je jich?"
Jen oni dva. Jsou to mladí lidé."
Jaký na vás dělají dojem?" Zeptal jsem se ve snaze, abych na ni působil dojmem, že ji považuju za ženu schopnou bystrého úsudku.
„Vypadají jako velmi sympatický pár. Člověk ani neví, že jsou většinu času ve svém bytě, tak jsou klidní. Lituju, že tu nezůstanou."
„Chodí hodně ven?"
Já vážně nevím. Mají klíče od domu, takže pokud je náhodou nepotkám, nevidím je."
„Takže byste nemohla říct, jestli jsou někdy celou noc pryč, nebo mohla?"
Podívala se na mne podezíravě. Trochu jsem to přehnal, ale snad to tak moc nevadilo. Zavrtěla hlavou. „Ne, to bych nemohla říct."
„Mají hodně návštěv?"
Já nevím. Pan Offord není -"
Zmlkla, protože z ulice klidně vstoupil nějaký muž, protáhl se kolem mne a šel po schodech nahoru.
„Bože můj," zašeptala správcová. „Doufám, že mě neslyšel, když jsem řekla jeho jméno! To byl pan Offord!"
Stihlý muž v hnědém, světle hnědý klobouk - asi Leighton.
Já z něj viděl jen záda a on viděl moje záda. Díval jsem se za ním, jak jde do schodů. Jestliže slyšel, jak žena vyslovila jeho jméno, využije odpočívadla v prvním poschodí a nenápadně se otočí, aby si mě prohlédl.
Otočil se.
Zachoval jsem kamennou tvář, ale poznal jsem ho. Byl to „Penny" Quayle, bývalý trestanec, který před čtyřmi či pěti lety působil na východě.
Jeho tvář zůstala bez výrazu jako moje. Ale poznal mě.
Ve druhém se zabouchly dveře. Nechal jsem ženu stát a utíkal po schodech nahoru. Jenom jsem jí řekl: „Půjdu nahoru a promluvím s ním."
Došel jsem tiše ke dveřím č. 202 a poslouchal. Ani hlásek. Nebyl čas na váhání. Zazvonil jsem.
Jako když píše na stroji zkušená písařka, tak bezprostředně za sebou se ozvaly tři výstřely, jenom tisíckrát zlovolněji. A ve výši pasu se ve dveřích do bytu objevily tři díry po kulkách.
Ty tři kulky by byly v mé tučné mrtvole, kdybych se byl už před lety nenaučil stát vedle cizích dveří, když se chystám jít na návštěvu nepozván.
Uvnitř se ozval mužský hlas, ostře, velitelsky: „Přestaň s tím, holka! Proboha, nech toho!"
A pak ženský hlas, ostrý, vzteklý a vykřikující nadávky. Dveřmi proletěly ještě dvě střely.
„Přestaň! Nedělej to!" V mužském hlase byly i stopy strachu.
A zase ženský hlas, zuřivě spílající. Potyčka. Výstřel, který nezasáhl dveře.
Kopl jsem do dveří blízko kliky a zámek povolil.
Na zemi v místnosti se prali muž - Quayle - a žena. Skláněl se nad ní, držel ji za zápěstí a snažil se ji přidržet při zemi. Zena držela v jedné ruce kouřící pistoli. Skokem jsem byl u ní a zbraň jsem jí z ruky vytrhl.
„A to stačí!" vykřikl jsem, když už jsem zase pevně stál. „Vstaňte a přivítejte hosta!"
Quayle pustil zápěstí své protivnice, ale ona se mu vrhla na oči zahnutými prsty s ostrými dlouhými nehty a roztrhla mu tvář. Dostal se od ní na rukou a na kolenou a oba potom vstali. On si hned sedl na židli, oddychoval a otíral si kapesníkem krvácející tvář.
Ona stála s rukama v bok uprostřed místnosti a spalovala mě nenávistnýma očima. „Předpokládám, že si myslíte, že jste způsobil ohromný bengál!"
Rozesmál jsem se - mohl jsem si to dovolit.
Jestli je váš otec ve správné náladě," řekl jsem jí, „pak to s vámi vyřídí obtahovacím řemenem, jakmile vás bude mít zase doma. To jste si na něj vymyslela pěknou fintu!"
„Kdyby vy jste byl k němu uvázaný tak dlouho jako já a kdyby vás taky tak ničil a ponižoval, asi byste udělal horší věci, abyste dostal dostatek peněz a mohl odejít a žít si svůj život."
Nic jsem na to neříkal. Vzpomněl jsem si na obchodní metody Harveyho Gatewooda, zvláště na některé jeho válečné smlouvy, které se stále ještě vyšetřovaly, a pomyslel jsem si, že to nejhorší, co se dá o Audrey říci, je to, že je dcerou svého otce.
Jak jste to poznal?" zeptal se mne Quayle uctivě.
„Všelijak. Předně Audrey viděla jedna její přítelkyně v Markét Street tu noc, co zmizela, mezi 20.15 a 20.45, a váš dopis Gatewoodovi měl na poštovním razítku 21.00. Rychlá práce! Měl jste chvíli počkat, než jste to dal na poštu. Že ho dala na poštu už cestou sem?"

Quayle přikývl.

‚A pak ten její telefonát otci. Přece věděla, že ať mu volá do úřadu, kdy chce a odkud chce, trvá to deset až patnáct minut, než ho dostane k telefonu. Kdyby se byla dostala k telefonu jako uvězněná a hlídaná, čas by pro ni byl tak cenný, že by byla otci nechala vzkaz u první osoby, s kterou by mluvila, nejspíš u telefonistky v ústředně. Takže to vypadalo, jako že tam chce dostat ten výhled na Twin Peaks a hlavně pohnout starým pánem, aby nebyl tak tvrdohlavý.

Když se po zaplacení peněz neukázala, bylo mi už skoro jasné, že se unesla sama. Kdyby byla přišla domů po předstíraném únosu, byli bychom to poznali, aniž bychom do ní mluvili příliš dlouho. Myslím, že ona to taky věděla, a proto raději nepřišla.

Zbytek už byl jednoduchý. Měl jsem pár podstatných vodítek. Věděli jsem, že s ní pracuje nějaký muž - to poté, co jste svlékl to ženské oblečení - a nikdo jiný. Pak mě napadlo, že bude potřebovat nějaké věci na sebe - z domova si nemohla nic vzít, aby na sebe neupozornila. A dalo se předpokládat, že si předem nikde žádné věci neuložila. Má příliš mnoho přítelkyň, které hodně nakupují a viděly by ji v obchodech. Takže je možné, řekl jsem si, že ten muž koupil, co potřebuje. A ukázalo se, že ano, a že byl příliš líný na to, aby nakoupené věci nesl sám, nebo jich bylo příliš mnoho, aby to sám mohl unést. Tak je nechal poslat. A to je všechno."

Quayle opět přikývl.

„To je fakt, já byl neopatrný," přiznal a znechuceně ukázal palcem na dívku. „Ale copak se můžete divit? Dělala fůru nesmyslů od samého začátku. Všechen čas a energii jsem musel věnovat tomu, aby nejančila a všechno nezpackala. To, co udělala teď, je jen jeden příklad: když jsem jí řekl, že jdete nahoru, začala šílet a k celému zpackanému případu chce položit ještě vaši mrtvolu!"

Usmíření Gatewooda s dcerou se konalo v pracovně kapitána policejního inspektorátu. A byla to veselá sešlost!

Přes hodinu nebylo jasné, jestli Gatewooda neklepne mrtvice, nebo jestli raději on neklepne dcerunku, eventuálně ji nepošle do státní polepšovny, dokud nebude plnoletá. Ale Audrey ho převezla. Kromě toho, že nepadla daleko od stromu, byla natolik mladá, že nechápala následky, zatímco on přes veškerou svou zarytost měl v sobě z důvodů sebezáchovy přeci jen trochu opatrnosti.

Karta, kterou ho přetrumfla, bylo pohrožení, že vysype novinám všechno, co o něm ví, a přinejmenším jeden list v San Francisku měl na něj po léta spadeno.

Nevím, co o něm věděla, a myslím si, že ani on si nebyl příliš jistý. Ale jelikož soud stále zkoumal jeho válečné transakce, nemohl si dovolit cokoli riskovat. Bylo totiž nanejvýš jasné, že dívka udělá to, čím hrozí.

A tak se nakonec odebrali společně domů a z každého na hony čišela nenávist k tomu druhému.

Quayla jsme si vzali nahoru a zadrželi ho, ale byl tak zkušený, že ho to ani netrápilo. Věděl, že bude-li ušetřena trestu dívka, nemůže být ani on z ničeho usvědčen.

Byl jsem moc rád, že to skončilo. Ze to ale byl kopanec!

REDAKČNÍ POZNÁMKA

Následující Hammettův příběh Tulipán nepatří mezi detektivní povídky. Jde o část románu, o torzo, v jehož dokončení zabránila autorovi smrt. Každý, kdo posuzuje torzo, se nutně musí uchýlit k hypotézám, a z tohoto hlediska se může čtenář dívat na následující stránky jako na záhadu podobnou detektivce. Nesporné je jen to, že „Otec", o němž budete číst, je sám autor. Kam však směřuje a jakou hru si s ním zahraje osud, to se již nikdy nedozvíme...

Je to škoda. Josef Škvorecký v „Nápadech čtenáře detektivek" napsal: „Kdyby Hammett napsal čistý společensko-kritický román, na který se chystal, ale neodvazoval, mohlo by to být pravděpodobné dílo, jez by podalo (společenskou) kritiku mnohem soustavnější, než jakou nacházíme v jeho detektivkách."

Nebylo by od nás poctivé vypustit Tulipán ze souboru Hammettových prací, kam ho zařadila Lillian Hellmanová.

TULIPÁN

Seděl jsem v jámě po vývratu modrého smrku, několik let staré, a pozoroval lišku, ukrytou v polosuchém ostružiní, jak rozvažuje, co udělat s pachem skunka, neseným přes mýtinu v mírném vánku, v němž sem před okamžikem dolehlo také zapištění polní myši. Liška potom otočila hlavu na stranu, podívala se dozadu, odkud přišla, obratně vyklouzla z křoviska a mizela z dohledu tak, jak to lišky dělají: hbitě, ale beze spěchu. Myslel jsem, že psi jsou venku. Psi dělají v lese nehorázný rámus a já tehdy věřil, že lišky se dívají na psy a na lidi se stejnou pohrdavou opatrností. Tentokrát to však byly lidské kroky.

Pár metrů od místa, kde stála liška, rozhrnuly se šlahouny ostružiníku a na mýtinku vyšel Tulipán. „Nazdar, Otče," pozdravil, když mě uviděl, a pořád se doširoka usmíval. Jakmile byl blíž, usoudil: ‚Jsi hubenější než kdy předtím. Ale tebe nikdy nedostanou, viď?"

Jaks mě našel?" zeptal jsem se.

Namířil velkým palcem k domu: „Někdo mi tam ukázal, že tě možná tady někde najdu, ale jestli si tu hraješ na schovávanou, tak tě klidně zapikoluju." Všiml si, že držím pušku. „Na co? Je přece po sezóně."

„Vrány nejsou hájené."

Pokrčil masivními rameny: Jen blázen střílí to, co nehodlá jíst. Jaké to bylo v base?"

„To se ptáš ty mě?"

Zasmál se. Já nikdy nebyl ve federální, jen ve státní nebo okresní. Jaké jsou ty federální?"

„Asi smetánka svého druhu, počítám, ale každá basa, do které tě zavřou, je díra."

Jako bych to nevěděl! Vyprávěl jsem ti vůbec někdy o tom, jak-"

Skočil jsem mu do řeči: „Pro živého Boha, zadrž!" a skládal jsem sedačku, kterou jsem v lese používal.

„Tak jo," svolil dobromyslně. „Připomeň mi to, povím ti o tom později. Kdes sehnal tenhle porichtýrunk?" Díval se na

skládací židličku z kovového rámu, s tmavozeleným plátěným sedátkem a s kapsami se zipem pod ním.
„Gokey to prodává."
„A na co je ta zelená a hnědá volovinka na stranách?"
„Zázračná páska obtočená kolem kovu, aby se to v lese tolik nelesklo."
Přikývl. „Děláš to dobře. Člověk tvého věku by neměl dřepět jen tak na zemi."
„Ty už máš taky pár křížků na hřbetě!"
„Ale ty jsi mnohem starší!"
„Nesmysl! Letos mi bude teprve padesát osm."
„Vidíš, vždyť to říkám! Musíš na sebe dávat pozor!" Čekal na okraji jámy a já šel asi dvanáct metrů pro zavařovačku, kterou jsem zaklínil do vidlice mladého javoru. „A na co máš tohle?" zeptal se, když jsem se vracel a přišroubovával víko.
„Hadry namočené do esence skunka," vysvětloval jsem mu. Vysoká se nebojí a přijde hodně blízko, snad proto, že to je silnější než lidský pach. Zkouším to na lišku."
„Někdy jsi hrozně dětinský," řekl a šel za mnou po mýtině. Držel se dál za mnou po stezičce, kterou vyšlapala zvěř, až k cestě vedoucí skalkou k domu. Uschoval jsem sklenici do mezery mezi dvěma balvany kryté třetím, vyndal náboje z pušky a pak jsme vystoupili na verandu. Hned vedle vchodu do domu stály dva odřené kožené kufříky a zelený sportovní pytel.
„K čemu tohle?" zeptal jsem se. Já jsem tu sám jen na návštěvě."
„Co by to bylo za přátele, kdyby tvůj přítel nebyl taky jejich přítel? Ale neboj, budu tu jen pár dní. Víš, že mi jdeš po určité době na nervy."
„Nejde to, snažím se rozjet novou knihu."
„O tom právě chci s tebou mluvit." Položil mi velkou ruku na záda a strkal mě ke dveřím. ‚Já můžu klidně mluvit tady, ale ty si potřebuješ sednout a dát si něco k pití."
Vzal jsem ho do domu, postavil jsem flintu a skládací židličku do kouta v předsíni a nalil jsem mu. Když se na mě tázavě podíval, vysvětlil jsem mu: „Nepiju už tři roky."
Točil skleničkou s whisky a ledem tak, jak to lidé dělají, když chtějí slyšet, jak led cinká o sklo.
„To je asi dobře," řekl. „Pamatuju si, žes nebyl zrovna příjemný pijan."
Zasmál jsem se a ukázal jsem mu na lenošku. Byli jsme v obývacím pokoji, velkém hnědém, červeném, zeleném a bílém, s pěkným Vuillardem nad televizorem. „Tím se bývalí alkoholici netrápí. Spíš se říká, že asi nikdy tak moc nepili."
„Takže ty vlastně - "
„Prosím tě, nech toho! Sedni si a dovol, abych ti vysvětlil,
proč se po večeři vrátíš do města. Začínám dělat na nové knize
a _ "
„Venku jsi to říkal jinak," připomněl.

„Říkal jsi, že se snažíš rozjet novou knihu. A já o tom chci s tebou mluvit. Je to od tebe hloupé, vždycky to bylo od tebe hloupé, Otče, žes nechtěl vidět, jak já - "
„Podívej, Tulipáne - jestli ještě pořád trváš na tom, že to je tvoje jméno - pokud to bude v mé moci, nenapíšu o tobě ani slovo. Jsi nezajímavý a nemoudrý člověk, chodíš a děláš nezajímavé a nemoudré věci a myslíš si, že o tobě jednou bude chtít někdo psát. A kdyby to někdo udělal, bylo by to právě proto nezajímavé a nemoudré. A kdes, proboha tě prosím, přišel na to, že spisovatelé shánějí věci, o kterých by psali? Zorganizovat materiál je důležité, ne ho shánět. Většina spisovatelů, které znám, ví o spoustě věcí, jsou zavaleni materiálem, že to ani všechno nemůžou zpracovat."
„Slova," poznamenal. „Když máš tolik materiálu, jak to, žes tak dlouho nic nenapsal?"
Jak ty můžeš vědět, kolik jsem toho napsal!"
„Nemůže toho být moc. Dřív byly časopisy plné tvých věcí. Teď už tam vidím jen reedice starých a i toho je čím dál míň."
Já tu nejsem jen proto, abych psal - "
„Neutíkej od věci," přerušil mě. „Mluvíme o tvém psaní. Mně je jedno, jestli chceš ztrácet čas tím, že si budeš hrát v lese se zvířaty nebo dělat hrdinu a nechat se zavírat, ale... Podívej, Otče, přece jsi nešel do vězení jen proto, abys získal novou zkušenost, viď? Protože to bych ti byl mohl ušetřit spoustu času a trápení a vyprávět ti to, co potřebuješ vědět."
„Aby ne!"
Zase pokrčil rameny, otřel si rty tlustým ukazováčkem a řekl: „To je jako spousta jiných věcí, které říkáš, prostě zhola nic neznamenají. Říkáš je jen tak. Vy spisovatelé přece máte mnohem víc slov, která -" odmlčel se a rozhlédl se kolem. Zřejmě se mu líbilo to, co viděl. „To je hezky zařízené. Komu to patří?"
„Lidem jménem Irongateovi."
„Tvoji přátelé?"
„Ne, nikdy jsem o nich neslyšel!"
„Dobrá, jsi vtipný." Ale vyzvídal dál: Jsou tu někde?"
„Pokud vím, jsou ještě na Floridě."
„Pak je ještě hloupější říkat, že tu nemůžu pár dní zůstat. Jací jsou?"
„Prostě lidi."
Jsi možná zajímavý spisovatel, ale nemluvíš tak. Jaký druh lidí to je? Mladí? Staří? Leváci?"
„Paulie je možná něco málo přes třicet, Gus bude o něco starší."

„Sami dva? Děti nemají?"
„Napiš si všechny moje odpovědi, abys to nemusel probírat znova, až bude sčítání lidu. Tři děti ve věku od asi tak dvanácti do šestnácti."
V jeho šedých očích zasvitlo. „Šestnáct! A jí jen něco málo přes třicet? Tak se musela vdávat?"
„Co já vím! Znám je jen od té doby, co jsem odešel z armády."
„A že to byla armáda!" Vstal s prázdnou sklenkou. „Seď. Naleju si sám. Ty už stejně nic nevíš o přípravě drinků, když jsi přestal pít. Že jsme ale na Aleutách báječně bojovali, co? Heleď, neodešel tys dřív než já?"
„Vrátil jsem se v září pětačtyřicátého."
„Tak to je už skoro sedm let, co jsem tě neviděl." Vrátil se s naplněnou skleničkou zpátky k červené lenošce a posadil se.
Je to déle. Já tě naposled viděl na Kisce, a tam jsem nebyl od čtyřiačtyřicátého."
„44 nebo 45! Jaký je v tom prosím tě rozdíl? Jsi snad odporný historik, procházející životem s kalendářem v ruce? Pověz mi radši víc o těch Irongatéových. Zazobaní?"
„Aha, ty nechceš, aby se ti Kiska připomínala! Snad mají peníze. Nevím jak moc."
„Co dělá?"
„Maluje obrazy, ale nevydělává si tím. Myslím, že má nějaké prachy po tátovi."
„Prima táta!"
"Ale ty na to nemysli!"
Vykulil na mne oči, jeho tlustá tvář pod krátce zastřiženými hustými světlými vlasy byla plná překvapené nevinnosti.
„Na co bych neměl myslet?"
„Na cokoli! Nic nevymýšlej, Tulipáne!"
„Ano, budu hodný, úplně," řekl. „Víš, to je právě to svinstvo na vězeňském systému. Uvrhne člověka do kontaktu s nejnižším kriminálním živlem a člověk pak vidí všude jen zlo a lumpárnu. Ne že bys byl měl někdy ve zvyku vidět ve svých bližních jen to nejlepší, ale -"
„A kromě toho," přerušil jsem ho, „FBI si mě pořád ještě hlídá."
„To by bylo něco jiného! Proč jsi to neřekl hned?"
„Nechtěl jsem tě zastrašit!"
„Mě? Zastrašit? Ani nápad! Vlastně abych pravdu řekl, jsem na tom teď dobře, žiju si, jak by řekli hoši. Jenže oni by to řekli trochu jinak."
„Kdes sehnal slupky?"
„Pamatuješ si toho bláznivého majora, co chtěl, abysme po válce na Aleutách pěstovali dobytek, a říkal, že může zařídit s Maverickem, aby nám levně jeden ostrov pronajal?"
„Proboha, snad jsi to neudělal? Víš, kolik by stála doprava
a "
„Ne, jen jsem si na to vzpomněl. Jak se ten major jmenoval?"
„Vzpomněl sis na to, aby ses vyhnul odpovědi na mou otázku, kdes sehnal prachy, o kterých tvrdíš, že je máš."
„Ale ne! Ty jsem získal přes Oklahoma-Texas."
„Vdova po naftovém magnátovi?"
Rozesmál se. „Ty jsi charakter, Otče!"
„Zkušenosti z vězení. Ve West Street bylo loni v létě pár chlapů, co čekali na soud kvůli něčemu takovému."
Tulipán se zatvářil překvapeně. „Prosím tě, jak se to stane, že někdo poruší zákon, když chce dostat peníze od ženských?"
„Nějaký způsob asi bude."
Šel jsem do kuchyně, kde Donald čistil u dřezu zeleninu. Jeho žena Linda zeslabila zvuky rádia, kde zrovna vysílali písničku „Cry". Řekl jsem jim: „Pan Tulipán či plukovník Tulipán, jestli si tak ještě pořád říká - za války sloužil v armádě jako podplukovník - zůstane přes noc, možná dva dny. Můžete to zařídit?"
„Chcete, aby byl v pokoji vedle vás?" zeptal se Donald. „Nebo v tom žlutým na konci chodby?"
„Připravte to v tom žlutým. Díky."
Když jsem se vrátil do obývacího pokoje, Tulipán vstal a řekl: „Víš, Otče, přemýšlím. Měl bych zavolat jedno známé děvče v Everestu, má prima sestru, zeptal bych se jich, jestli by-"
„Ano, jistě! A taky budeš mít nějaké příbuzné tady někde v sousedství. Já taky někoho vymyslím a společně budeme schopni sem pozvat dvacet třicet lidí."
Jen jsem myslel," řekl a šel si nalít další whisky. „Ale co, radši si s tebou popovídám o tvém psaní. Proto jsem taky přišel."
„Ne. Tys přišel, aby sis se mnou popovídal o sobě."
„Ale to je svým způsobem totéž." Vrátil se do křesla, posadil se, přehodil nohu přes nohu a prohlížel si mě. „Otče, chceš, abych ti řekl, proč se vždycky začneš tvářit nepřístupně, když se začne mluvit o tvém psaní?"
„Ne, nechci," řekl jsem podle pravdy. „Mluv k věci. Cos doteď dělal, že si myslíš, že je to tak ohromné?"
„Ale tak to není." V jeho odjakživa zastřeném hlase byl náznak čehosi jako rozpačitosti. „Někdy si myslím, že mi vůbec nerozumíš. Setkal ses někdy s Lee Branchem na Shemyi?"
„Nepamatuju si. Proč?"
„Byl ve XII. Letce. Nic podstatného, jen jsem si vzpomněl. Byl to docela příjemný chlapík. Párkrát jsem ho potom navštívil."
Vyprávěl mi o své návštěvě u toho člověka, ale dal Branchovi sestru jménem Paulie -já se přece zmínil o Paulii

Irongateové - a líčil to místo trochu jako dům Irongateových, ale v jiném státě, a v jeho příběhu byly pušky jako v mé ruce, když jsme se sešli na mýtině, kde jsem pozoroval lišku.

Tulipán byl obvykle rozvláčný, zvlášť když si myslel, že se musí vracet k jednomu ze svých příběhů, ale jádro toho, co mi vyprávěl - nikoli svým jazykem a bez jediné z těch myšlenek, o nichž říkal, že je tehdy měl - bylo, že Lee Branch řekl: „Vítr do plachet!" a sklonil hlavu, aby dobře viděl zpod okraje šedohnědého klobouku a nad konečky travin.

Na ponuré listopadové obloze se objevilo pět černých bodů kachen. Když zakroužily nad hliněnými vábničkami, objevilo se bílé peří vespodu jejich křídel. Pak se zase vznesly do větru.

Tulipán řekl: „Střílej, chlapče!" Dvacetikalibrová puška byla jako nepatrná zbraň v jeho velkých rukách. Vystřelil, aniž vstal z místa, kde seděl pod vadnoucí vrbou, nejdřív z levé hlavně, pak z pravé ve vteřině, kdy kachna visela bez hnutí na vrcholu ostrého úhlu. Oba ptáci dopadli na hladinu společně. Jeden byl mrtvy. Druhý ještě uplaval tři čtvrtiny malého kruhu a taky zemřel.

Lee Branch, teď už na nohou, opsal těžší zbraní kus kruhu, zalícil, vystřelil, znovu opsal kus kruhu a vystřelil. Obě kachny spadly. Jedna z nich přišla o spoustu peří. Lee se usmíval na Tulipána, který nabíjel: „Myslím, že jsme dneska splnili plán, Swede!"

Tulipán s uspokojením omrkl mrtvé kachny na suché trávě a čtyři další na rybníku. „Hm." Sáhl do kapsy pro cigarety. „Ale z ty první jsi vyrazil duši!"

„Měl jsem ještě chvilku počkat. Mám rád, když mi flinta poskočí v ruce. Asi si pořídím desítku." Lee si znovu nabil belgickou speciální pušku na kachny a něžně ji vedle sebe položil. „Kdo je na řadě?"

Tulipán na něj ukázal prstem a lehl si do trávy. Lee Branch byl osmadvacetiletý mladý muž, hladké tmavé vlasy měl uprostřed rozdělené pěšinkou - teď ovšem schované pod šedohnědým kloboukem, tmavé oči mu zářily. Nebyl malý, ale ve své mrštnosti a upravenosti - i v hrubém mysliveckém oděvu - když si razil cestu křovinami na druhou stranu ostrůvku, kam si schovali loďku, vypadal menší, než byl.

Když se vrátil s kachnami, ležel Tulipán na zádech a kouřil. Oči měl zavřené.
Lee řekl: „Ta jedna tvoje je lesní." A nadzvedl ji, aby ji viděl.

Já vím." Tulipán otevřel jedno oko a zašilhal přes oblaky kouře na kachnu. Jsou tak hezké, bylo by hanba je zabíjet, kdyby člověk nebyl pořád tak hladový." Hodil zbytek cigarety přes trávu do vody a roztáhl paže. „Nedělal sis legraci, chlapče. Bylo tu nádherně!"

Lee začal něco říkat, ale pak si sedl na paty a tmavé oči mu ožily: „Co chceš říct tím bylo?" zeptal se. „Přece je." Pauza., A ještě bude." Vypadal strašně mladě.

Tulipán zase zavřel oči. „Já nevím, brácho. Jak už jsem tu dlouho?"

„Týden. Deset dní. Nevím přesně. Co na tom záleží? Když jsme mluvili o tom, že sem po válce přijedeš, nemyslel jsem -"

Tulipán se zakabonil, ale neotevřel oči. „Dobrá, dobrá, ale nepředpokládáš přece, že by každý měl trvat na všech plánech, které si v armádě udělal?"

„To víš, že ne. Ale toto je - toto je něco jiného, nemyslíš, Swede?"
„To je fakt," přisvědčil Tulipán.
„No a?"
„Na všechno nenajdeš odpověď!"

Já tě nechci nijak svazovat, ale - poslyš, není to tím, že to místo patří Paulii, viď?"
„Ne."
„Protože ona tě má ráda a chtěla by, abys zůstal."
Jsem rád, že mě má ráda, protože já ji mám taky hodně rád,"
„A není to tím?"
„Ne."

Lee zřejmě ulomil větvičku z vrby a nehtem palce ji po délce půlil. „Chlap tvého věku by se neměl jen tak pro nic za nic potloukat po světě."

Já vím. Nepo tloukám se rád, ale když mi vždycky věci na jednom místě připomínají jiné místo." Otevřel oči, posadil se a položil si pušku přes stehna. „Ty tuhle flintu nepoužíváš. Nechceš ji prodat?"
„Dal bych ti ji, ale patří Paulii. Zeptej se jí."

Tulipán zavrtěl hlavou. Je stejná jako její bratr. Taky by mi ji dala."

„A jakýjsi ty? Jsi poslední z Konfederátů či co, že nechceš brát dary od žen?"

„Počítám, žes asi moc Konfederátů nepoznal. Milovala Paulie hodně svého manžela?"

Lee se podíval na Tulipána, který měl pohled upřený přes rybník na kachní atrapu. „To já vlastně nevím. Byl to prima člověk. Tys ho nikdy neviděl, viď?"
„Umřel, než jsem přišel do Chain. Ještě se o něm mluvilo."

„Měli ho rádi." Lee odhodil zničenou větévku. „Proč se na to ptáš?"
Jsem zvědavý člověk, to je všechno."

Já tím nemyslel, že se nemáš ptát. Ježíši, s lidmi je někdy těžké se domluvit!"

Tulipán pokrčil mohutnými rameny. „Se mnou můžeš mluvit na rovinu, ale možná o některých věcech jsi mluvit neměl."
„Myslíš o tobě a o Paulii?"

Tulipán se otočil a díval se pozorně na mladšího muže. Jsi typický mladší bratr."

Lee zčervenal a zasmál se: Jdi do háje!" A potom po krátké pauze dodal: „Myslels to tak, viď?"

Tulipán zavrtěl hlavou. Já myslím, že není moc toho, o čem nemůžeš mluvit."

Na druhé straně rybníka se objevila Paulie Horrisová, přiložila si ruce k ústům a volala: „Hej, vrahové! Slunce zapadlo. Už jste tam deset minut nelegálně!"

Vstali a zamávali jí, zvedli pušky a kachny a vraceli se křovinami ke člunu. Tulipán stál na zádi a odstrkoval loďku směrem k místu, kde byly hliněné vábničky. Lee Branch chtěl dvakrát něco říct, ale nepromluvil, dokud se nenakláněl přes okraj loďky, aby sebral umělou kachnu. „Ty ale nejsi jenom blbec, viď?"

Když se loďka přiblížila ke dvěma hliněným atrapám, naklonil se Tulipán přes okraj a sebral je. „Přestaň mumlat," poznamenal.

Lee se narovnal a řekl zřetelně: „Když byl její manžel válečný hrdina a takové ty věci, nedovolíš, aby tě to deprimovalo, viď?"

Tulipán řekl: „Ts, ts - a já myslel, že jsem slyšel všechno."

Lee zase zrudl. Zasmál se a zalitoval: „Vůbec nemá cenu s tebou mluvit." Pak sebrali zbytek vábniček.

Jakmile Tulipán dopravil loďku ke kabině na převlékání, obešla Paulie Horrisová škumpové houští a sešla dolů na kamennou přístavní hráz. Paulie byla vysoká, tmavovlasá, tmavooká žena, bylo jí třicet let, na sobě měla šedivou sukni a žlutavý tříčtvrteční kožený kabát.

„Máte nádhernou chůzi, paní Horrisová," volal na ni Tulipán.

Uklonila se. „Děkuju vám uctivě, pane."

Lee uložil hliněné ptactvo do chatky a Tulipán uvázal pečlivě člun, aby nenarážel na hráz, kdyby přišel vítr. Potom šli vedle sebe s Paulií uprostřed po silnici k domu, každý v ruce pár kachen.

Když ušli asi sto metrů, Lee Branch pověděl sestře: „Swede odjíždí."

Řekl to tónem, který ji přiměl k tomu, aby se na něj ostře podívala a zeptala se: „No a?"

Lee řekl: „Asi jsem hlupák, ale myslel jsem - že bychom - no, prostě mluví o odjezdu." Rozkopl při těch slovech hromádku štěrku.

Paulie se zastavila a oni s ní. Otočila tvář k Tulipánovi, byla úplně bledá: „Pokusil se," začala a zaváhala, „pokusil se tě koupit se mnou?"

Tulipán řekl: „To je ale hloupý způsob, jak na věc nahlížet, Paulie."

Podívala se dolů na nohy a řekla hodně tiše: „Ano, asi ano," a pokračovala v cestě.

Došli do domu a Tulipán, poté co odnesl svoje kachny do kuchyně, šel nahoru do svého pokoje a začal psát dopis jednomu děvčeti do Atlanty.

Milá Judy,

asi budeš překvapená, že Ti píšu po tolika letech, ale poslední týden, možná deset dnů, na Tebe hodně myslím, a protože musím brzy jet do Atlanty, myslel jsem si...

Do Tulipánová vyprávění tohoto příběhu nám přišel Donald říct, že večeře je připravena. Šli jsme do jídelny, Tulipán skoro celou dobu jídla povídal a skončil, až když jsme se pustili do zákusků z vlašských ořechů. Samozřejmě do Atlanty nikdy nejel, i když tvrdil, že to má v úmyslu. Cestou tam se totiž zastavil ve Washingtonu a tam se delší dobu zúčastnil něčeho, co mělo něco společného s organizací válečných veteránů - či snad s potenciální organizací veteránů - a pak už si nebyl jistý, jestli Judy vůbec ještě v Atlante bude po všech těch letech, i když si adresu pamatoval dobře a Paulie nebyla nablízku, aby mu Judy připomínala.

„No dobře," řekl jsem, když skončil, „ale nemá to s tebou moc společného. Jsi v tom jen určitou položkou, pokud ovšem nechceš připustit, že jakmile věci či lidi dávají najevo, že tě chtějí zahrnout do svého života, vymyslíš si fantastickou věc, kterou nazýváš vzpomínkou na nějaké místo někde, a to tě odvede od jakékoli zodpovědnosti."

Tulipán položil vidličku s kusem dortu a řekl: Já nevím, proč vůbec s tebou ztrácím čas. Podívej, říkal jsem ti, jak jsem na tom s Paulií a s tím děvčetem v Atlante. Já -"

„To, co mi tu vyprávíš jako něco, cos měl v hlavě v určitou dobu, nemá spojitost s ničím. Neberu to na vědomí."

Zavrtěl hlavou. „Ty jsi dobrý! Není divu, že psaní nemá nic společného se životem, když se na to spisovatelé dívají takhle."

„Pokračuj a jez," řekl jsem mu. „Tvoje myšlenky nemají nic společného se životem. Proč myslíš, žes ukázal záda Paulii?"

Mluvil s pusou plnou moučníku: „Víš, já byl vždycky takový ten, co se zamiluje tam, kde najde vhodný objekt, a na tom místě ten objekt zase zanechá a -"

„To mám přece na mysli! A ty chceš, abych tomu říkal myšlení?"

Dal si do úst další sousto a zase zavrtěl hlavou. „Ty se prostě vyznáš ve všem, viď?"

„Ty si myslíš, že měla pravdu, když si myslela, že její bratr udělal totéž s Horrisem?"

„Nikdy jsem o tom neuvažoval. Podívej se, Otče, ať je Lee jakýkoli člověk, nemyslím, že by to někdy dělal vědomě. Není to špatný člověk."

„Největší problém s lidmi jako jsi ty není v tom, že mají tak dětinské myšlenky, ale že nedovolíš, aby o tobě někdo přemýšlel."

„Já vím. Nemám v sobě dost těch vhodných vzdechů a povzdechů na nedomyšlené freudovské teorie, které tys v jedné knize špatně pochopil na to, aby tě mohly pozitivně ovlivnit. Ženy jsou v této věci lepší, nezdá se ti?"

„Ne ty, které znám. Asi jsem neměl to štěstí."

„Až si trochu odpočinu, podívám se, jestli bych jich pro tebe pár nesehnal. Mně se nikdy moc nezdály ty dámičky, s kterými jsi chodil, snad kromě -"

„Nesnesl bych ani pomyšlení na to, abych chodil s dámičkami, do nichž jsi ty blázen. Chceš kávu sem, nebo do

obýváku?"
Vrátili jsme se do obývacího pokoje a Donald nám tam přinesl kávu. Donald Poynton byl úhledný, středně velký černoch, bylo mu pětatřicet a měl pěknou, velice tmavou tvář. Měl jsem ho rád. Měl bezvadný smysl pro humor, ale nepoužíval ho příliš, pokud člověka neznal. Řekl: „Psi jsou v kuchyni, jestli je chcete."
„To nepospíchá," řekl jsem. „Ale zažeňte je sem, až skončíte, pokud vám tam ovšem nepřekážejí."
„S tebou je problém v tom," spustil Tulipán, jakmile Donald odešel, ale opravil se: Jeden z problémů s tebou je ten, že si stále myslíš, že mi rozumíš."
„Nemyslím si, že bych ti rozuměl příliš často. Rozdíl mezi námi je v tom, že toho není moc, co by stálo za to, aby tomu člověk rozuměl."
Šel jsem pro doutníky a on řekl: „Aha, ty si tedy nemyslíš, že by každý stál za to, aby se mu rozumělo?"
„Teoreticky ano. Ale zahrnuje to časový prvek a já nemůžu počítat s tím, že budu žít déle než ještě padesát či šedesát let." Donesl jsem skleněnou dózu s doutníky k němu a on si jeden vzal.
„Tvoje? Nebo jsou tady k dispozici?"
„Moje."
„Fajn. Tvoje doutníky jsou možná jediná věc, kterou jsem měl u tebe vždycky rád. Ale ty sis možná myslel, že se mi líbí tvoje vlasy. Kdyby sis tenkrát v Baltimoru nebyl tak jistý, že mi rozumíš, nebyli bychom měli všechny ty problémy."
„Prosím tě! To nebyly žádné skutečné problémy."
Odkousl špičku doutníku a zamračil se na mne. „S tebou je někdy těžká řeč, Otče. Nedivím se, že tě poslali do vězení."
„Ty se zbytečně a moc trápíš tím obdobím v Baltimoru a tím, že jsme tam začali tak nešťastně. Já bych už byl na to dávno zapomněl, nebýt toho, že to pořád připomínáš. Proč to nepustíš z hlavy?"
„Ty musíš mít vždycky navrch, viď?" zeptal se, ale smál se, když jsem se rozesmál. „Tebe prostě štve, že jsi jen člověk."
„Já nemám rád to slovíčko jen, pokud ovšem nemáš na mysli to, že Mount Everest je jen 8 847 metrů vysoký, nebo že modrá velryba je jen největší živočich, nebo -"
„O co se to snažíš?" zeptal se znechuceně. „To se předvádíš? A jestli se chystáš přednést jednu z těch svých nudných řečí o budoucnosti lidstva a o nevyužitých možnostech a schopnostech lidí, půjdu radši spát. Možná že nejsi dost starý, že tak mluvíš, ale já jsem příliš starý na to, abych to poslouchal." Rozesmál se. „Počkej!" pokračoval se smíchem. „Konečně jsem četl něco, cos napsal. Dal mi to jeden chlápek v San Francisku. Je to bezvadné."
„Co je to?"
„Mám to v tašce, ukážu ti to zítra. Nechci všechno pokazit tím, že bych ti o tom povídal. Ale je to nádhera! Já vždycky věděl, že jsi cvok, ale -" Zavrtěl hlavou.
„Můžu ti udělat něco k pití? Trochu brandy? Ty se vždycky moc rozčílíš, když myslíš na tu dobu v Baltimoru, zrovna tak, jako když jsem se zmínil o Kisce. Musíš mít asi spoustu věcí ve své minulosti, které tě rozčílí, když si na ně vzpomeneš."
„To už je podruhé, co se zmiňuješ o Kisce," připomněl mi. „Ale to rozhodně není jedna z nich. Co bys chtěl, abych dělal? Víš dobře, že jsem nikdy moc nefandil šarži, ale i tak jsem byl podplukovník a ty jen podělanej příslušník týlové jednotky a snažil ses -"
„Tehdy přece už nebyl na ostrově ani kabát od japonské uniformy, jestli tam vůbec kdy nějaký byl."
„To mi nepovídej, já je sám viděl!"
„Pár kluků, co byli v civilu krejčí, stříhali ty dobré japonské deky a šili z nich oficírské kabáty s falešnými výložkami a pak je pašovali na lodě za stopětadvacet dolarů za kus nebo za příslušné množství alkoholu, což tehdy nebylo moc."
„To myslíš vážně?"
„Myslím. A tys to všechno zvoral, protožes hledal nějakou skrýš těch kabátů. Ale žádná nebyla. Měli jsme jen spoustu pokrývek, ale tos věděl."
„Lžeš," ozval se. „Už kvůli tomu dojdu pro to, cos napsal. Kde jsou moje kufry?"
„Ve žlutém pokoji. Nahoře na schodech doprava a na konec chodby."
Vyšel z pokoje, pak po schodech a už jsem slyšel nad hlavou jeho kroky. Vrátil se se zažloutlým archem papíru v ruce.
„Tady," ukazoval list. „A jestli to přečteš a nebudeš se smát, tak jsi větší suchar než jsem myslel."
Bylo to vystřižené z týdeníku, který za krize na začátku třicátých let zanikl.
„Ale to je přece recenze na knihu!"
„Je to bezva, jen čti," povzbuzoval mě.
Četl jsem tedy.

Arthur Edward Waite se pokusil ve své knize The Brotherhood of the Rosy Gross (William Rider and Soň, London, 1924, česky Bratrstvo Rosekruciánů) vnést pořádek a hodnocení údajů do nepřeď stavitelného chaosu dohadů, nejasností, šarlatánství a povrchností. S výraznou důkladnosti a se širokým zázemím ve znalosti mystiků se mu podařilo urovnat přihrádky, v nichž se nahromadilo nedozírné množství bezcenných spisů těch, kdo ve svém nadšení viděli v každém alchymistovi, kabalistovi, v různých postavách mágů skutečného člena rose-kruciánského bratrstva.
Waitova fakta vypadají vždycky jako fakta, ačkoli jeho výklad o jejich hlubším smyslu není vždycky přesvědčivý. Tak přestože ukazuje jasné, že není skutečný důkaz o existenci Rosekruciánského řádu předtím, než byly v r. 1614 a 1615 napsány anonymní knihy Fama Fraternitatis R..C a Confessio Fraternitatis R..C a kdy v roce 1616 vydal Johanu Valentin Andreae Chymickou svatbu, popírá, že by Andreae mohl být jakýmkoli způsobem zakladatelem řádu. Aby podpořil toto popření, cituje Vita ab Ipso Conscripta, kde Andreae při zařazování Chymické svatby mezi své práce z let 1602-1603, charakterizuje to jako mladický žert, který se ukázal jako bohatý na další směšná monstra: „...hravé mámení,

které kupodivu bylo některými autory označeno jako pravdivé a interpretováno se spoustou erudice dosti nerozumné a aby se poukázalo na to, jak jsou učenci prázdní."

Waite se domnívá, ze text Chymické svatby byl proložen rosekruciánskou symbolikou poté, co si její autor přečetl Fámu a Confessio. Přehlíží mnohem pravděpodobnější alternativu, ze neznámý autor nebo autoři oněch dvou manifestu převzali symboliku z Chymické svatby. Neboť že ji mohli vidět během čtrnácti let, která uběhla mezi napsáním a prvním tištěným vydáním, o němž máme zprávu, není vůbec nepravděpodobné. V tom případe ovsem by nejrozšířenější teorie, že Andreae byl otcem rosekruciánství, byla správná, i když by jeho rodičovství bylo výsledkem žertu. V teto souvislosti není důvod si myslet, že Fama a Confessio by byly vyňaty z, i když ne výslovně zahrnuty mezi „ostatní směšná monstra ", o nichž Andreae říkal, že jich je v knížce mnoho.

Nehledě na jeho vlastní opačný názor, není ve Waitově urovnání nic, co by ukazovalo, že uzavřený řád Rosekruciánů, jehož členové nebyli vědomě podvodníci, existoval už před osmnáctým stoletím, kdy to vypadalo, jako by řád vyrostl bok po boku - pokud ne v intimnějším spojení - se spekulativním Zednářstvím. Robert Fludd, který byl o své věci informován, jestli vůbec o ní někdo informován byl, zřejmě v Clavis Philosophiae et Alchymiae Fluddanae, 1633, shrnuje výsledek sedmnácti či více let bádání ve větě: „Prohlašuji, že každý Theologus Církve mystické je skutečný Bratr Růžového Kříže, ať je kdekoli a v jakékoli světské církvi." To ještě nenaznačuje, že by Fludd byl obeznámen s jakýmkoli legitimním uzavřeným spolkem.

Řád Růžového a Zlatého Kříže, zorganizovaný či přeorganizovaný Sigmundem Richterem v Německu r. 1710, se bezpochyby pro své členy stal skutečným Rosekrudánským řádem. Takže k dnešnímu dni (Waite věnuje jednu kapitolu americkým Rosekruciánům) je doloženo, že existovaly víceméně sporadické skupiny lidí, kteří přijali jméno a symboliku Růžového krize, otuž znamenaly cokoli, aby podpořili účely různého druhu - alchymické, lékařské, teozofecké apod. O spojení mezi těmito skupinkami, o jejich příbuzenství nejsou dokonce ani mezi současníky žádné stopy. Kámen a Slovo znamenají cokoli pro kohokoli podle libosti.

Waite hledá nepřetržitou nit mystického cíle, vinoucí se od počátků rosekruciánství až do současnosti. Naštěstí nepřekračuje důkazy, aby kteroukoli ze svých teorií podpořil. Odstraňuje výmysly, jakmile je rozeznává, bez ohledu na jejich důležitost, a dosahuje tak vědecké- a v dané složité oblasti téměř autoritativní-formy historie symbolu, který fascinuje osobnosti teozofického či okultního zaměření od dob počátků sedmnáctého století.

Když jsem dočetl a zvedl oči od papíru, Tulipán poznamenal: „Ty ses nezasmál. Neříkej mi, že se ti to líbí."

„Komu by se líbilo, co napsal tak dávno? Ale některé body... já byl vlastně erudovaný hoch tehdy ve dvacátém čtvrtém, že?"

„Hm. A taky jsi zaručeně měl velice blízko k vření každodenního života, že ano? Obyčejný člověk určitě strašně tápal, dokud mu tenhle článek neotevřel oči."

„A ty si myslíš, že tím jsme vyrovnaní, pokud se týká tvojí natvrdlosti v Kisce?" zeptal jsem se.

„Jestli to chceš brát takhle, tak dobrá, ale já jsem si představoval, že mě to staví kus dál dopředu."

„Můžu dostat kopii téhle věci? Už jsem na to úplně zapomněl."

„Můžeš si to vzít. Nemám ti za zlé, že to chceš spálit."

„Říkáš, žes to dostal od někoho v San Francisku?"

„Jmenuje se Henkle nebo tak nějak. Znáš ho? Říkal, že se s tebou stýkal."

„Asi ho znám, ale to jméno si nepamatuju. V San Francisku jsem začal psát."

„To on taky říkal. Znal o tobě nějaké historky, pěkné, zvlášť jedna, jak jsi byl spřáhnutý se dvěma gangstery někde v čínské čtvrti a -"

„Už si na něj vzpomínám, kdosi jménem Henly či podobně býval v Rádio klubu. A ti gangsteři, to asi byli Bili a Paddy, pokud sis tuhle část nepřidal."

„Já si nic nepřidávám. Říkám ti je to, co říkal ten člověk."

„To je velice nepravděpodobné tvrzení, ale budiž. Bylo to v době, kdy ten, kdo měl nějaký podnik, měl osobního strážce, ať ho potřeboval, nebo ne, prostě to patřilo k bontonu. Bill měl čínského teplouše, takového cvalíka, kterého mi nabídl, pokud bych potřeboval někoho vozit na vozíku se zlomenou nohou a podobně, ale řekl mi, abych mu ho nezkazil tím, že bych mu dával peníze. - Pět nebo deset dolarů jako zpropitné stačí. Ale nekaž ho penězi. - Tak to říkal. Toho Číňana jsem v Hollywoodu dal do jednoho scénáře ve 30. letech, ale dělal to režisér, takový chlap každým coulem, a ten řekl, že teplouše točit nebude, tak jsme z něj museli udělat heterosexuála."

Tulipán pokyvoval. „Ten Hembry, nebo jak se jmenoval, mi vyprávěl o tom teplým gangsterovi. A taky mi vyprávěl, žes měl holku jménem Maggie Dobbsová, a ta byla zasnoubená s nějakým člověkem v Tokiu a -"

„Musel být pořádně upovídaný, co?"

„To byl. Měl něco s hlasem a lidi, co mají něco s hlasem, vždycky rádi hodně povídají. Mám dojem, že tě obdivoval."

Donald přivedl z kuchyně psy. Irongateovi měli dva hnědé pudly ajednoho černého. Jeden z těch hnědých, Jummy, byl na pudla obrovský. Přiběhli ke mně, chvíli si se mnou hráli a pak přešli k Tulipánovi zjistit, jak bude vstřícný. Donald nám dal dobrou noc a odnesl podnos s nádobím od kávy.

Tulipán drbal jednoho ze psů za uchem, podíval se za Donaldem a poznamenal: „Dobře chodí." Vzpomněl jsem si, že to byla jedna z věcí, kterých si Tulipán na lidech všímal. On sám byl prostřední výšky, ale chodil tak vzpřímeně, že vypadal mnohem vyšší, přestože měl masivní hruď a ramena. Chodil prostě vědomě vzpřímeně, jako by chtěl každou chvíli vyrazit vpřed, jako by byl rozhodnut nedat se odstrčit zpátky nebo ztratit rovnováhu. Kdosi, myslím že to byl jeho kamarád dr. Mawhorter, o něm kdysi řekl, že by šel kamkoli, jen kdyby měl kompas.

„Asi před patnácti Či šestnácti lety býval velice dobrý ve welterové váze. Ve Filadelfii pod jménem Donny Brown."

„V životě jsem to jméno neslyšel."

„Ale i tak byl velmi dobrý. Ale říká, že na to neměl ruce a pro černocha je těžké si vydělat na živobytí, pokud se brzy nedostane na špičku, nebo nemůže dělat něco jiného."

„Ve Filadelfii je těžké si vůbec vydělat na živobytí, ať jsi jakékoli barvy. Taky tam těžko seženeš taxi, víš o tom? Musíš jít úplně na kraj chodníku a mávat na ně, abys je na sebe upozornil."

Psi se rozhodli, že z Tulipána už dostali veškerou pozornost, kterou dostat mohli, a odešli od něho. Jummy si lehl na své obvyklé místo za pohovku a Meg se uvelebila na noc na zem u konce pohovky. Cinq, ten černý, byl ještě hravý a začal chodit sem tam, aby si našel to nejlepší místo. Nejraději měl takové, kde cítil průvan ode dveří. „Ty máš problémy," řekl jsem Tulipánovi. „Proč -" Ale přerušilo mě zahoukání z příjezdové cesty.

Vešel Tony Irongate a táhl s sebou dvě plátěné brašny. Pustil je na zem hned ve dveřích, protože se k němu přiřítili psi. Byl to menší čtrnáctiletý chlapec, štíhlý s hnědýma očima v příjemné bledé tváři. „Ahoj!" pozdravil a hned se ptal: „Ozvali se Paulie a Gus?"

„Měli by být doma zítra navečer nebo někdy ve středu," hlásil jsem a představil jsem ho Tulipánovi.

Tony se propletl mezi psy a šel si potřást rukou s Tulipánem. Pak řekl: „Dostal jsem novou kuši od Mingey Bakera. Je báječná, má sílu, ale když mířím dolů, šipka prokluzuje. Mužem to spravit?"

„Neměl by to být problém."

„Bezva! Podíváme se na to zítra? Sexo a Lola se ještě neobjevily?"

Ještě ne."

„Tak fajn. Jdu si vzít trochu mléka a půjdu spát. Nechcete něco z kuchyně?"

„Ne, díky." Dal nám pak oběma dobrou noc, řekl, že se ráno uvidíme, sebral brašny a odnášel je pryč. Psi za ním. Tulipán se pak zeptal: „Co má být to Sexo?"

„To je teď jeho přezdívka pro starší sestru. Je ve věku, kdy se pořád na něco ptá."

„A ty jí odpovídáš. Ach, chlapče, úplně tě vidím, jak se olizuješ a zavaluješ ji odpovídáním. Stála by za to? Některé žáby jsou takové."

Jdi do háje! Nic takového. To není nic, co by mělo co dělat s ano, nebo ne. To je všechno na rovině, kterou bys asi nepochopil."

Jestli to je tak, pak je jasné, že bych to nepochopil," souhlasil. Já jsem pro ano, nebo ne."

Já vím," řekl jsem. „Ty jsi dominantní osobnost, takže se rozhlížíš kolem a myslíš si, že budeš mít ohromný výběr. Ale když se podíváš, o co vlastně jde, zjistíš, že se jedná jen o masturbaci tak či onak, až na pár případů, kdy tě někdo převeze."

Rozesmál se. „O tom musím přemýšlet, což je víc než při jiných věcech, které mi říkáš. Myslíš tím, že proto je to někdy ne-zábavné, ne nezábavné, ale nezábavnější, než by to mělo být?"

„Při tvém způsobu myšlení a chování by to mělo být vždycky nezábavné."

„Ty nepoužíváš hlavu při takových věcech, Otče, když máš to, co s hlavou nesouvisí. A to je jen pro spisovatele. Podívej, když už o takových věcech mluvíme, tys mi jednou dal radu, o které jsi říkal, že ji máš od matky. Vzpomínáš?"

„Dala mi pouze dvě rady a obě byly dobré: nikdy si nevyjížděj na loďce bez vesel, synku, i kdyby to byla Queen Mary. A nezahazuj se se ženami, které neumějí vařit, protože ty nejsou moc zábavné ani v jiných místnostech."

„Víš ty co, tvoje matka byla dávno mrtvá a pochovaná, než vůbec vznikl nápad postavit Queen Mary."

„Byla napůl Skotka a někteří Skotové jsou jasnovidní."

„Dobře, ale my jsme tehdy mluvili o té druhé radě. Je v tom víc pravdy, než jsem si původně myslel, ale vždycky to neplatí."

„Není moc toho, co by platilo vždycky."

Vstal a šel ke stolečku v rohu. „Já si raději udělám skleničku před spaním a půjdu do postele, když pořád mluvíš tímhle způsobem. Jsi nesmírně otravný, když začneš filozofovat, Otče. Proč si nemůžem povídat třeba o mulatkách?" Vrátil se s nápojem a sedl si.

„Tulipáne, připadáš mi jako člověk, který mi chce vyprávět o holčičce, s níž se setkal v Bostonu, a -"

„Vlastně to bylo v Memphis, když jsem ji viděl prvně, ale -"

„A já doufám, že ti budu připadat jako člověk, který by chtěl jít spát a chvíli si před usnutím číst."

„Tak jo," řekl dobromyslně. „Nemám naspěch s vyložením toho, co mám na srdci, ačkoli ta holčička, s kterou jsem se setkal v Memphis, neuměla vařit lautr nic, do všeho dávala česnek a tak."

„Tys míval přece česnek rád."

Jistě, mám ho rád, ale po světě běhá tolik neschopných kuchařek, co si myslí, že všechno vylepší tím, že do toho nacpou spoustu česneku. A když ti to pak nechutná, tváří se, jako by tě přistihly při krádeži a říkají: tak ty nemáš rád česnek? V kolik ráno vstáváš?"

„V tuhle roční dobu okolo osmé, ale ty nemusíš -"

„Zavolej na mě, až vstaneš. Nasnídám se s tebou. Máš nějaký zvláštní důvod, proč jsi mi neřekl, že ti Irongateovi přijedou domů?"

„Ne. To je jen moje obvyklá scestnost."

Dopíjel, já všude pozhasínal a šli jsme společně nahoru. Podíval jsem se, jestli má v pokoji a koupelně všechno připravené, dal jsem mu dobrou noc a unikl jsem do svého pokoje na druhém konci chodby. Cinq, ten mladý černý pudl, už byl uvelebený u nohou postele, a když jsem se svlékl, přišel si pro každovečerní podrbání za ušima a pohlazení na dobrou noc. V posteli jsem si četl Samuelův Esej o fyzice s uctivým Einsteinovým dopisem odmítajícím najít na dvojskupenství éteru cokoli pro fyziku podnětného k úvaze.

Chtěl jsem pak přemýšlet o Tulipánovi, ale začal jsem uvažovat o tom, že představa rozpínajícího se vesmíru je jen další snahou o dokázání nekonečnosti, a jaké nové uspořádání by bylo v matematice nutné, kdyby se jedna, jednotka,

jednoduché číslo nepovažovalo vůbec za číslo, jenom snad jako pomůcka pro počítání. A pak jsem byl náramně ospalý, zhasl jsem a usnul.

Když jsem přišel dolů na snídani, Tony už byl v jídelně, jedl uzenáče a četl noviny. Popřáli jsme si dobré jitro a já se usadil s jinými novinami. Donald mi přinesl pomerančovou šťávu a pak uzenáče a topinky. Měl jsem asi polovinu v sobě, když se objevil Tulipán, a my ho pak nechali, aby dojedl snídani sám, a šli jsme se s Tonym podívat na jeho kuši, o které jsme večer mluvili.

Je krutá," poznamenal, když mi ji podával. „Ale samozřejmě všechny zbraně jsou kruté, ale tahle zvlášť." Bylo to něco mezi samostřílem a tou věcí, kterou v západní Pennsylvánii používali na výrobu pérování do automobilů. Je to ohromně silná věc, ale - vidíš, tady - tady to prokluzuje, když celou věc skloníš." Tmavé oči mu zářily, měl ze zbraně radost.

„Dalo by se to spravit něčím, co by šíp drželo, dokud tu věc napínáš a než ji spustíš. Ale netrápil bych se tím. Směrem dolů nestřílíš často. Co kdybys na šíp nalepil kousek náplasti, asi by pomohla ho tam udržet. Stejně s tímhle nemůžeš příliš rychle nabíjet a mířit. A s kouskem náplasti to určitě neztratí nic na síle a přesnosti."

„Když myslíš," řekl pomalu, „ale -"

Podíval jsem se na něj, „Myslíš, že se mi prostě nechce s tím něco dělat? Nebuď jako Tulipán."

Zasmál se a řekl: „Tvůj kamarád Tulipán je číslo, viď?"

„Svým způsobem, ale musíš si uvědomit, že on a já jsme spolu leccos prožili, a asi bys to pochopil líp, kdybys ani jednoho z nás nebral tak vážně. On se většinou dělá horším než je, a já se zase snažím dělat o něco lepším, než jsem. Starší muži, kteří se dlouho znají, to dělají často, a vůbec většina chlapského nesmyslu má jeden důvod: zapůsobit na ženy a děti, pokud ovšem nechtějí zapůsobit na sebe navzájem nebo prostě sami na sebe."

„To už jsi mi jednou říkal."

„Ale to neznamená, že v tom nemůže být kus pravdy. Ale teď pojď, půjdem tamhle za garáž a vyzkoušíme to." Sešli jsme z verandy dolů, žaluzie ještě nebyly vytažené, a přes trávník. Tráva nám předjarně křupala pod nohama. Po štěrkové cestě a kolem garáže jsme došli k javorům, které se ještě nechystaly kvést. „Některé věci na Tulipánovi mám rád, například to, že je vzdělaný. Byl na Harvardu, víš?"

Tony šel vedle mne s kuší a s koženým pouzdrem, do kterého se ukládala, a podivil se: „Neděláš si psinu?" Řekl to tónem, který mi nebyl úplně jasný. Občas jsem Tonymu nerozuměl.

„Nedělám. Nevím nic o jeho rodině ani o tom, odkud vlastně je - vykládal mi věci, kterým jsem nemohl věřit - ale studoval na Harvardu čtyři roky a po promoci bral jako samozřejmé, že je z něj vzdělaný člověk, dokud za rok nenarazil v Jacksonvillu na chlápka jménem Eubanks, který mu vysvětlil, že ke vzdělání nestačí jen projít univerzitou, i když ta může znamenat nutný první stupeň. Na to Tulipán nikdy předtím nepomyslel, ale věřil Eubanksovi, když mu to vysvětlil. Řekl si: do háje s tím, a přestal si hrát na vzdělaného člověka."

Tony řekl: „Hele, to se mi docela líbí!" A pak jsme začali zaměřovat kuši na pařez, který jsme už dřív používali jako terč pro různé zbraně. Za pařezem se povrch prudce zvedal ke kopci nad starým sadem. Byla to opravdu vražedná zbraň: vrhala sotva deseticentimetrové ocelové šípy silou a - jakmile jsme přišli věci na kloub - s přesností. Tony se usmíval. „Prima, co?"

Přikývl jsem.

Jeho úsměv se ještě víc rozzářil. „A byla by hloupost stěžovat si, že není k ničemu, když jde jen o tuhle drobnost, viď?"

„Pro nás urči tě."

Vzdychl a přikývl.

Když jsme se vrátili dovnitř, četl si Tulipán ranní noviny a popíjel kávu v přízemním pokoji, zařízeném hnědofialově a bíle, kterému se říkalo studovna. Byla to pěkná místnost plná knih a s mnoha okny s výhledem na dlouhý trávník, který končil daleko mezi stromy.

Vzhlédl od novin na kuši. „Nejste, hoši, trochu pozadu v dějinách?" zeptal se. „Četl jsem o pistolích se smrtícími paprsky a o trhavých bombách a dezintegrujících střelách a -"

„To jsou jen fáze vývoje," vpadl jsem mu do řeči, „které nakonec samy sebe zničí, jako střelný prach. Půjdeš s námi dolů k rybníku?"

„Jistě." Dopil kávu a vstal.

Našel jsem mu krátký vlněný kabát - bylo ještě chladno - a všichni tři jsme vyrazili přes trávník na cestičku k rybníku. Několik pěnkav, které ještě neodletěly na sever, hrabalo půdu pod krmítkem, jeden z brhlíků, kteří žili v ořešáku, se rychle spouštěl po jeho kmeni, jedna sýkorka zazpívala a tři z nich se opatrně rozletěly proti nám.

„Hledají slunečnicová semínka," řekl Tony Tulipánovi. „On je krmí z ruky."

„To je v něm ten rys svatého Františka," komentoval Tulipán. Je sešlý věkem a příliš mnoho čte. Vždycky příliš mnoho četl." Chlapec se na něj zasmál. Šel uprostřed mezi námi. „Viděl jste ho někdy hladit mouchy? To je teprve něco!"

„To si umím představit," řekl Tulipán. „Otec je bezvadný v mnoha směrech. Mohl bych ti vyprávět, jak jednou v jednom městě blízko Spokane -"

„Před Tonym můžeš mluvit," uklidnil jsem ho. Šli jsme zrovna po takové blátivé cestě. Byla dost široká, takže jsem mohli jít vedle sebe. Některé keře svídy krvavé už skoro začínaly vyrážet. Bylo to vždycky tak, že týdny váhaly a pak se to najednou stalo.

„Chceš tím říct, že mu můžu vyprávět o té době v Coeur d'Alenes?" zeptal se Tulipán.

Já nevím, co myslíš, ale klidně mu to vyprávěj. Pokud se týká much, to nic není. Viděls přece, jak si rády třou křidélka jedno o druhé. A když si dáš pozor, abys je nevylekal stínem ruky, než začneš, a jemně je po nich hladíš, líbí se jim to a drží. To je všechno."

„Dobrá," vzal Tulipán tuto věc na vědomí. „Proto si myslíš, že to mají rády. A proč myslíš, že to máš rád ty?"

Jestli je něco na té teorii, že hmyz jednou ovládne svět, pak bude dobré mít mezi nimi nějaké přátele."

„Není to odporný starý pařez?" obrátil se Tulipán k Tonymu. „A já si ho pamatuju, ještě když se na něm všechno zelenalo."

„Vy se znáte už hodně dlouho, viďte?"

„Hodně dlouho, ale nesmíš si myslet, že jsme zase tak dobří přátelé. Je to tak, že on se občas objeví, ať jsem kde chci, a pár dnů tam okouní. Ale nikdy to není moc dlouho."

Tulipán mi přes chlapcovu hlavu poněkud jedovatě řekl: „Ty víš moc dobře, proč přicházím a proč nezůstávám dlouho."

Když jsem se na jeho slova neozval, Tony se zeptal: „Víš to?"

„Je to cvok," odpověděl jsem. „Ano, vím to, ale stejně je to cvok."

„To se snadno řekne," mínil Tulipán nezaujatě.

„Hej, vy dva!" ozval se Tony. „Zrovna jste říkali, že patřím k lidem, před kterými můžete mluvit. A přitom neříkáte všechno, rozhodně ne přede mnou."

Tulipán strčil loktem Tonyho do ramena. „Mladý rozumbrada, co? Vy klackové!" Zamračil se na mne přes chlapcovu hlavu. „Předložíme mu celou tu věc a zjistíme, co tomu bude říkat?"

„Když chceš! Ale neměl bys zapomenout, že já si stejně dělám svůj vlastní názor bez ohledu na to, co kdo řekne."

„To já vím. Jsi nepřítel demokracie."

„Nejsem její nepřítel, i když v ni moc nevěřím, pokud se jedná o malé skupiny. A nevykládej, že jsem nepřítel demokracie, nebo mě zase zašijou."

„To je věc k zamyšlení, zvlášť když je takové kalné dopoledne a tys ještě neměl kávu. Podívej se, Otče, proč se nemůžeme na celou věc dívat realisticky? Já -"

„Realisticky? To je jedno z těch slov, po nichž se v diskusi lidi zvednou a jdou domů," naklonil jsem se k Tonymu. „Co ta tvoje lampa, kterou jsi chtěl vyzkoušet?"

Dostal totiž nápad - částečně z dětské zvídavosti, částečně proto, že si přečeti otcovu knihu o dynamické symetrii, a zčásti taky proto, že věděl o malé důvěře lidí v obecně přijaté teorie o světle - že pruh lesklého plechu, na obou stranách zahnutého do jakési pravoúhlé spirály, může být ekonomicky cenné stínidlo. Nebral v úvahu některé tepelné faktory, nebo snad předpokládal, že by se vyřešily později. Ale konečně, které teorie světlaje berou v úvahu?"

„Tohle? To jsem nikdy nedodělal."

Když jsme došli k rozcestí, dohonili nás psi. Doleva vedla cesta přes kopec k McCollellsově ptačí rezervaci, pravá šla dolů k rybníku. Psi se s námi chvíli nadšeně vítali a pak se rozeběhli napřed dolů, kde mezi dosud holými stromy bylo tu a tam vidět kus vodní hladiny. Led už před pár týdny všude roztál. Většina jehličnanů byla na druhé straně. Rybník, napájený potokem, měl asi osm až deset akrů, pár malých ostrůvků, v nejhlubších místech jen asi necelé čtyři metry a v sezóně byl plný velkohubých okounů, malých štik, měsíčníků, hadů, žab a želv ještěřích. Nikdy jsem neochutnal vodního hada, okouni mi chutnali moc po blátě ze dna, ale všechno to ostatní bylo moc dobré. Na pstruhy byla voda v létě moc teplá. Teplá voda nemá pro ně dost kyslíku. Myslel jsem znovu, jak podobně vylíčil Tulipán rybník té ženské Horrisové, ačkoli mluvil o kamenném přístavišti, kdežto tady bylo jen dřevěné molo potažené plátnem.

„Tvrdý papír potažený staniolem by byl zrovna tak dobrý jako lesklý kov," radil jsem. „Hlavní věc je spodní a horní část zakončená tou ohnutou spirálou. Vlastně papír by byl rozhodně lepší, snadněji by se stříhal či slepoval, až bys začal zjišťovat nejvhodnější velikost."

„Tak ty myslíš, že bych s tím měl pokračovat? Myslel jsem, že o tom třeba ještě dost nevím. Ale rád bych to zkusil, jestli myslíš, že to stojí za to."

„Myslím, že to stojí za to," řekl jsem mu. „Vědět, co děláš, je jen část dobré práce. To používáš to, co znáš, nejen o té věci, abys zjistil to, co ještě neznáš. V tom spočívá dobrá práce. A jako výsledek to skoro stačí: pouze když uděláš to, co je známé jako selský rozum, a začneš to přijímat jako cíl, máš problémy. To je rozdíl mezi tesařem a člověkem, který skutečně něco dělá."

„Můj otec byl tesař," prohodil Tulipán. „Nevím, jestli tě můžu nechat takhle mluvit."

„Tvůj otec byl buď kapsář nebo pasák." Už jsme došli na konec cestičky a přicházeli jsme k malému molu na okraji rybníka. Sledoval jsem Tulipána, ale nezdálo se, že by vypadal jako člověk, který ten rybník už viděl.

„Ano, ale nešlo mu to moc dobře, aby vydělal na živobytí, tak si přivydělával tesařskou prací." Pak ukázal hlavou k rybníku a podíval se na mne, jako by věděl, co si myslím. „Ten rybník, o kterém jsem ti vyprávěl, vypadal trochu jako tento, ale měl kamenné molo a chatka byla dole u vody a ne tak vzadu jako tahle. A taky byl větší."

To, co nazval chatkou, bývalo dole u vody, dokud ji Irongateovi nedali posunout na sušší místo. A v Tulipánových příbězích bylo vždycky všechno větší. Takže zbývalo jen kamenné molo.

Psi se brouzdali ve vodě a zase z ní vybíhali, jak to obvykle dělali při zkoumání břehu. Několik metrů od jednoho ostrůvku nás nebo psy pozoroval pár kanadských husí nebo bernešek, na tu vzdálenost jsem to přesně nepoznal. Brzy odletí na sever. V tuto roční dobu je v divokých husích víc zvědavosti než strachu.

„Nejvíc mám strach z toho," sděloval mi Tony, „že začátek té spirály by byl moc blízko k žárovce, leda že by to celé bylo hodně velké."

„Možná že té spirály nebude muset být tolik. Expozimetrem zjistíš, jaká délka bude nejlepší. Jestli se chceš něčím potrápit, uvažuj o trojrozměrné spirále a ne o dvojrozměrné, o které pořád mluvíme."

Tony zavřel na chvíli oči a pak je otevřel se slovy: „Ale jak dostaneš světlo z trojrozměrné spirály? To pak všechno světlo pohltí, ne? A ani přesně nevím, jak by taková spirála, jak ty si představuješ, mohla mít tři rozměry."

Moje znalosti matematiky nebyly dost dobré na to, abych zodpověděl kteroukoli z jeho otázek, a tak jsem mu to řekl a

dodal jsem: „Ovšem nemusíme z toho vůbec dělat matematický problém. Lidi tvrdí, že topologie je součást matematiky, ale já myslím, že jsou na omylu. A pro nás je topologie důležitá. Nemyslím jenom pro nás dva, myslím pro každého, kdo se chce pustit do problému světla."
Tony projevil nadšení, když jsem řekl topologie, jako bych se byl zmínil o nějakém dávném příteli. Kdysi, bylo to v zimě, poslouchal Gusa a mě, když jsme diskutovali o rozměrech a nakonec jsme usoudili, že jde jen o problém sochařů. A pak jsme hodiny mluvili o tom, že ve vztahu k prostoru má malířství co dělat jen s povrchem předmětů a s ničím jiným. Topologii jsem měl rád: pár let předtím jsem napsal takovou möbiusovskou povídku, měla se číst odkudkoli a vždycky se čtenář vrátil k výchozímu bodu. Měla to být úplná a smysluplná povídka bez ohledu na to, kde jste začali. Dopadlo to docela dobře - tím nemyslím dokonale. Která povídka je kdy dokonalá? Ale docela dobře.
Tulipán házel do vody klacek a Cinq pro něj plaval. Dřív psi hodně plavali, ale Jummy pak měl nějaké výrůstky v uších a voda mu vadila, takže už tolik neplaval a druzí dva nedělali to, co nedělal on. Cinq zrovna plaval pro klacek - hlavu držel vysoko nad vodou, jak to konečně pudlové dělají, i když nemají s ušima problémy. Jummy a Meg se brodili sem a tam na místě, kde se břeh zatáčel.
Tony pak vysvětlil Tulipánovi - zdálo se mi, že plaše: „Měli jsme takový nápad udělat lampu, a -"
Tulipán sledoval černou psí hlavu nad hladinou a řekl: Jestliže to chce dělat Otec, může to být svým způsobem zajímavé, ale je to nepraktické, a jestli to není nepraktické teď, bude to nepraktické, než se to dokončí. On je takový upovídaný starý chlapík, plný teorií a když ho necháš, bude tě jen zdržovat." Poodešel kus dál, tam, kde Cinq přinášel z vody klacek.
„Trucuje," poznamenal jsem.
„Bodejť by netrucoval - ty ses vždycky vyhnul tomu, o čem chtěl mluvit. Od momentu, co jsme vyšli. Říkals mu, že může mluvit, ale stejně jsi to vždycky zamluvil."
„Doufal jsem, že si toho všimne každý!"
„Je to zdravé," ozval se Tulipán a vracel se k nám. Seděli jsme teď na malém molu a já si zapaloval cigaretu. „Pro mě to není, aspoň ne moc."
„Tak teď bych měl vstát a běhat," usmál jsem se na Tonyho. „To se má, když ti někdo řekne, že je něco dobré pro zdraví."
Tulipán vzdychl, sedl si k nám a natáhl se pro mé cigarety. „Nemyslíš, že všechno člověka unaví?" zeptal se a vykřikl: „Zmiz!" na Cinqa, který se k němu vracel celý mokrý a s mokrým klackem v tlamě. Cinq byl vychovaný pes, ačkoli dost mladý, a odešel dál, kde se teprve otřepal, lehl si do trávy a okusoval klacek. Tulipán si zapálil cigaretu od mé a podíval se na mne. „Se všemi těmi nesmysly se nikam nedostáném. Zůstanem tam, kde jsme byli předtím."
"A to je špatné?"
„To je špatné." Odpověděl klidně, ale s jistotou. ‚A můžeš kolem toho chodit, jak chceš, ale víš to."
Tony seděl na molu se zkříženýma nohama a pozoroval nás jasnýma tmavýma očima, které dělaly, že nás nevidí. Netušil, uprostřed čeho se ocitl, ale věděl, že uprostřed něčeho je a líbilo se mu to. Byl to prima chlapec. Vlastně jsem tehdy všechno říkal jemu a myslím, že to Tulipán věděl a přistoupil na tu hru. Já ho vždycky ničil tím, že jsem nemluvil, nebo aspoň nemluvil o věcech, o nichž chtěl mluvit on.
„Tentokrát si myslí, že mě dostal," mluvil jsem k Tonymu dál. „Zrovna mě pustili z vězení. Poslední můj rozhlasový program skončil, když jsem byl zavřený, a státní i federální úřady mi předpisují vysoké daně z příjmů. Hollywood je pro mě teď nemyslitelný, když je všude takový strach před vším rudým. A tak on si představuje, že bych měl dělat na další knize - která nedá tolik organizování - a objeví se tu a vláčí s sebou ten svůj nudný život, abych měl o čem psát."
„Ani bys ho do jedné knihy nedostal," řekl Tulipán prostě.
‚Já z něj moc nedostanu do žádné knihy, pokud to bude v mých silách," reagoval jsem méně prostě, protože já měl Tulipána nejraději, když říkal takové věci. „Podívej," zase to bylo určeno Tonymu, nebo možná jeho prostřednictvím Tulipánovi, ‚já byl v několika válkách - nebo aspoň s armádě v době války - a ve federálním vězení a měl jsem sedm let tuberu a byl jsem ženatý, kolikrát jsem chtěl, a měl děti a vnoučata a kromě jedné, docela hezké, ale nevýznamné povídky o jednom tuberákovi, jak si na odpoledne a večer vyrazí z nemocnice u San Die-ga do Tichuany, jsem o takových věcech nikdy nepsal. A proč? Můžu říct jedině, že to prostě pro mě není. Možná ještě není. Možná není a nikdy nebude. Občas jsem se o to pokusil, a asi jsem se snažil ze všech sil, jak to dělám vždycky, ale nikdy to nevyšlo tak, aby to pro mě mělo nějaký význam."
Já vím, že ty nejsi dobré téma na psaní," pospíšil si se svým názorem Tulipán. „Ale to je v podstatě to, co už jsem říkal."
„A když já nejsem, proč ty jsi?" zeptal jsem se.
„Můj ty Bože," pronesl úplně vážně. „Protože jsem zajímavější!"
„To já si nemyslím, ale o tom nemá cenu diskutovat, a vůbec to nemá co dělat s tím, o čem mluvím."
Tulipán řekl mrzutě: Jsem rád, že aspoň někdo z nás ví, o čem mluvíš." A zeptal se Tonyho: „Ty víš, o čem mluví?"
Tony zavrtěl hlavou. „Ale k něčemu se dostane."
„Ty jsi mladý. Ty máš čas na to, abys čekal, až se k něčemu dostane." A pak se obrátil ke mně, protože uvažoval o tom, co jsem prve řekl: „Co to povídáš o vnoučatech? To je něco nového od té doby, co jsem tě viděl naposled, co?"
„Hm. Před pár lety holčička a v lednu kluk, od té doby, co jsem přišel z vězení. Ještě jsem ho neviděl."
„To je dobře. To je dobře. Jsou v Kalifornii?" A když jsem přikývl, zeptal se: „To jsou té dcery, kterou jsi měl tak rád?"
Já mám rád obě svoje děti."
Tulipán pozvedl husté, pískově zbarvené obočí na Tonyho. „Nepřístupný starý paprika, co?" Ale pak se obrátil zase ke mně. Jsem nevzdělaný. Musíš mi vysvětlit, proč, ačkoli jsem zajímavější, nedělá to ze mě lepší postavu do románu.

Nemusíš to vysvětlovat, ale jestli chceš, abych ti rozuměl, budeš mi to muset vysvětlit."

„Zkusme to takhle," mluvil jsem zase přes chlapce. Je rok 1920 a já jsem na plicním v nemocnici, kterou udělali z indiánské školy na Puyallup Road na okraji Tacomy ve Washingtonu. Většina z nás tam byla to, čemu se říkalo váleční invalidé z 1. světové války. Ale Správa válečných vysloužilců neměla tehdy svoje vlastní nemocnice - možná že se tomu tehdy ani tak neříkalo - a tak se o nás starala Veřejná zdravotní služba Spojených států ve svých nemocnicích. V této nás polovina byli tuberáci a druhá polovina oběti trpící nervovým otřesem z bombardování. Byli jsme odděleni na spaní a stravování, protože oni nad sebou měli dozor - my moc ne - a taky proto, aby se od nás nenakazili. Byla to fajn nemocnice, nedbale vedená a myslím, že většina z nás, kteří jsme si nedělali příliš těžkou hlavu, nemoc překonala, mám na mysli tuberáky. Nevím, jak to dopadlo s těmi po nervovém otřesu (říkali jsme jim blbečkové), ale ti z nás, co to brali moc svědomitě a upnuli se na léčení, ti z toho umřeli. Major, který měl nemocnici na starosti, prý byl ožrala, ale nepamatuju si, že bych někdy byl sám toho svědkem. Ale pamatuju si, že měl strach z nově zřízené Americké legie, a my toho využívali, kdykoli se snažil na nás být přísný, i když většina z nás patřila k jiné organizaci, k Válečným invalidům. Bránili jsme se všem pokusům podřídit nás nějaké kontrole slovy ať už uraženými, zabručenými nebo vykřiknutými - to záleželo na tom, kdo je vyslovoval a za jakých okolností: Tady už nejsme v armádě! Lékaři a sestry - ti se většinou taky nedávno vrátili z armády - už na to byli alergičtí. Ale trvalo velice dlouho, než jsme se my unavili tím, že jsme to při každé příležitosti říkali. Od vlády jsme jako kompenzaci dostávali podporu osmdesát nebo šedesát dolarů měsíčně - přesnou sumu už ti nepovím, ale asi se to taky řídilo vážností našich nemocí. Teploměrům se říkalo kompenzační tyčinky. K dispozici bylo dostatečné množství cigaret zdarma, ačkoli silnému kuřákovi to nestačilo. A samozřejmě ubytování a strava zdarma. Moc oblečení jsme nepotřebovali. Nebyl to špatný život. Veškerý alkohol byl pašovaný, kromě příležitostného panáka, kterého jsme vyškemrali na sestře nebo na doktorovi. A to, co jsme koupili, bylo pěkné svinstvo, ale bylo to silné. Zhasínalo se v deset, ale pokoj, v němž jsem byl s klukem ze Snohomishe, býval kdysi v éře indiánské školy pokoj hospodářky a byl na stejné fázi jako toalety, takže stačilo pověsit přes okno deku a mohli jsme hrát poker, jak dlouho jsme chtěli. Pokud si pamatuju, odcházeli a přicházeli jsme, jak jsme chtěli, propustku jsme potřebovali jen na výlet přes noc do Seattlu a podobně, i když myslím byly určité dny, kdy jsme museli být k dispozici. Ale i tak se to většině z nás líbilo mnohem víc, než si vydělávat na živobytí. Někdy jsme byli na dně. Pamatuju si na Whitey Kaisera z Aljašky - silný, zavalitý blonďák trpící téměř všemi známými chorobami. Měl úder jako beranidlo, ale klouby jak perník. Jednou si ode mne vypůjčil pendrek - přišel jsem do nemocnice přímo z práce, z detektivní agentury ve Spokane - a vrátil mi ho druhý den ráno s deseti dolary. Když jsem v odpoledních novinách četl o muži, který byl v noci předtím na Puyallup Road - vedla z Tacomy do Seattlu - zmlácen a oloupen o sto osmdesát dolarů, ukázal jsem zprávu Kaiserovi, který řekl, že okradení lidé to vždycky nadsazují. Někdy jsme byli při penězích. Byl tam jeden hubený černoch s protáhlou tváří, jmenoval se Gladstone. Dostal konečně od armády zvláštní odměnu - byla to dost vysoká suma, ale přesně si nepamatuju kolik - a utratil všechno za dvě ojetá auta a za sebrané spisy Jamese Gibbonse Hunekera, protože chtěl být kulturní a já mu řekl, že musí tedy číst Hunekera. Většinou jsme se nudili. Bylo snadné se nudit. Nemyslím, že bychom se byli strašně nudili - i když občas možná ano - ale prostě jsme se nudili. Počasí v tom místě je docela příjemné. Od září do května prší chvilku skoro každý den, ale málokdy silně a nikdy není příliš chladno, takže se člověk nemusel otravovat s kabátem, jen si bral automaticky pršiplášť, když šel ven."

Všichni tři psi, v tu chvíli zrovna každý jinde, začali štěkat a hned se řítili po cestě, kterou jsme přišli, až s rámusem zmizeli za ohybem.

„Návštěva," řekl jsem a Tony dodal: „To budou Do a Lola." A Tulipán odhodil špačka na hladinu, kde zasyčel a nasákl vodou.

A všichni tři psi už zase utíkali zpátky k nám a dvě dcerky Iringateových šly za nimi. Šestnáctiletá Do byla hubená, téměř plavovlasá, Lola, dvanáctiletá, byla roztomilá baculatá dívenka s růžovými tvářemi a tmavýma očima, s tmavými vlasy. Lola byla podobná otci a Tonymu, Do nepřipomínala nikoho, koho jsem znal, ale říkali - každý musí být po někom z rodiny - že vypadá jako jedna teta. Vyměnily si s Tonym „Ahoj", mě políbily a s Tulipánem si potřásly rukou.

Lola řekla nadšeně: „Naši přijedou dnes večer." A Do dodala rovněž vzrušeně: „V životě nám neřeknou, jestli přijedou už na večeři, nebo až po ní."

A Tony neméně rozechvěle přizvukoval: „Tak teď abysme si dělali starosti, co s večeří."

Já neviděl starší Irongateovy od té doby, co mě pustili z vězení. Vždyckyjenom napsali, že dům a kolik peněz potřebuju jsou mi k dispozici a že přijedou z Floridy domů, jakmile tam Gus dokončí to, co maluje. A tak jsem se taky těšil.

Tulipán zachytil můj pohled a zatvářil se tázavě, bude-li překážet. Nescházelo mnoho a byl bych zavrtěl hlavou, ale rozhodl jsem se lépe: proč bych ho měl udržovat v domnění, že chci, aby zůstal? A tak jsem jen pokrčil rameny.

„Nevyrušily jsme vás?" zeptala se Lola, když se usadila blízko mne na molo. Byla oblečena do tmavomodrých šponovek a krátkého šarlatového kabátku.

„Ne."

A Tulipán si taky zase sedl se slovy: „Myslím, že Otec vyprávěl příběh svého života. Nejsem si jisty."

Do se podivila: „Otec?" a pak se podívala na mne a rozesmála se: „Aha, ty!" Měla pěkný úsměv. „To se mi líbí!" řekla Tulipánovi.

Lola se ke mně naklonila a špitla: „Já chci slyšet příběh tvého života, Otče!"

„Ode mne ho neuslyšíš, zlato."

„Ty říkáš každému zlato."

„Říkával jsem každému miláčku, ale teď se mi zdá zlato kultivovanější."

Do ještě stále stála a řekla: „My jsme opravdu asi vyrušily, viďte?" Ve sportovním kabátku, který na ni byl o několik čísel větší, vypadala vyšší a tenčí. „Že, Tony?"

Její bratr se nejdřív podíval na mne a pak přisvědčil: „Vlastně ano."

„Nic takového jste neudělaly," ubezpečil je Tulipán. Jestli chce Otec vyprávět dál, bude pokračovat. A jestli nechce, bude dělat, že jste ho přerušily. Sedněte si a nechtě to na něm."

Do se posadila.

Tony připomněl: „Byl jsi u toho, jak jste se nudili a jak pršelo."

„Ten déšť tak moc nevadil, nebyl to protivný druh deště. A myslím, že ani ta nuda tak moc neznamenala. Nikdo z nás tam nebyl dlouhou dobu pryč z armády, a tak jsme na to museli být zvyklí." A Lole a Do jsem vysvětlil: „To byla plicní nemocnice v Tacomě hned po 1. světové válce. Tam jsem taky naposled viděl tančit Pavlovu, ačkoli ta s tím vlastně nesouvisí. A k té nudě: ani nevím, jestli si to dobře pamatuju. Zřejmě si jen myslím, že jsme se museli nudit. Někdo řekl občanům Tacomy, že nás zanedbávají, a pak jsme po dvě nebo tři neděle měli hosty. Tehdy byly v oblibě hrůzné historky, zvlášť takové, které vyprávěly o tom, jak se vojákům uřezávaly jazyky. A my jsme nutili nemocniční sanitáře, aby si sedli do vozíků a pak jsme je vozili k našim důvěřivým hostům a vyprávěli jsme jim ty nejfantastičtější horory, jaké jsme si vymysleli, aby se jim ježily vlasy hrůzou, nebo abychom jim udělali radost, což bylo často totéž.

Já se tam spřátelil s Bizzarrim, který sloužil u námořnictva. Existuje taková legrácka, je to staré léta, možná desítky let, možná století. Daří se tomu v různých táborech, v místech, kde žijí muži pohromadě a otravují se. Spočívá to v tom, že se vypěstuje takové zdánlivé nepřátelství a vede to až k vrcholnému střetu - pěstnímu zápasu nebo ke rvačce se zbraněmi a noži, podle toho, kde to je. Shromáždí se spousta diváků, ale ti dva se místo praní na diváky rozesmějí a odcházejí ruku v ruce. A ten Bizzar-ri a já jsme takovou věc připravili, dali jsme si na tom záležet, až nám na to skočila celá nemocnice, tvořily se skupiny stoupenců jednoho nebo druhého, bylo to tím zajímavější, že všichni věděli, jací jsme bývali báječní kamarádi. Došlo ke konečnému předvedení celé věci. Párkrát jsme do sebe strčili, bylo to na hranici mezi předstíranými a skutečnými šťouchanci, ale nehodlali jsme se vzdát zaslouženého smíchu tím, že bychom to brali vážně, a tak jsme včas zarazili, zasmáli se, ale už jsme pak nikdy nebyli tak dobří přátelé jako předtím.

Jeden Filipínec, jméno jsem zapomněl, studoval na to, aby se stal falešným hráčem. V civilním životě zřejmě vždycky v sobotu utratil mzdu v nějaké čínské herně. Měl balíček označených karet. My ho občas nechali, aby je vpašoval mezi karty při pokeru, protože jsme to označení znali líp než on. Jednou začal rvačku - falešní hráči totiž musí být velmi důslední ve věci cti - a jeho protivník musel chvíli čekat, protože náš Filipínec si šel do svého pokoje pro rukavice, asi aby si chránil kůži, předpokládám, protože neměly nic všitého na dlaních, ani švy, které by mohly způsobit nějaké zranění. A byly mu příliš těsné, takže nemohl ani pořádně stisknout ruce v pěsti. Prostě, měli jsme rádi takovou zábavu, proto si myslím, že jsme se nudili."

Už se mi nevyprávělo tak dobře. Když jsem prve mluvil přes Tonyho, bylo to pro mne asi snadnější, jak si zřejmě Tulipán všiml, ale v této nové sestavě jsem nějak nemohl přijít na žádný vhodný postoj vypravěče. Ne že by Lola a Do nebyly pozitivně smýšlející. Měly mě rády a pobyt ve vězení mi ještě dodal zvláštní kouzlo, ale to, o čem jsem vyprávěl či snažil se vyprávět, s tím nemělo nic společného. Lepší vypravěč než já by asi prostě pokračoval dál, bez ohledu na ně, ale já musel - myslel jsem si, že musím - najít nějaký trik, jak je do toho zapojit. Mohl jsem toho samozřejmě nechat a počkat, až budu zase sám s Tonym a Tulipánem, ale asi se mi chtělo povídat dál. A tak jsem pokračoval a dělal, co jsem mohl, abych je postupně zaujal.

„Později vláda otevřela dole blízko San Diega nemocnici na místě, kde byl dřív domov pro vysloužilce, Camp Kearney. Čtrnáct nás tam převezli, pravděpodobně většinou nenapravitelné narušitele pořádku. Odvezli nás tam v rezervovaném spacím voze, do něhož v Portlandu přistoupilo ještě pár dalších. Někteří z nás mysleli a říkali to, že to jsou narkomani. Jednonohý chlápek jménem Austen, snad měl tuberkulózu kostí, si prý stále odřezával kousky nohy, a ošklivý zrzek jménem Quade, který měl tuberkulózu střev. Whitey a já jsme byli úplně švorc, ale Whitey, který měl mezi svými nemocemi i něco s ledvinami, dostal v Tacomě od doktora k užívání takový bílý prášek, zabalený po jednotlivých dávkách do papírků jako droga. A tak jsme ty papírky s práškem Austenovi a Quadeovi cestou prodávali a oni prášek šňupali a měli z toho - lépe řečeno mysleli, že z toho mají - ohromné pocity až do San Diega. V nové nemocnici jsme narazili na nepřítele: předpisy a jejich dodržování. Přijeli jsme pozdě v noci a časně ráno nás vzbudil sanitář a chtěl vzorek moče, než mu skončí služba. To nebyl problém, pochopitelně: poradili jsme mu, kam si má pro ty vzorky dojít, spali jsme dál a on odešel ze služby bez nich. Pak jsme zjistili, že budeme nejen potřebovat propustku, budeme-li chtít z nemocnice odejít - Tichuana s otevřenou náručí hned za hranicemi lákala, Agua Caliente tehdy ještě nebyla otevřená - ale navíc s nimi dělali hrozné drahoty a my jako nově příchozí jsme měli dva týdny karanténu, než jsme vůbec měli na něco nárok, včetně procházky kolem nemocnice. A tak jsme dělali nadšeně revoluci a ohlásili jsme, že odjíždíme do San Diega. Vedení nemocnice si svolalo poradu a pozvalo nás na kobereček, zkrátilo karanténu na deset dní, ale trvalo na ostatních předpisech. A my jsme si svolali naši vlastní poradu, tentokrát se většina z nás těšila na zájezd do San Diega a Tichuany s místní organizací Červeného kříže, protože sami jsme byli bez haléře. A pak po cestičce přešla kolem nás jedna z civilních zaměstnankyň nemocnice, hezká drobná dívenka v pruhované košili a tmavé sukni, s pěknýma nohama v hedvábných punčochách, na jedné z níž měla vzadu puštěné oko, a naše revolta se rozplynula. Řekli jsme si, že snad nakonec ta nemocnice nebude tak hrozná a poslali jsem Whiteyho, který byl tehdy naším mluvčím, aby sdělil velícímu důstojníkovi, že zůstáváme. (S tou dívenkou se žádný z nás nikam nedostal, dokonce si myslím, že jsme se o to ani příliš nesnažili.) Jeden z nás ale - už nevím kdo - byl přesvědčen, že z principu musíme revoluční teorii proměnit v činy, a zmizel někam směrem na San Diego. My ostatní jsme se přizpůsobili rutině nové nemocnice. Whitey s námi nebyl dlouho. Po několika týdnech se jednou vrátil ještě s jedním chlapíkem z města pěkně sťatý a namlátil jednomu doktorovi, myslím proto, že pích jeho kamarádovi apomorfin na opici - a vyhodili ho. Říkalo se, že s ním asi budeme muset odejít všichni, ale to se nestalo, odešel jen on.

Nemocnice byla na okraji pouště, tak jsme si tam ochočovali ropušníky, organizovali jsme zápasy chřestýšů a jedovatých ještěrek v prázdných vagónech nebo na nepoužívaných kolejnicích. Jedovaté ještěrky vždycky vyhrály,

ale většina fanoušků nejdřív sázela na chřestýše a když už nebyly peníze na chřestýše, přestali jsme inscenovat zápasy a vyrazili jednou za pár týdnů do Tichuany. A přece si nepamatuju moc o San Diegu, kromě toho, že byl na něj krásný pohled, když se k němu sjíždělo dolů mezi růžově a bleděmodře omítnutými domy, pamatuju si Grant Hotel a obchody s nealkoholickými nápoji, kde se v oněch dnech prohibice daly koupit různé druhy patentované medicíny s vysokým obsahem alkoholu. Asi jsem tehdy v nemocnici hodně četl, ale nepamatuju si z toho jedinou věc. Vím, že se mi v Camp Kearney líbilo, ale když v Tichuaně tuším v květnu skončily závody, požádal jsem o propuštění z nemocnice a dostal jsem ho. Já nebyl přísně střežený pacient, ani jsem se tam nezbavil tubery, což se stalo až asi o pět či šest let později, ale napsali dosaženo maximálního zlepšení stavu a propustili mě."

Když jsem přerušil vyprávění, abych si zapálil, zeptala se Lola: „Kam jsi šel?"

„Pssst!" napomenul ji Tony.

„Zpátky do Spokane, protože mi tam dali jízdenku na vlak a já tam chtěl vidět pár lidí, pak do Seattiu asi na týden či dva - bylo tam hodně rušno, ale tehdy se mi tam líbilo - a potom do San Franciska, kde jsem chtěl zůstat maximálně dva měsíce, po nichž jsem hodlal jet domů do Baltimoru. Ale zůstal jsem v San Francisku sedm, možná osm let a do Baltimoru už jsem se nevrátil, až na krátkodobé návštěvy. Ale proč to všechno říkám," zase jsem mluvil k Tonymu a Tulipánovi, „je to, že ze všeho toho jsem vytěžil jen jednu krátkou a nepříliš duchaplnou povídku o tom, jak si nesmělý tuberák vyjede na klidný den do Tichuany. A to je víc, než k čemu mě inspirovaly války a vězení. A ty," obrátil jsem se k Tulipánovi, „mi můžeš poskytnout jen totéž: svým způsobem byl celý tvůj mizerný život zrovna takový, což je v pořádku a může to být báječné, ale pro mě to není. Já nevím, co bych s tím dělal."

Jenže," ozval se Tulipán, „já nikdy neměl tuberu a tři chlapíci jménem Whitey, na které si pamatuju, byli jiní než tvůj Whitey, ačkoli jeden z nich dal dohromady poloprofesionální baseballové družstvo, ve kterém jsem jedno léto hrál, a okradl nás o náš podíl. Ale já chápu, proč ty věci, které se staly tobě, k ničemu nebyly: přihodily se totiž nesprávnému člověku. Nesmíš zapomenout, co všechno prochází lidskou myslí a pochopitelně se všechno jeví pošmourně, když to bereš tím svým způsobem." Pak se podíval na Tonyho. „Nemám pravdu, chlapče?"

Tony se díval střídavě na něho a na mne, ale neřekl nic.

„Ty a tvoje nezralé emoce nesnesou závaží rozumu," pronesl jsem poněkud mentorsky, protože mě toto jeho obvinění naštvalo. „Žádný cit není příliš silný, jestliže se ukrývá před rozumem. Opilci, kteří bijí své manželky a pláčou na chromým ptákem."

Lola se zeptala: „Co bylo dál s tím Whiteym, co vedl to baseballové družstvo?"

Ale Tony ji okřikl, aby byla zticha.

Tulipán mluvil dál: „Nevím někdy, o čem mluvíš, Otče. Ale nemůžeš prostě napsat věci tak, jak se staly, a nechat čtenáře, aby si z nich vzal to, co chce?"

Jistě, to je jeden způsob psaní. A když jsi natolik opatrný, že nezaujímáš žádné stanovisko, můžeš přimět různé čtenáře k různým závěrům při chápání toho, cos napsal. Vždyť nakonec téměř všechno může být symbolem něčeho jiného a já četl spoustu věcí napsaných takovým způsobem a líbilo se mi to. Ale není to můj způsob psaní a já nemám v úmyslu předstírat něco jiného."

„Ty všechno hned dovedeš ad absurdum," namítal. „Já přece neřekl, že máš nechat čtenáře zvlčit při čtení, ale nevidím důvod, proč by nemohli za tebe udělat tvoji práci, když chtějí, ale -"

„Na tom by sis zase nevydělal," přerušil jsem ho, „ačkoli bys měl skvělou kritiku."

„Peníze, peníze," podotkl, což bylo od něho trefné. Ale přeli jsme se, a v takové situaci je člověk ochoten říkat věci, které mu mohou pomoct vyhrát.

Jistě, peníze! Když píšeš, chceš slávu, majetek a osobní zadostiučinění. Chceš psát to, co opravdu chceš, a cítit, že to je správné a prodávat miliony výtisků a chceš, aby každý, na kom ti záleží, si myslel, že píšeš dobře. A chceš, aby to tak bylo stovky let. Samozřejmě, že všechno to nikdy nedostaneš, ale nepřestaneš kvůli tomu psát a zůstane to - mělo by to zůstat - tvým cílem. A když se snažíš o méně, tak je to nanic."

Do, která už se zcela vážně stavěla na předstupeň ženství a myslela si, že ženy mají dělat všechno pro to, aby se muži nehádali, přerušila naši debatu: „Řekla jsem Donaldovi, že budeme obědvat brzy. Je to v pořádku?" Tony se na ni zamračil.

Já se podíval na hodinky. Zbývalo jen pár minut do dvanácté. „Já myslím, že je to v pořádku. Jestli chcete, můžeme se už vrátit."

Když jsme vstávali, Tulipán mi řekl: „Otče, dal jsem ti někdy najevo, že jsou určité věci, ve kterých s tebou nesouhlasím?"

Psi zmizeli v lese za rybníkem. Vraceli jsme se, Tulipán a Do napřed, Lola, Tony a já za nimi. Když už jsme byli za starou kamennou studnou, z které udělali udírnu, a zkrátili jsme si cestu k domu přes trávník, zeptal se mě Tony: „Ale tys nedokončil všechno, cos chtěl říct, viď?"

„Ne. Ale ani nevím, jestli jsem se chtěl k něčemu dostat. Asi jsem odbočil z cesty. Zhruba řečeno, na světě jsou dva způsoby myšlení: ten, kdy se snažíš dokazovat a vítězit v debatách, nebo ten, kterého používáš, abys věci poznával. Někdy si o tom ještě popovídáme."

„Můžu poslouchat?" zeptala se Lola.

„To víš, že můžeš," ubezpečil jsem ji. Tony se na mne letmo usmál, protože myslel, že to říkám jen tak.

Přemýšlel jsem pak o tom, jak jsem se s Tulipánem seznámil v domě Mary Mawhorterové v roce 1930 v Baltimoru. Zastavil jsem se tam na týden cestou z New Yorku do Hollywoodu, kde jsem měl poprvé pracovat. Můj otec byl tehdy ještě živ a sestra tam taky žila a samozřejmě jsem vyhledal Mary, která už tehdy byla dětskou lékařkou. Ten večer, kdy jsem k ní přišel, patřil Tulipán k jejím hostům. Vedl tehdy myslím skupinu černošských dokařských dělníků v přístavišti na Sparrow Point a pamatuju si to proto, že předtím hrál jako třetí polař za Yankees, ale nechal toho, protože v tom

neviděl žádnou budoucnost, dokud tam byl Red Rolfe. Ovšem Red Rolfe přešel k Yankeeům až později a v tu dobu, kdy jsem poprvé uviděl Tulipána, musel ještě hrát v Dartmouthu, takže to vypadá, že si Tulipána pletu s jedním seržantem, kterého jsem vídal na střelnici v Sea Girt v roce 1942. Tehdy jsem hodně pil, zčásti proto, že mě ještě stále ničila skutečnost, že lidské city a řeči na jedné straně a lidské skutky na straně druhé jsou si na hony vzdálené, a spousta mých vzpomínek je zamlžená. Ale šablona Red Rolfa padne na Tulipána jako ulitá, i když to časově nesouhlasí.

Tulipán měl Mary rád - byla to velmi atraktivní, příjemná vysoká brunetka s bílou pletí - ale buď z mužské ješitnosti nebo prostě že mu to tak sedělo, snažil se ji získávat příliš přízemním způsobem a tehdy neměl moc velký úspěch. Mary měla smysl pro humor, ale brala své povolání velice vážně, což on nedělal. Stále mluvil o tom, že potřebuje lékařské vyšetření a že k ní přijde jako pacient. A ona vysvětlovala, že dospělé neléčí a že si stejně s ní chce jen hrát na doktora, a to že dělají jen děti a v tu dobu se celá jejich konverzace točila kolem této věci. Je pravda, že o něm hodně mluvila, když jsem k ní později přišel a byli jsme sami. Vůbec mluvila hodně a vždycky používala méně obvyklých slov, i když mohla použít běžného výrazu. Byl to u ní takový ten profesionální žargon, ten styl, jaký používají lidé, kteří si myslí, že v jejich práci je něco esoterního. Ale byla milá a nevadilo jí, když tam člověk prostě jen ležel a kouřil a chvílemi řekl „hm,hm" a jinak ji nechal brebentit dál. Byla prima. A zřejmě měla Tulipána ráda.

Jemu bylo tehdy něco ke třiceti, byl jen o pár let starší než ona a už tehdy byl plný toho nesmyslu, že jeho život je zajímavý a někdo by to měl sepsat. Ani mi to moc nevadilo, protože už jsem osm let psal a byl jsem zvyklý na to, že mi lidi vykládali všelijaké historky a zápletky a já jim zdvořile naslouchal a myslel na něco jiného, ale myslím, že už tehdy jsem byl trochu alergický na běžný pocit, že všichni spisovatelé musí být takový nedokrevný úřednický typ sedící u psacího stolu s kupou papírů. A ten mladíček se zastřeným hlasem vyjadřoval ten názor příliš okatě a nestřídmě, takže jsme si příliš nerozuměli. Nebylo to ani tolik tím, že jsem byl hádavý, jako spíše tím, že jsem zapomínal, že nemám být hádavý. Ani už nevím, jestli on byl taky opilý. Na to, abych to poznal, musí být lidé hodně opilí, a to i teď, kdy už nepiju.

A tak si pamatuju podstatnou část toho, co se tu noc dělalo a mluvilo, přestože už je to dávno a já nevím, do jaké míry bych mohl věci pozměnit, abych sám sebe udělal lepšího, nebo abych prostě dokázal svou pravdu. Prostě bylo tam asi dvanáct lidí a po představování a potřásání rukou a podobných úvodních věcech mě Mary nechala někde v koutku s Tulipánem a šla připravit něco k pití. Poznamenal: „Tak tady jste doma, co?"

„Ano, vyrostl jsem tu, až na krátký čas ve Filadelfii. Ale narodil jsem se na jihu státu."

„Byl jste dlouho pryč?"

„Deset, jedenáct let, počítám."

„Asi se vám to tu teď musí zdát fádní."

„Bylo to takové i tehdy."

„Ale teď je tu ošklivěji," řekl a já se zeptal: „Které město není ošklivé?" Na to on odpověděl: „Ale o tom s vámi nechci mluvit," a tak jsem se dověděl, že se mnou chce o něčem mluvit.

Mary nám přinesla pití a jedna hnědovlasá dívka z Catonsville nejdřív řekla, že chce, abych jí v Pasadeně našel její přítelkyni, ale pak mi stále něco vykládala, což se Tulipánovi nelíbilo. Konečně odešla a on mi bez dalšího úvodu řekl: „Podívejte. Vy píšete a já nikoli. Ale jste téměř můj typ spisovatele a já bych s vámi rád mluvil."

To bylo v pořádku. Byl mi sympatický a stále je, i když ne tolik, jak si on myslí.

Já se víc než vy pohybuju na různých místech," pokračoval, „a vidím spoustu věcí."

To už nebylo v pořádku. Předně jsem si nemyslel, že on by se pohyboval na různých místech víc než já, a zadruhé i kdyby to tak bylo, nebylo to podstatné, ovšem pokud by člověk nechtěl psát jízdní řád na základě vlastní zkušenosti. Každý má čtyřiadvacet hodin denně a ne víc a zřídkakdy méně, bez ohledu na to, čím je naplňuje, což záleží na povaze příslušného člověka. Tak jsem řekl: „Ano?" a začal se rozhlížet po místnosti.

„Podívejte," naléhal, ‚já nemám na mysli jen to, že máte knihovny a univerzity a takové věci. Nedotíral bych na vás, kdybyste byl takový. Ale já mám tady," a při těch slovech se párkrát udeřil do prsou, „spoustu látky!"

A já se udeřil do hlavy. „Pak si tedy najděte spisovatele, který má spoustu látky tady," doporučil jsem mu. „Budete se k sobě hodit."

„Pane Bože," poznamenal znechuceně a Mary, když viděla, že se spolu zas tak příliš dobře nebavíme, přišla k nám zjistit, jak nám to jde. „Tvůj přítel se hned děsí," postěžoval si.

„Tvůj přítel mě děsí," opáčil jsem a Mary se rozesmála a oba nás objala dlouho bílou paží. „Povíte mi, o co jde?"

‚Já řekl „Ne,", Tulipán řekl taky „Ne", ale hned zase mluvil ke mně: „Nechtě mě, dám vám příklad. Povím vám jednu z těch věcí, abyste viděl, co mám na mysli."

„Pokud to není příliš hrůzostrašné, nech ho, ať ti to poví!" Asi to myslela ohromně vážně, protože použila hlavně hodně krátkých, maximálně dvojslabičných slov, a to u ní nebylo normální. „Přinesu vám na to další pití." Vzala nám prázdné skleničky a odešla.

Tak jsem ustoupil se slovy: „Dobrá tedy," a on mi vyprávěl první z mnoha příběhů, jimiž mě od té doby častoval, nebo se o to aspoň snažil. Ten první byl o nějakých chudých lidech z Providence, kteří všichni měli to správné cítění, ať se to týkalo čehokoli, co se kolem nich dělo, a dělo se toho hodně, ale oni měli stále jen to správné cítění, takže mě to moc nezajímalo. Mary se vrátila s našimi drinky, stála a slyšela asi dvě třetiny toho příběhu. Tulipán skončil a dál nic neřekl. Ani ona nic neřekla.

„No, to je hezké," poznamenal jsem. „Ale není to trochu knižní?"

Tulipánová tvář trochu znachověla, aspoň se mi to zdálo. Řekl: „Možná jsem to trochu opentlil, možná hodně. "Já nic neříkal a on dodal: „Víte, ale opravdu se to stalo." A když jsem pořád nic neříkal, položil mi otázku: Jak má člověk vědět, do jaké míry má říkat věci upraveně?"

„Není zapotřebí být tak netolerantní," napomenula mě Mary, což bylo blíž jejímu normálnímu způsobu mluvení, a já si

uvědomil, jak moc si asi musela přát, abych Tulipána vyslechl, ale neměla zájem o to, co si o něm myslím.
„Co vlastně chcete?" zeptal jsem se jich obou.
Mary se rozesmála. „Víš dobře, co já chci. Sděl nám to."
Tulipán se na mne mračil a prohrábl si vlasy tlustými prsty. ‚Jak dlouho tu zůstanete?" zeptal se mě.
‚Ještě asi tři čtyři dny. Možná pak ještě den dva. Chci se dostat do Santa Moniky, podívat se na děti."
„Kolik jich máte?"
„Dvě. Osmiletého kluka a holčičce teď jsou asi čtyři. Spousta lidí zůstává u dvou dětí, když mají párek."
Přišla k nám zase ta dívka z Catonvillu a řekla nám: „Vy dva jste tak prima mužští a tady se schováváte v koutě a povídáte si jen spolu." Říkala to jako mně, ale patřilo to hlavně Tulipánovi. A tak jsem odešel s Mary a nechal jsem ji Tulipánovi, který za mnou volal: „Můžu vás někdy sehnat přes doktorku, co myslíte?"
Mary i já jsme přikývli ajá se jí zeptal: „Žere ho něco?"
Zavrtěla hlavou: „Nepředpokládám, že by ho vysloveně něco žralo. Ale myslím si, že ho zaměstnávala kongruita. Věnuje značnou pozornost různým teoriím, že konsekutivní - i když ne nutně chronologický - chod událostí, ať vypadají jakkoli sobě nepodobné, dává životu, jakémukoli životu, včetně asi především jeho vlastnímu, jakousi formu. Ale striktně řečeno ho nic nežere."
„Aha, a on by rád, abych já za něj vybral korálky a navlékl je na šňůrku?"
„Ty, nebo někdo jiný."
‚A co předpokládá, že se lidé pokoušejí dělat se svým životem?"
„Přece nejsi natolik naivní, abys myslel, že lidé mají nějakou koncepci toho, čím se ostatní zabývají, nebo dokonce že je jim vlastní jakékoli povědomí o tom, že druzí lidé mají nějakou vnitřní aktivitu?" rozpovídala se a slušelo jí to a já už jsem toho vypil dost na to, abych v jejích slovech objevil něco, co by se mi zdálo rozumné, a tak jsem změnil téma rozhovoru. Mluvili jsme o sobě, což bylo příjemné, a pak se k nám přidali další lidé, nebo snad my se připojili k nim, a to bylo taky příjemné. Všechno bylo tehdy příjemné.
Později tu noc mě Tulipán našel v takovém malém pokojíčku vzadu v prvním poschodí - Mary měla starý dvouposchoďový dům poblíž Cathedral Street - s malou plavovlasou vdanou dívkou, jmenovala se nějak jako Hatcherová, a když odešla, řekl: „Chtěl jsem s vámi mluvit, ale nechtěl jsem všechno už předem pokazit."
„Abych vám pravdu řekl, ani nevím, jestli jste něco pokazil, nebo ne."
„Tak je to tedy v pořádku," řekl, posadil se a začal mi nabízet cigaretu, ale všiml si, že kouřím, a já dolil skleničku po té plavovlásce a podal jsem mu ji. Bylo to v době prohibice, samozřejmě, a v Baltimoru se zřejmě pilo víc skotské, než jsem si pamatoval. „Nějak si nesedíme, co?" zeptal se poté, co si vzal ode mne skleničku, „a to je škoda, protože podle mého bysme si navzájem mohli být prospěšní."
Asi jsem tehdy pokrčil rameny - to já vždycky rád dělám - a řekl jsem něco o tom, že jedna z věcí, které jsou na člověku príma, je schopnost přežít cokoli.
Jistě, jistě," reagoval na to. ‚Já neříkám, že to je důležité. Říkám jen, že to je škoda, ani snad ne velká škoda, ale jen malá, jako třeba když má někdo hnědé střevíce k modrým kalhotům."
Nevěřil jsem mu, nebo mu nevěřím teď, vždyť je to teď, co se snažím vzpomenout si na dobu minulou. A byl jsem zticha, až na zvuky, které člověk vydává dýcháním a kouřením. Nemyslím, že bych byl nevěřil tomu, co říkal, ale já nevěřil, že to cítí. I tehdy poprvé, co jsem ho poznal, při vším tom alkoholu, který jsem vypil, měl jsem v sobě pocit ostražitostí, že se možná objevil jako představitel částí mé osoby. Což by bylo v pořádku, pochopitelně, protože každý je do jisté míry určitou stránkou ostatních - jak jinak bychom mohli vůbec chápat cokoli v druhých lidech? Ale reprezentování či vyjádření někoho, to se mi jevilo - nebo teď se mi to jeví a předpokládám, že jsem tehdy musel mít aspoň náznak téhož názoru - jako idea starých a unavených, nebo starších a unavenějších lidí, aby si vědomým symbolizmem nebo modlami ulevili. Když jste unaveni, měli byste odpočívat, aspoň si to myslím, a nesnažit se zastírat věci sobě či přátelům barevnými bublinkami...

Román „Tulipán" nebyl nikdy dokončen, rukopis na tomto miste končí. Ale Hammett zřejmé napsal závěr knihy. (L. Hellmanová)

O dva či tři měsíce později jsem se doslechl, že Tulipán je v nemocnici v Minneapolis, kde mu amputovali nohu. Sel jsem se na něj podívat a tohle jsem mu ukázal.
Když to přečetl, řekl mi: „Myslím, že to je dobré, ale mám pocit, žes nepochopil pointu."
To si lidé myslí skoro vždycky.
„Ale přečtu si to ještě jednou, jestli myslíš," dodal. „Tentokrát jsem s tím pospíchal. Přečtu si to znovu pozorněji, jestli myslíš."
NĚKOLIK SLOV O AUTOROVI A JEHO DÍLE
Dashiell Hammett, celým jménem Samuel Dashiell Hammett, klasik amerického detektivného románu, zakladatel tzv. „drsné" školy tohoto žánru, která realisticky zobrazovala zločinecké podsvětí, se narodil 27. 5. 1894 v St. Mary's County [Maryland]. Vyrůstal do 14 let v Marylandu. Od svých třinácti let prošel řadou nejrůznějších zaměstnání (poslíček, kamelot, úředník, časoměřič, pomocný dělník, strojní dělník a nakladač zboží), až zakotvil jako detektiv v známé Pinkertonově detektivní kanceláři v Chicagu. Z front první světové války, kde sloužil jako seržant, si přivezl tuberkulózu a několik let proležel v sanatoriu. Svých zkušeností od Pinkertonů využil nejprve k psaní recenzí detektivek a později k vlastní tvorbě. Za své literární vzory považoval Hemingwaye a Dos Passose. Jeho první povídky vyšly v Smart Set a v Black Mask, časopisech věnovaných detektivní literatuře, v letech 1922 a 1923. V roce 1929 vydává první román Rudá žeň (Red Harvest), krátce za sebou pak následovaly romány Prokletí rodu Dainů (The Dain Curse, 1929),

Maltézský sokol (The Maltese Falcon, 1930), Skleněný klíč (The Glass Key, 1931) a Hubený muž (The Thin Man, 1934).

Filmové adaptace jeho děl ho přivedly jako scénáristu do Hollywoodu. Po vypuknutí druhé světové války se Hammett, už jako osmačtyřicetiletý, přihlásil dobrovolně do armády, kde sloužil déle než dva roky a většinu času strávil na Aleutských ostrovech. V éře mccarthyismu odmítl vypovídat před Výborem pro vyšetřování neamerické činnosti a byl uvězněn; v té době byly jeho knihy odstraněny z veřejných knihoven. Z vězení se vrátil těžce nemocný a až do své smrti už žádné nové dílo nevydal. Zemřel v New Yorku 10. 1. 1961.

První české vydání Hammettových knih je ještě předválečné a vyšlo pod názvem - Prokletý rod (The Dain Curse), vydal Karel Voleský 1935, tatáž kniha vyšla v novém překladu pod názvem Prokletí rodu Dainů ve Svobodě v roce 1992 ve svazku se Skleněným klíčem, dále vyšlo česky Skleněný klíč (The Glass Key), MF 1963, Svoboda 1981 a 1992, Tři krvavé historie (obsahuje Rudá žeň, Maltézský sokol a Hubený muž), SNKLU 1965, Odeon 1987, Grafoprint-Neubert 1995, Dívka se stříbrnýma očima (The Continental Op) Odeon 1978 a 1979, Vražedné povídky (The Big Knockover- 1. díl), TAMTAM Praha 1999, Krvavé povídky (The Big Knockover - 2. díl) TAMTAM Praha 1999.

Několik slov si na závěr tohoto doslovu jistě zaslouží i Hammettova celoživotní přítelkyně Lillian Hellmanová (* 1905 - 1984), která je autorkou úvodu k originálnímu vydání této knihy (nakladatelství TAMTAM Praha překlad tohoto úvodu uvedlo v předchozím souhrnu Hammettovych povídek vydaném pod názvem Vražedné povídky v srpnu 1999). Hellmanová je osobou velmi rozporuplnou, ale jednoznačně největší znalkyní Hammetta i jeho díla. Pro zajímavost přetiskujeme nekrolog, který vydala redakce Lidových novin 30. 6.1999 k 15. výročí jejího úmrtí.

LILLIAN HELLMANOVÁ: 15. VÝROČÍ ÚMRTÍ
Autorka Lištiček a četných lží
Americká dramatička Lillian Hellmanová se narodila 20. června 1905 v New Orleans. Už v dětství přesídlila s rodinou do New Yorku, ale na rodný jih se často vracela. Hellmanová nedokončila univerzitní studia, prošla krátkým manželstvím (1925-1935) a řadou zaměstnání, pracovala na-př. v obchodě a jako nakladatelská lektorka.

Její první hra Vražedná lež byla inscenována roku 1934 a dočkala se asi sedmi set repríz. Další drama Do konce života (1936) už v USA takový úspěch nemělo. V letech 1936-1937 cestovala Hellmanová po Evropě a pobyla v Sovětském svazu. Její další, tentokrát velmi slavná hra se jmenovala Lištičky (1939) - byla zfilmována a převedena do podoby operního libreta. Hellmanová napsala také scénář k filmu Severní hvězda, z dalšího díla zmiňme drama Jiná část lesa (1946) nebo hry Podzimní zahrada (1957) a Odložené sny (1960).

Hellmanová byla velmi rozporuplná bytost - vyvolala několik veřejných skandálů, byla proslulá bájivou lhavostí a daňovými úniky. Její činnost v různých levicových organizacích a vazby na SSSR jí vynesly předvolání Komise pro vyšetřování neamerické činnosti. Hellmanová zemřela 30. června 1984.